

DE KLOK VAN MEESTER HUMPHREY,
HET GEHEIM VAN EDWIN DROOD
EN ANDERE VERHALEN

DOOR

CHARLES DICKENS

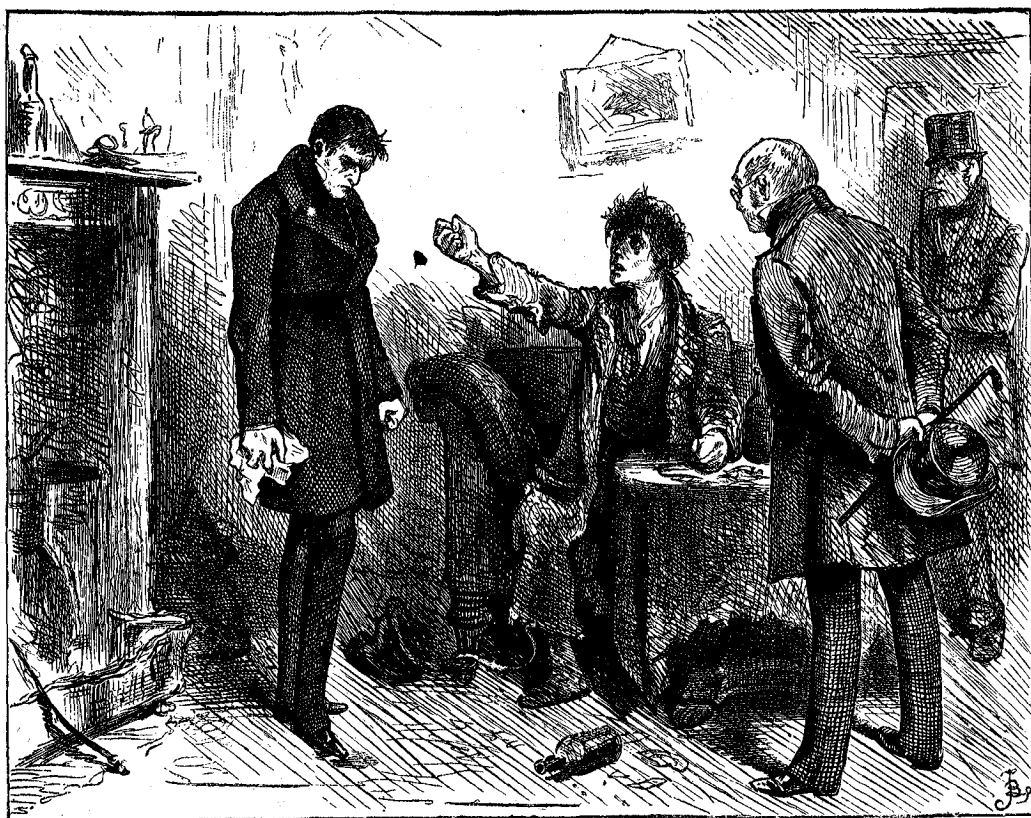
NIEUWE HERZIENE UITGAVE.

1888
C. M. Mensing

NIJMEGEN — ARNHEM. — GEBR. E. & M. COHEN.

VOORWERF IN DE VERBODEN

GEDRUKT BIJ H. C. A. THIEME TE NIJMEGEN.

GEEN UITWEG MEER.

I.

De meesten onzer zien wel eens romans in hun leven. In mijn betrekking van Directeur eener Maatschappij van Levensverzekering, meen ik in de laatste dertig jaren meer romans te hebben gezien, dan de meeste menschen, hoe zeldzaam de gelegenheid daartoe aanvankelijk, ook moge schijnen.

Daar ik mijn ontslag genomen heb, en thans stil leef, bezit ik de middelen die mij gewoonlijk ontbraken, om op mijn gemak na te gaan wat ik heb gezien. Mijn ervaringen, op deze wijze beschouwd, hebben een merkwaardiger aanzicht, dan op het oogenblik dat ik ze opdeed. Thans t'huis gekomen uit den schouwburg, kan ik mij de tooneelen herinneren, van het drama, waarover het scherm is gevallen, ontdaan van den glans, de verwarring en het rumoer van het Théater.

Laat ik mij een dezer romans uit het werkelijke leven voor den geest brengen.

Er is niets zekerder dan gelaatkunde, wanneer men ze in verband brengt met zeden en gewoonten. Het lezen van dat boek, van hetwelk de Eeuwige Wijsheid ieder menschelijk schepsel genoodzaakt heeft zijn of haar eigen bladzijde te leveren, met het individueele karakter daarop geschreven, is misschien, een moeilijke kunst, en wordt weinig beoefend. Het moge wellicht eenigen natuurlijken aanleg vereischen, en het vordert noodzakelijk (want dat is bij elke zaak het geval) eenig geduld en eenige moeite. Dat deze er niet aan worden besteed, — dat tal van menschen, ten aanzien van het gelaat, er een paar gemeenplaatsen op na houden als de geheele lijst van kenmerken, en nooit de eigenaardigheden, die het meest te vertrouwen zijn, zoeken noch kennen, — dat Gij, bij voorbeeld, veel tijd en ijver aanwendt, tot het lezen van muziek, Grieksch, Latijn, Fransch,

Italiaansch, Hebreeuwsch, als gij wilt, terwijl gij u niet geschikt maakt om op het gelaat te lezen van den meester of de meesteres, die over uw schouder ziet en u in die vakken onderwijs geeft, — ik neem aan dat dit vijfhonderd maal meer waarschijnlijk dan onwaarschijnlijk is. Misschien ligt op den bodem daarvan wel een weinig zelfgenoegzaamheid; de studie der gelaatsuitdrukking is, meent ge, niet noodig voor u; gij weet daar uit u zelven genoeg van, en gij zult niet bedrogen worden.

Ik voor mij beken dat ik herhaaldelijk bedrogen *ben* geworden. Ik ben bedrogen geworden door kennissen, en ik ben (natuurlijk) ook bedrogen geworden door vrienden; veel vaker door vrienden dan door eenige andere klasse van lieden. Hoe kwam het dat ik misleid werd? Had ik hun gelaat geheel verkeerd gelezen?

Neen. Geloof mij, mijn eerste indruk van die lieden, alleen gegrond op gelaat en manieren, was onveranderlijk waar. Mijn misslag was dat ik hen veroorloofde mij naderbij te komen, en zich te verklaren waardoor genoemde indruk verzwakt werd.

II.

Het tusschenschot dat mijn eigen kantoor van het algemeene kantoor in de City, scheidde was van dik spiegelglas. Ik kon daardoor heen-zien wat er in het buitenkantoor voorviel, zonder een woord te hooren. Ik had dit glazen beschot laten maken in plaats van een muur die daar jarenlang gestaan had, — altijd sedert het huis gebouwd was. Het doet er niet toe of ik al dan niet die verandering liet maken ten einde mijn eersten indruk te ontvangen van de vreemdelingen, die voor zaken tot ons kwamen, uit hun gelaatstrekken alleen, zonder onder den invloed te zijn van hetgeen zij zeiden. Genoeg te vermelden dat ik mijn glazen scheidsmuur tot dit doel gebruikte, en dat een Kantoor van Levens-verzekering te allen tijde blootgesteld is om gebruikt te worden door de sluwste en wreedste exemplaren van het menschengeslacht.

Het was door mijn glazen beschot dat ik voor het eerst den heer zag wiens geschiedenis ik u ga vertellen.

Hij was binnengekomen zonder dat ik het merkte, had zijn parapluie en hoed op de breede toonbank gelegd, en boog zich daarover heen om eenige papieren van een der klerken aan te nemen. Hij was zoo ongeveer veertig jaar, donker uitzicht, en buitengewoon goed gekleed in 't zwart, — daar hij in den rouw was, — en de hand die hij op beleefde wijze uitstreckte, was in een bijzonder goed passende cabretlederen handschoen gestoken. Zijn haar, zorgvuldig geborsteld en geölied, was juist op het midden gescheiden; en hij vertoonde deze schei-

ding aan den klerk, juist alsof hij (naar ik meende) in zoovele woorden had willen zeggen: „Gij moet mij, als 't u belijft, mijn vriend precies nemen zooals ik mij vertoon. Kom rechtuit hierheen, volg het zandpad, blijf van het gras, ik veroorloof geen overtreding.”

Ik vatte voor dien man een grooten afkeer op van het oogenblik dat ik hem zag.

Hij had gevraagd om eenige onzer gedrukte prospectussen, en de klerk gaf en verklaarde ze hem. Een vriendelijke en aangename glimlach was op zijn gelaat, en zijn oogen ontmoetten die van den klerk met een levendigen blik. (Ik heb heel wat onzin hooren vertellen over slechte menschen die u niet in 't gelaat zien. Vertrouw dat algemeen aangenomen denkbeeld niet. Een schurk zal een eerlijk man zoo aanstaren, dat deze van zijn stuk raakt, op elken dag der week, indien er maar iets mee te halen is.)

Ik zag, aan den hoek zijner wimpers dat hij bespeurde dat ik naar hem keek. Onmiddellijk wendde hij de scheiding van zijn haar naar het glazen beschot, alsof hij met een innemenden glimlach tot mij zeide: „Recht hierheen, als 't u belijft. Blijf van het gras!”

Na eenige oogenblikken had hij zijn hoed opgezet, zijn parapluie genomen, en was heengegaan.

Ik wenkte den klerk in mijn kamer te komen, en vroeg: „Wie was dat?”

Hij had het kaartje van den heer in zijn hand.

„Mijnheer Julius Slinkton, Middle Temple.”

„Een rechtsgeleerde, Mijnheer Adams?”

„Ik denk het niet, mijnheer.”

„Ik had hem aanvankelijk voor een geestelijke gehouden, maar er staat hier geen Eerwaarde,” zei ik.

„Te oordeelen naar zijn uiterlijk,” hernam Mijnheer Adams, „schijnt hij voor den geestelijken stand te studeeren.”

Ik moet nog vermelden dat hij een keurig witte das droeg, en ook zeer net linnengoed.

„Wat verlangde hij, Mijnheer Adams?”

„Slechts een model voor inschrijving, mijnheer, en een model voor inlichting.”

„Zei hij, dat hij hier gerecommandeerd was?”

„Ja, hij zei dat hij hier gerecommandeerd was door een vriend van u. Hij merkte u op, maar zeide dat, daar hij niet het genoegen had u persoonlijk te kennen, hij u niet wilde storen.”

„Wist hij mijn naam?”

„O ja, mijnheer!” Hij zei: Daar is Mijnheer Sampson, zie ik!”

„Een welbespraakt heer, waarschijnlijk?”

„Zeer welbespraakt, mijnheer.”

„Innemende manieren, waarschijnlijk?”

„Inderdaad hoogst innemend, mijnheer.”

„Goed!” zei ik, „voor het oogenblik heb ik niets meer noodig, mijnheer Adams.”

Veertien dagen daarna ging ik bij een mijner

vrienden dineeren, een koopman, een man van smaak, die schilderijen en boeken koopt; en de eerste man, dien ik onder het gezelschap zag was mijnheer Julius Slinkton. Daar stond hij voor het vuur met goedige groote oogen en open gelaatstreken; maar altijd (naar ik dacht) verzocht hij iedereen tot hem te komen langs den gebaanden weg, dien hij aangaf, en langs geen anderen.

Ik merkte op dat hij mijn vriend verzocht hem aan mijnheer Sampson voor te stellen, en mijn vriend deed dit. Het was Mijnheer Slinkton zeer aangenaam mij te ontmoeten. Niet al te aangenaam; hij overdreef de zaak niet; aangenaam op een zeer welopgevoede, en volkomen ongezochte wijze.

„Ik dacht dat gij elkander reeds ontmoet had,” merkte onze gastheer op.

„Neen,” zeide mijnheer Slinkton. „Ik ben, op uw aanbeveling, aan het kantoor van den heer Sampson geweest; maar ik gevoelde mij waarlijk niet gerechtigd mijnheer Sampson zelve te storen, over een alledaagsche zaak die zeer goed met een gewonen klerk te behandelen was.”

Ik zei dat ik hem gaarne eenigen dienst zou hebben bewezen, op aanbeveling van onzen vriend.

„Daarvan houd ik mij verzekerd,” zeide hij, „en ben u zeer verplicht. Een andermaal zal ik misschien minder kiesch zijn. Alleen echter, zoo ik belangrijke zaken heb; want ik weet, mijnheer Sampson, hoe kostbaar de tijd is, en welk een menigte onbeschaamde lieden er in de wereld zijn.”

Ik erkende zijn beschouwing met een lichte buiging. „Gij waart voornemens,” zeide ik, „een assurantie-contract op uw leven te sluiten.”

„O lieve hemel neen! Ik ben zoo voorzichtig niet als gij wel zoo beleefd zijt van mij te veronderstellen, mijnheer Sampson. Ik heb slechts informatie genomen voor een vriend. Maar gij weet, wat vrienden zijn in zulke zaken. Wellicht komt er nooit iets van. Ik ben zeer afkeerig mannen van zaken lastig te vallen met informaties voor vrienden, daar ik weet dat het waarschijnlijk duizend tegen één is dat de vrienden er ooit gevolg aan zullen geven. De menschen zijn zoo wispelturig, zoo baatzuchtig, zoo onachtzaam. Ondervindt gij dat niet dagelijks, in uw zaak, mijnheer Sampson?”

Ik was voornemens een geschikt antwoord te geven; maar hij wendde zijn zachte, witte scheiding naar mij heen, met zijn „Recht uit hierheen, als 't u belieft!” en ik antwoordde „Ja.”

„Ik hoor, mijnheer Sampson,” hervatte hij thans, want onze vriend had een andere keukmeid gekregen, en het etensuur was dus niet zoo stipt als gewoonlijk, „dat uw zaak kortelings een groot verlies heeft geleden.”

„In geld?” zeide ik.

Hij lachte dat ik zoo dadelijk aan geldverlies dacht, en antwoordde. „Neen, in talent en werkkraft.”

Daar ik niet terstond zijn toespeling vatte, dacht ik een oogenblik na. „Heeft zij dergelijk verlies geleden?” zeide ik. „Ik droeg daar geen kennis van.”

„Versta mij wel, mijnheer Sampson. Ik meen niet dat gij uw ontslag genomen hebt. Zoo erg is het niet. Maar mijnheer Meltham —”

„O, voorzeker!” zeide ik. „Ja! mijnheer Meltham, de jonge griffier van de „Inestimable!”

„Juist,” hernam hij op troostende wijze.

„Het is inderdaad een groot verlies. Hij was de degelijkste, de oorspronkelijkste en de krachtigste man die ik ooit gekend heb bij de zaak der Levensverzekering.”

Ik drukte mij wat sterk uit; want ik had hooge achting en bewondering voor Meltham; en ik had eenig vermoeden gekregen dat onze heer hem hoonend wilde bejegenen. Hij bracht mij weder op mijn hoede, door dat zwierige pad op zijn hoofd te vertoonen, met zijn helische: „Niet op het gras, als 't u belieft — het zandpad?”

„Hebt gij hem gekend, mijnheer Slinkton?”

„Slechts bij naam. Hem gekend te hebben als een goede bekende, of als een vriend, is een eer die ik zou hebben gezocht indien hij in de maatschappij was gebleven, ofschoon ik misschien nooit zoo gelukkig zou zijn geweest die eer te vinden, daar ik een man van minder aanzien ben. Hij was nauwelijks boven de dertig jaar, vermoed ik?”

„Omstreeks dertig.”

„Ach!” zuchtte hij op zijn vorige troostende wijze. „Wat zijn wij toch voor schepselen! Op te ruimen, mijnheer Sampson, en ongeschikt te worden voor zaken op dien leeftijd! — Is er eenige reden bekend voor dit droevige geval?”

„Hum!” dacht ik terwijl ik hem aanzag. „Maar ik wil dat pad niet op, en ik wil op het gras loopen.”

„Welke reden hebt gij hooren aanvoeren, mijnheer Slinkton?” vroeg ik op den man af.

„Hoogst waarschijnlijk een verkeerde. Gij weet wat Geruchten zijn, mijnheer Sampson. Ik vertel nooit verder wat ik hoor; dit is de eenige manier om de nagels te besnoeien en het hoofd te scheren van Geruchten. Maar wanneer gij vraagt wat men aanvoert als reden dat mijnheer Meltham zich aan de menschen heeft onttrokken, dan is dat iets anders, dan werk ik geen ijdel gesnap in de hand. Men heeft mij verteld, mijnheer Sampson, dat mijnheer Meltham al zijn betrekkingen en vooruitzichten heeft vaarwel gezegd, omdat zijn hart feitelijk gebroken was. Een teleurgestelde genegenheid hoorde ik, — ofschoon dit haast niet waarschijnlijk

is, bij een man zoo uitstekend en zoo aantrekkelijk."

"Aantrekkelijkheid en uitstekendheid zijn geen wapenen tegen den dood," zei ik.

"O, is zij gestorven? Vergeef mij, dat heb ik niet vernomen. Dat maakt het, inderdaad, zeer, zeer treurig. Arme mijnheer Meltham! Is zij gestorven? Ach, lieve hemel! Jammer jammer!"

Ik dacht steeds dat zijn medelijden niet volkomen echt was, en aldoo vermoedde ik een onverantwoordelijke spotternij onder dat alles, totdat wij scheidden, evenals de andere groepen sprekers, doordien het diner werd aangekondigd, toen zeide hij:

"Mijnheer Sampson het zal u misschien verwonderen dat ik zoo aangedaan ben omtrent een man dien ik nooit gekend heb. Ik ben evenwel niet zoo belangeloos in deze als gij misschien veronderstelt. Ik zelf ben niet lang geleden zwaar beproefd door den dood. Ik heb een der beide aanvallige nichten verloren, die mijn bestendige gezellinnen waren. Zij stierf jong — pas drie en twintig jaar oud; en ook haar overgeblevene zuster is alles behalve sterk. De mensch heeft het erfdeel der smart; de wereld is een graf!"

Hij zeide dit met innigheid, en ik gevoelde berouw over de koelheid mijner bejegening. Koelheid en wantrouwen waren in mij ontstaan, dit wist ik, door mijn treurige ervaringen; zij waren mij niet van nature eigen; en ik dacht dikwijls hoeveel ik in het leven had verloren, door het verlies van vertrouwen, en hoe weinig ik had gewonnen door nauwgezette voorzichtigheidsmaatregelen. Daar deze geestestoestand mij tot een gewoonte was geworden, zoo verontrustte ik mij meer over dit gesprek dan ik mij over een ernstige zaak zou verontrust hebben. Ik luisterde naar zijn gesprek aan tafel, en merkte op hoe gereedelijk andere menschen daarop antwoordden, en met welke instinctmatige inmenendheid hij zijn onderwerpen in overeenstemming wist te brengen met de kennis en gewoonten dergenen tot wie hij sprak. Evenals hij, met mij sprekende, gemakkelijk het onderwerp had aangevoerd dat ik verondersteld kon worden het best te verstaan, en waarin ik het meeste belang stelde, zoo liet hij zich, in het gesprek met anderen door denzelfden regel leiden. Er was in het gezelschap veel verscheidenheid van personen; maar voor zoover ik kon ontdekken schoot hij nimmer te kort bij een hunner. Hij wist van ieders vak juist zooveel om zich te dien aanzien bij dien man aange naam te maken, en juist zoo weinig, om het natuurlijk in hem te doen voorkomen, op nederige wijze inlichtingen te vragen wanneer het onderwerp te berde werd gebracht.

Terwijl hij zoo voortredeneerde — maar werkelijk niet te veel, want de overigen schenen hem daartoe te noodzaken — werd ik vrij onte-

vreden over mij zelven. Ik ontleedde zijn gelaat in mijn geest, als een horloge, en onderzocht het in bijzonderheden. Ik kon van elk zijner gelaatstreken op zich zelven niet veel zeggen; ik kon er nog minder van zeggen wanneer zij te zamen genomen werden. „Is het dan niet afschuwelijk," vroeg ik mij zelven af, „dat, omdat een man toevallig zijn haar op het midden van zijn hoofd gescheiden draagt, ik mij veroorloof hem te verdenken en zelfs te verfoeien?"

(Ik maak hier in 't voorbijgaan de opmerking dat dit bij mij geen bewijs van gezond verstand was. Iemand die de menschen gadeslaat en die zich voortdurend teruggebracht ziet op een of andere schijnbare beuzeling in een vreemdeling, is gerechtigd daaraan groot gewicht te hechten. Het kan de draad worden van het gansche geheim. Een paar haren kunnen toonen waar een leeuw verborgen is. Een zeer kleine sleutel kan somtijds een zware deur openen.) Na eenigen tijd nam ik deel aan het gesprek met hem, en wij werden het zeer goed samen eens. In het salon vroeg ik den gastheer hoe lang hij den heer Slinkton reeds kende. Hij antwoordde, niet langer dan een paar maanden; hij had hem ontmoet aan het huis van een beroemd schilder die toen in de stad was, die hem goed gekend had toen hij in Italië reisde met zijn nichten voor haar gezondheid. Zijn levensplannen verbroken zijnde door den dood van een harer, had hij plan voor den vorm naar de academie terug te gaan, zijn graad te halen, en dan in den geestelijken stand te treden. Ik kon niet anders dan bij mij zelven betoogen dat hierin de ware verklaring gelegen was van zijn belangstelling in den armen Meltham, en dat mijn wantrouwen omtrent dat onnoozele hoofd bijna een onmenselijkheid was.

III.

Op den weeden dag daarna zat ik achter mijn glazen beschot, als te voren, toen hij in het buitenste kantoor kwam, als te voren. Op het oogenblik dat ik hem wederom zag zonder hem te hooren, haatte ik hem meer dan ooit.

Ik had daartoe slechts een oogenblik gelegenheid; want zoodra ik naar hem keek wuifde hij met zijn eng sluitenden handschoen, en kwam rechtstreeks naar binnen.

"Goedendag, mijnheer Sampson! zooals gij ziet, maak ik gebruik van uw vriendelijk verlof om u lastig te vallen. Ik doe dit zonder daartoe gerechtigd te zijn door zaken, want mijn zaken hier — indien ik dit woord zoo misbruiken mag — zijn van zeer onbeduidenden aard."

Ik vroeg, of het iets was waarin ik hem behulpzaam kon zijn?

„Dank u, neen. Ik kwam alleen maar eens aan om aan het eerste kantoor te vernemen of mijn langzame vriend zoo in tegenspraak met zich zelven was geweest om praktisch en gevoelig te zijn. Maar, hij heeft natuurlijk niets gedaan. Ik gaf hem eigenhandig uw papieren, en hij was toen vast besloten, maar natuurlijk heeft hij ouder gewoonte weer niets gedaan. Behalve dat de menschen in het algemeen ongezind zijn iets te doen dat gedaan behoort te worden, geloof ik dat er een eigenaardigheid verbonden is aan het verzekeren van iemands leven. Het is als met het maken van een testament. De menschen zijn zoo bijgeloovig, en houden het voor uitgemaakt, dat zij dan spoedig daarna zullen sterven.”

„Hierheen, als 't u belieft; rechtuit hierheen, mijnheer Sampson. Noch ter rechter-, noch ter linkerzijde.” Ik verbeelde mij bijna dat ik hem die woorden kon hooren ademen, met die onuitstaanbare scheiding vlak tegenover den rug van mijn neus.

„Ongetwijfeld, bestaat er somtijds zulk een gevoel,” hernam ik, „maar ik geloof niet dat het een algemeene uitgebreidheid verkrijgt.”

„Nu,” zei hij, met een schouderophalen en een glimlach, „ik hoop dat eenige goede engel mijn vriend in de rechte richting moge brengen. Ik beloofde eenigszins voorbarig aan zijn moeder en zuster in Norfolk, dat ik er hem toe zou brengen, en hij beloofde haar ook het te doen. Maar ik vermoed dat hij het nooit doen zal.”

Hij sprak een minuut of twee over verschillende onderwerpen, en ging toen heen.

Nauwelijks had ik den volgenden morgen mijn schrijftafel geopend, of hij verscheen opnieuw. Ik merkte op dat hij rechtstreeks op de deur in het glazen beschot toekwam, en zich geen oogenblik daar buiten ophield.

„Hebt gij een paar minuten voor mij over, mijn waarde heer Sampson?”

„Van ganscher harte.”

„Zeer verplicht,” zijn hoed en parapluie op de tafel leggende.

„Ik kom vroeg, ten einde u niet te storen. De zaak is, dat ik zeer verbaasd ben over het voorstel dat mijn vriend gedaan heeft.”

„Heeft hij een voorstel tot inschrijving gedaan?” zei ik.

„Ja—a,” antwoordde hij, mij vastberaden aanzijnde; en toen scheen in eens een helder denkbeeld bij hem op te komen — „of hij zegt mij althans dat hij het gedaan heeft. Misschien is dat weer een nieuwe manier om zich van de zaak af te maken. Bij Jupiter, daaraan had ik nog niet gedacht!”

Mijnheer Adams was bezig in het buitenkantoor de brieven te openen, die 's morgens

waren ingekomen. „Hoe is de naam, mijnheer Slinkton?” vroeg ik.

„Beckwith.”

Ik keek even buiten de deur, en verzocht mijnheer Adams, zoo er een voorstel van inschrijving was op dien naam, het dan binnen te brengen. Hij had het reeds uit zijn hand gelegd op de toonbank. Het was gemakkelijk van de overige te onderscheiden, en hij gaf het mij, Alfred Beckwith. Voorstel om een contract met ons te sluiten voor een bedrag van tweeduizend pond. Dagteekening van gisteren.

„Van Middle Temple, zie ik, mijnheer Slinkton.”

„Ja. Hij woont met mij op dezelfde verdieping; zijn deur is vlak tegenover de mijne. Ik had echter nooit gedacht dat hij zich op mij zou beroepen.”

„Het komt mij nogal natuurlijk voor dat hij dit doet.”

„Dat is zoo, mijnheer Sampson; maar ik had er volstrekt niet aan gedacht. Laat eens zien.” Hij nam het gedrukte papier uit zijn zak. „Hoe moet ik al die vragen beantwoorden?”

„Naar waarheid, natuurlijk,” zei ik.

„O, dat spreekt vanzelf!” antwoordde hij, van het papier opziende met een glimlach. „Ik meen maar, dat er zooveel vragen zijn. Maar gij hebt gelijk, dat ge nauwkeurig zijt. Het spreekt vanzelf dat ge stipt moet zijn. Wilt ge mij toestaan uw pen en inkt te gebruiken?”

„Met plezier.”

„En uw lessenaar.”

„Voorzeker.”

Hij had rondgezweefd tusschen zijn hoed en parapluie om een plaats te vinden tot schrijven. Hij ging nu in mijn stoel zitten, voor mijn vloeipapier en inktkoker, met het lange wandelpad op zijn hoofd in recht verschieft voor mij, terwijl ik met mijn rug naar het vuur gekeerd stond.

Alvorens elke vraag te beantwoorden las hij ze luid voor, en besprak ze. Hoe lang had hij mijnheer Alfred Beckwith gekend? Dat moest hij op zijn vingers bij Jaren uittellen. Wat waren zijn gewoonten? Dat was niet moeilijk; uiterst matig, en zoo er iets te zeggen was, dan nam hij wel wat te veel lichaamsvoefening. Al de antwoorden waren voldoende. Toen hij ze alle opgeschreven had, las hij ze nog eens over, en teekende ze ten slotte met een zeer mooie handteekening. Hij veronderstelde dat hij nu van de zaak af was. Ik zeide hem dat het niet waarschijnlijk was dat hij verder daarover zou worden lastig gevallen. Zou hij de papieren maar hier laten? Als het hem beliefte. Zeer verplicht. Goedenmorgen.

Ik had vóór hem nog een anderen bezoeker gehad; niet aan het kantoor, maar aan mijn huis. Die bezoeker was aan mijn bed gekomen

toen het nog niet volkomen daglicht was, en was door niemand anders gezien dan door mijn trouwen dienstknecht.

Een tweede stuk om informaties (want wij vorderden er altijd twee) werd afgezonden naar Norfolk, en werd behoorlijk over de post terug ontvangen. Dit stuk, werd insgelijks, in elk opzicht voldoende beantwoord. Onze modellen werden alle aangenomen; van onze zijde namen wij het voorstel aan, en de premie voor een jaar werd vooruit betaald.

IV.

Gedurende zes of zeven maanden zag ik niets meer van mijnheer Slinkton. Hij kwam eens bij mij aan huis, maar ik was uit; en hij vroeg mij eens bij hem te eten in de Temple, maar ik had mijn woord elders gegeven. De assurantie van zijn vriend was in Maart gesloten. In het laatst van September, of in het begin van October, was ik te Scarborough om wat zeelucht in te ademen, daar ontmoette ik hem op het strand. Het was een warme avond; hij kwam naar mij toe met den hoed in zijn hand; en daar was het wandelpad weer, dat ik zoo afkeerig was in te slaan, in volkomen orde, juist tegenover den rug van mijn neus.

Hij was niet alleen, maar had een jonge dame aan zijn arm.

Zij was in rouwgewaad, en ik zag haar aan met veel belangstelling. Zij zag er buitengewoon zwak uit, en haar gelaat was opvallend bleek en droefgeestig; maar zij was zeer schoon. Hij stelde haar voor als zijn nicht, Mejuffrouw Niner.

„Zijt gij aan de wandeling, mijnheer Sampson? Is het mogelijk dat gij werkeloos kunt zijn?”

Het was mogelijk, en ik was aan het rondslenteren.

„Zullen wij samen wat wandelen?”

„Met genoegen.”

De jonge dame wandelde tusschen ons beiden, en wij gingen over het koele zee-zand, in de richting van Filey.

„Hier zijn raderen overheen gegaan,” zei mijnheer Slinkton. „En als ik goed zie, zijn het de wielen van een handwagen! ongetwijfeld uw schaduw, Margaretha, mijn lieve!”

„De schaduw van Mejuffrouw Niner?” herhaalde ik, terwijl ik op het zand daarnaar keek.

„Dat juist niet,” hervatte mijnheer Slinkton, lachende. „Lieve Margaretha, vertel het mijnheer Sampson toch eens.”

„Inderdaad,” zeide de jonge dame, zich tot mij wendende, „er valt niets te vertellen — behalve dat ik voortdurend denzelfden gebrekkigen ouden heer zie op elken tijd, waar ik ook ga. Ik heb het mijn oom meegedeeld, en hij noemt dien heer mijn schaduw.”

„Woont hij te Scarborough?” vroeg ik.

„Hij is hier tijdelijk.”

„Woont gij in Scarborough?”

„Neen, ik verwijl hier maar tijdelijk. Mijn oom heeft mij hier bij een familie besteed, voor mijn gezondheid.”

„En uw schaduw?” zei ik, glimlachend.

„Mijn schaduw,” antwoordde zij, insgelijks glimlachend, — slacht mij wat — hij is, vrees ik, niet zeer sterk; want somtijds mis ik mijn schaduw, zooals mijn schaduw, op andere tijden mij mist. Wij zijn beiden blootgesteld aan huis-arrest. Ik heb mijn schaduw verscheidene dagen niet gezien; maar dan gebeurt het weer, vreemd genoeg, dat dagen achtereen, deze heer overal gaat waar ik ga. Wij hebben elkander ontmoet in de eenzaamste hoeken op deze kust.”

„Is hij dat!” zeide ik, voor ons uit wijzende.

De wielen waren langs den waterkant voorbij gesneld, en beschreven bij het omdraaien een grooten kring op het zand. Terwijl de kring zich uitbreidende, achter ons aankwam, zagen wij dat het een handwagentje was door een man getrokken.

„Ja,” zeide mejuffrouw Niner, „dit is werkelijk mijn schaduw, oom.”

Toen het wagentje ons naderde, en wij ook naderbij kwamen, zag ik daarin een oud man, wiens hoofd op zijn borst gezonken was, en die in een menigte windsels gehuld was. Hij werd getrokken door een zeer rustig man met scherp blik, en donker grijs haar, die eenigszins mank liep. Zij waren ons voorbij gegaan, toen het wagentje stilhield, en de oude heer die er in zat, zijn arm uitstekende, mij bij mijn naam riep. Ik keerde terug, en verwijderde mij van mijnheer Slinkton en zijn nicht, gedurende omstreeks vijf minuten.

Toen ik weer bij hen kwam was mijnheer Slinkton de eerste die sprak. Werkelijk, zeide hij tot mij met luide stem, voordat ik nog bij hem was:

„Het is goed dat ge niet langer uitgebleven zijt, mijn nicht kan ternauwernood haar nieuwsgierigheid onderdrukken om te weten wie haar schaduw is, mijnheer Sampson.”

„Een oud Oost-Indisch Bestuurder,” zei ik.

„Een boezemvriend, van ons beider vriend, in wiens huis ik voor het eerst het genoegen had u te ontmoeten. Zekere Majoor Banks. Hebt gij nooit van hem gehoord?”

„Nooit.”

„Zeer rijk, Mejuffrouw Niner; maar zeer oud, en zeer gebrekkig. Een beminnelijk man, gevoelig — die veel belang in u stelt. Hij heeft zoo even uitgeweid over de genegenheid die hij gemerkt heeft tusschen u en uw oom.”

Mijnheer Slinkton had zijn hoed weer in zijn hand en hij streek zijn andere hand over het rechte wandelpad, alsof hij zelf rustig daartegen oplep, na mij.

„Mijnheer Sampson,” terwijl hij den arm van zijn nicht hartelijk in den zijnen sloot, „onze genegenheid is altijd innig geweest, want wij hebben slechts weinige nauwe banden gehad. Wij hebben er thans nog mindere. Wij hebben betrekkingen die ons samen zullen brengen, en die niet van deze wereld zijn, Margaretha.”

„Lieve oom!” mompelde de jonge dame, en wendde haar gelaat af om haar tranen te verbergen.

„Mijn nicht- en ik hebben zooveel herinneringen en zooveel hartzeer gemeen, mijnheer Sampson,” vervolgde hij met veel gevoeligheid, „dat het inderdaad vreemd zou zijn zoo de betrekkingen tusschen ons koel of onverschillig waren. Indien ik u een gesprek herinner dat wij eens samen hadden, zult gij begrijpen wat ik thans bedoel. Wees opgeruimd, lieve Margaretha. Wees niet neerslachtig. Mijn Margaretha! Ik kan het niet verdragen u neerslachtig te zien!”

Het arme jonge meisje was zeer aangedaan, maar beheerschte zich. Zijn gevoelens waren ook heftig geschokt. In een woord, hij had zoo groote behoefte aan een opwekkend middel, dat hij tersond heenging, om een zeebad te nemen, hij verliet dus de jonge dame en mij op een rotspunt gezeten, en wellicht veronderstellende — maar dat zult ge zeggen was een vergeefelijke toegevendheid bij een genot — dat zij hem van ganscher harte zou prijzen.

Zij deed dit ook, het arme kind! Met haar gansche vertrouwende hart, hield zij voor mij een lofspraak op hem, wegens zijn zorg voor haar overleden zuster, en wegens zijn onverdroten zelfopoffering in haar laatste ziekte. Haar zuster was langzamerhand weggekwijnd, woeste en vreeselijke hersenschimmen hadden haar tegen het einde overvallen, maar hij was nimmer jegens haar ongeduldig geweest, noch ten einde raad; maar altijd was hij zachtmoedig, waakzaam en bedaard gebleven. Haar zuster had, zoowel als zij, hem altijd leeren kennen als de beste de vriendelijkste man, en toch als een man van zulke bewonderenswaardige kracht van ziel, dat hij een ware burcht was ter ondersteuning hunner zwakke gemoederen zoolang haar armzalig leven duurde.

„Ik zal hem zeer spoedig verlaten, mijnheer Sampson,” zei het jonge meisje; „ik weet dat mijn leven ten einde loopt; en, wanneer ik heengegaan zal zijn, dan hoop ik dat hij zal huwen en gelukkig zijn. Ik ben zeker dat hij zoolang ongetrouwd is gebleven, alleen ter wille van mij, en van mijn arme, ongelukkige zuster.”

Het kleine handrijtuig had weder een grooten kring in het natte zand gemaakt, en kwam terug, terwijl het langzamerhand een lange smalle figuur in het zand trok die den vorm had van het cijfer acht, een halve mijl lang.

„Jonge dame,” zei ik, rond ziende, terwijl ik mijn hand op haar arm legde, en met zachte stem sprak, „de tijd dringt. Hoort gij het zachte geruisch dezer zee?”

Zij zag mij met groote verwondering en onrust aan, en zeide:

„Ja!”

„En gij weet welk een stem er in is wanneer de storm opkomt?”

„Ja!”

„Gij ziet hoe rustig en vreedzaam zij voor ons ligt, en gij weet welk een vreeselijk tooneel van meedoogenlooze macht zij vertoonen kan, nog dezen zelfden nacht?”

„Ja!”

„Maar zoo gij het nooit gehoord of gezien hadt, noch iets van haar wreedheid hadt vernomen, zoudt gij dan kunnen gelooven dat zij elk bezielde voorwerp op haar weg onbarmhartig verbrijzelt, en zonder gewetenswroeging het leven verwoest?”

„Gij verschrikt mij, mijnheer, met deze vragen!”

„Het is om u te redden mejuffrouw, om u te redden! Om Gods wil verzamel uw kracht en uw standvastigheid! Zoo gij hier alleen waart, en ingesloten door den opkomenden vloed met een was van vijftig voet boven uw hoofd, dan kondt gij in geen grooter gevaar verkeerren, dan dat waaruit gij nu moet gered worden.”

De figuur op het zand werd nu uitgerekt, en dwaalde af naar een kromme kleine bocht, die op de klip dicht bij ons eindigde.

„Voor den Hemel en den Rechter van alle menschen, zweer ik u, dat ik uw vriend ben, en ook die van uw overledene zuster, en ik verzoek u plechtig, Mejuffrouw Niner, om zonder een oogenblik te vertoeven, met mij naar gindschen heer te gaan!”

Ware het kleine rijtuig minder dicht bij ons geweest, dan twijfel ik, of ik haar had mede kunnen krijgen; maar het was zoo dicht bij, dat wij er waren, alvorens zij bekomen was van de haastige vaart waarmede zij van de rots werd weggerukt. Ik bleef daar met haar geen twee minuten. Binnen vijf minuten voorzeer, had ik de onuitsprekelijke voldoening haar te zien, — van het punt waar wij gezeten hadden, en waarheen ik wasteruggekeerd — halfondersteund en half gedragen door een krachtige mannelijke gedaante, de trappen opklimmende, die in de rots waren uitgehouwen.

Met die gedaante naast haar wist ik dat zij overal veilig was.

Ik zat alleen op de rots, de terugkomst van den heer Slinkton af te wachten. De schemering viel en de schaduwen werden donkerder, toen hij om het rotspunt heen kwam, met zijn hoed hangende aan zijn knoopsgat, zijn nat haar gladstrijkende met de eene hand, terwijl hij

het oude pad in orde bracht met de andere hand en een zakkam:

„Mijn nicht niet hier, mijnheer Sampson?” zei hij, om zich heen ziende.

„Juffrouw Niner scheen het wat kil te vinden in de lucht na zonsondergang, en is naar huis gegaan.”

Hij keek verwonderd op, alsof zij niet gewoon was iets zonder hem te doen; zelfs om uit eigen beweging zulk een onbeduidende handeling ten uitvoer te brengen.

„Ik heb Mejuffrouw Niner overreed,” verklaarde ik.

„Ach!” zeide hij. „Zij wordt gemakkelijk overreed — tot haar bestwil. Dank u, mijnheer Sampson: het is beter dat zij binnenshuis is. De plaats om te baden was verder dan ik dacht, om de waarheid te zeggen.”

„Mejuffrouw Niner is zeer zwak,” merkte ik op.

Hij schudde het hoofd en loosde een diepen zucht. „Ze, zeer zwak. Gij zult u herinneren dat ik u dit gezegd heb. Sedert heeft de tijd haar niet opgesterkt. Het treurig lot dat haar zuster op zoo jeugdigen leeftijd heeft getroffen schijnt, naar ik vrees, als een onheilspellende wolk zich steeds duisterder boven haar hoofd samen te pakken. Die lieve, dierbare Margaretha! Maar wij moeten de hoop niet verliezen.”

Het hand-rijtuigje ging voor ons uit met een zeer ongemanierden gang voor een ziekenvoertuig, en maakte hoogst onregelde insnjdingen op het zand. Mijnheer Slinkton merkte dit op nadat hij zijn zakdoek aan zijn oogen had gebracht, hij zeide:

„Indien ik oordeelen mag naar den schijn, mijnheer Sampson, dan heeft uw vriend veel kans van om te slaan.”

„Het heeft er inderdaad veel van,” zei ik.

„De knecht moet zeker dronken zijn.”

„De bedienden van oude heeren zijn vaak dronken,” zei ik.

„De majoor is niet zwaar om te trekken, mijnheer Sampson.”

„Het is vrij licht werk,” zei ik.

Op dit oogenblik werd het rijtuigje, zeer tot mijn verlichting, door de duisternis onzichtbaar. Wij wandelden een poosje, over het zand zwigend naast elkander voort. Na een paar oogenblikken zeide hij, met een stem nog aangedaan door de ontroering die de gezondheids-toestand van zijn nicht in hem had opgewekt:

„Blijft gij hier lang, mijnheer Sampson?”

„Wel, niet lang. Ik ga dezen avond heen.”

Zoo spoedig reeds? Maar de zaken leggen altijd beslag op u. Menschen als mijnheer Sampson zijn te belangrijk voor anderen dan dat zij voor hun eigen behoefte aan uitspanning en genot veel tijd kunnen afzonderen.”

„Dat weet ik nu niet,” zei ik. „Evenwel, ik ga terug.”

„Naar Londen?”

„Naar Londen.”

„Ik zal er ook spoedig zijn, na u.”

Dat wist ik evengoed als hij. Maar ik zei hem dat niet. Evenmin als ik hem vertelde welk wapen ter verdediging mijn rechterhand in mijn zak omknelde, terwijl ik naast hem ging. Evenmin als ik hem vertelde waarom ik niet aan den zeekant van hem liep, terwijl de nacht begon te vallen.

Wij verlieten het strand, en onze wegen liepen uiteen. Wij wisselden een goedennacht, en namen voor goed afscheid, toen hij terugkwam, en zeide:

„Mijnheer Sampson, mag ik vragen? De arme Meltham, van wien wij gesproken hebben, — reeds gestorven?”

„Niet toen ik het laatst van hem hoorde; maar de man was te verzwakt om lang te leven, en voor zijn vroegere betrekking was hij hopeloos verloren.”

„Ach! wat zegt gij, lieve Hemel!” zei hij met veel deelneming. „Treurig, treurig, treurig! De wereld is een graf!” En dit zeggende ging hij zijns weegs.

Het was voorzeker zijn schuld niet zoo de wereld geen graf was; doch ik riep hem die opmerking niet na, evenmin als ik de zoo even genoemde zaken vermeld had. Hij vervolgde zijn weg, en ik den mijnen met den meesten spoed. Dit gebeurde, zooals ik zei, tegen het einde van September of het begin van October. Het was laat in November, toen ik hem opnieuw, en voor het laatst zag.

V.

Ik kreeg een bijzondere uitnoodiging tot een ontbijt in den Temple. Er woei een bitter koude noord-oostenwind dien morgen, en sneeuw en slijk lagen verscheidene duimen dik in de straten. Ik kon geen voertuig krijgen, en was spoedig tot de knieën toe nat; evenwel ik zou aan die afspraak gevolg hebben gegeven, al had ik ook tot den hals toe door diezelfde beletselen moeten waden.

Die afspraak riep mij naar een paar kamers in den Temple. Zij waren gelegen in de bovenverdieping van een eenzaam hoekhuis, dat uitzicht had over de rivier. De naam, Alfred Beckwith, was op de binnendeur geschilderd. Op de deur daar tegenover van dezelfde verdieping stond de naam, Julius Slinkton. De deuren der beide vertrekken stonden open, zoodat alles wat in het een vertrek luide gezegd werd, in het andere kon worden gehoord.

Ik was te voren nooit in die kamers geweest. Zij waren somber, vunzig, ongezonder en drukkend: de meubelen, oorspronkelijk goed, en nog niet oud, waren slecht onderhouden en morsig;

er heerschte in die kamers groote wanordelijkheid; er was een sterke doordringende reuk van opium, brandewijn en tabak; de haard en de haardstellen waren geheel bespat met onooglijke roestvlekken; en op een sofa bij het vuur, in de kamer waar het ontbijt was klaar gezet, lag de gastheer, mijnheer Beckwith, een man die alle kentekenen droeg van een dronkaard van de ergste soort, en die al een heel eind op weg was naar een schandelijken dood.

"Slinkton is er nog niet," zei dit schepsel, terwijl hij waggelend opstond, toen ik binnen trad; "ik zal hem roepen. — Hola! Julius Cesar! Kom drinken!" Terwijl hij dit met heesche stem uitbrulde, sloeg hij den pook en de tang op waanzinnige wijze tegen elkander, alsof dit de gewone manier was om zijn metgezel te roepen.

De stem van den heer Slinkton werd aan de overzijde van de trap hoorbaar, en hij kwam binnen. Hij had het genoegen mij te ontmoeten niet verwacht. Verscheidene arglistige menschen heb ik tot staan zien brengen, maar nooit heb ik een man zoo ontsteld gezien als hij was, toen zijn oogen de mijne ontmoetten.

"Julius Cesar," riep Beckwith, tusschen ons waggelende. "Mijnheer Sampson! Mijnheer Sampson, Julius Cesar! Mijnheer Sampson, Julius, is mijn boezemvriend. Julius vult mij bestendig aan met sterken drank, 's morgens, 's middags en 's avonds. Julius is een ware weldoener. Julius wierp de thee en koffie uit het venster toen ik gewoon was die te gebruiken. Julius ledigt den inhoud van al de waterkruiken, en vult ze met geestrijk vocht. Julius windt mij op, houdt mij gaande. — Maak den brandewijn warm, Julius!"

Er stond een roestige en aangeslagen sauspan in de asch, — die asch scheen al weken lang opgehoopt te zijn, — en Beckwith, rollende en waggelende tusschen ons beiden, scheen op het punt om hals over kop in het vuur te tuimelen, nam de sauspan er uit, en trachtte die in Slinkton's hand te wringen.

"Kook den brandewijn Julius Cesar! Kom! doe uw gewone werk. Kook den brandewijn!" Hij ging zoo ruw te keer in zijn gebaren met de sauspan, dat ik elk oogenblik verwachtte hem daarmede het hoofd van Slinkton te zien verbrijzelen. Ik stak daarom mijn hand uit om hem te verhinderen. Hij tuimelde weer terug naar de sofa, zat daar in de lompen van zijn kamerjas, hijgende, bevende en met roode oogen, terwijl hij ons beiden aankeek. Het viel mij toen op dat er op tafel niets te drinken was dan brandewijn, en niets om te eten dan gezouten haringen, en een heet, sterk gepeperd stoofsel.

"In elk geval, mijnheer Sampson," zei Slinkton, terwijl hij mij het gladde zandpad voor de laatste maal aanbod, "dank ik u voor uw

tusschenkomst bij de heftigheid van dien ongelukkigen man jegens mij. Hoe gij echter hier gekomen zijt, mijnheer Sampson, of met welke bedoelingen gij hier gekomen zijt, dit laat ik daar, maar ik ben u ten minste dankbaar voor uw hulp."

"Kook den brandewijn," mompelde Beckwith. Zonder te voldoen aan zijn begeerte om te weten hoe ik daar kwam, zeide ik bedaard: "Hoe gaat het met uw nicht, mijnheer Slinkton?" Hij keek mij strak aan, en ik hem.

"Het spijt mij te moeten zeggen, mijnheer Sampson, dat mijn nicht zich verraderlijk en ondankbaar heeft betoond tegen haar besten vriend. Zij heeft mij verlaten zonder een woord van kennisgeving of ter verklaring achter te laten. Zij is ongetwijfeld misleid, door den een of anderen arglistigen schurk. Misschien hebt gij er wel van gehoord?"

"Ik heb werkelijk gehoord dat zij door een listigen schurk misleid is. Inderdaad daarvan heb ik bewijs."

"Zijt ge daar zeker van?" zeide hij.

"Volkomen zeker."

"Kook den brandewijn," mompelde Beckwith. "Gezelschap bij het ontbijt, Julius Cesar. Doe uw gewone werk, — geef het gewone ontbijt, diner, thee en souper. Kook den brandewijn!"

De oogen van Slinkton wendden zich van hem naar mij, en hij zeide, na een oogenblik overdenking:

"Mijnheer Sampson, gij zijt een man van de wereld, en dat ben ook ik. Ik wil openhartig met u zijn."

"O neen, dat wilt gij niet!" zei ik, hoofdschuddend.

"Ik zeg u, mijnheer, dat ik oprecht met u zal zijn."

"En ik zeg u dat gij dit niet zult zijn," zei ik. "Ik ben volkomen op de hoogte omtrent u. Gij oprecht met iemand? Onzin, onzin!"

"Ik verklaar u rondweg, mijnheer Sampson," vervolgde hij, op een bijna bezadigden toon, "dat ik uw plan doorzie. Gij wenscht uw fondsen te redden, en aan uw verplichtingen te ontkomen; dit zijn van die oude kunstgrepen zeer in gebruik bij u heeren van Zaken. Maar het zal u niet gelukken, mijnheer; het zal u niet gelukken. Gij hebt geen gemakkelijken tegenstander, wanneer gij met mij te doen hebt. Wij zullen, te behoorlijken tijde, dienen te onderzoeken wanneer en hoe mijnheer Beckwith tot zijn tegenwoordige levenswijze verviel. Met deze opmerking, mijnheer, stap ik van dit arme schepsel, en zijn onsamenhangende brokstukken van redeneering, af, en wensch u een goeden morgen, en een andermaal beteren uitslag op uw pogingen."

Terwijl hij dit zeide, had Beckwith een half pintglas met brandewijn gevuld. Op dit oogenblik wierp hij hem den brandewijn in het ge-

zicht, en slingerde toen het glas in dezelfde richting. Slinkton stak zijn handen uit, half verblind door het geestrijk vocht, terwijl het glas hem in het voorhoofd had gesneden. Op het geluid van het gebroken glas, kwam een vierde persoon in de kamer, sloot de deur, en ging er bij staan. Hij was een zeer bedaard man, maar had een scherp blik, donkergrijs haar, en liep eenigszins kreupel.

Slinkton haalde zijn zakdoek te voorschijn, stilte de smart in zijn pijnlijke oogen, en wischte het bloed aan zijn voorhoofd af. Hij was daar geruimen tijd mede bezig, en ik zag, terwijl hij dit deed dat er een vreeselijke verandering bij hem plaats greep, veroorzaakt door de veranderde houding van Beckwith, — die ophield met hijgen en beven, rechtop zat, en zijn oogen niet van hem afwendde. Nooit in mijn leven zag ik een gelaat waarop afschuw en beradenheid zoo krachtig uitgedrukt waren als toen op dat van Beckwith.

„Zie mij aan schurk,” zei Beckwith, „en zie mij zooals ik werkelijk ben! Ik nam deze kamers om er voor u een val van te maken. Ik kwam er in als een dronkaard, ten einde de val voor u van lokaas te voorzien. Gij liept in de val, en zij zult er niet levend uitkomen. Op den morgen toen zij het laatst naar het kantoor van den heer Sampson gingt, had ik hem eerst bezocht. Uw plan is ons in zijn geheel bekend geworden, en al dien tijd hebben wij u tegen-gewerkt. Niet waar, ik werd eerst geveleid om dien prijs van tweeduizend pond in uw macht te brengen, en daarna moest ik afgemaakt worden met brandewijn, en, daar brandewijn nog niet spoedig genoeg ging, met iets dat sneller werkte! Heb ik nooit gezien, wanneer ge mij bedwelmde waandet, dat ge uit uw kleine fleschje iets in mijn glas goot? Wel, zij Moordenaar en Falsaris, terwijl ik hier midden in den nacht met u alleen was, zooals zoo vaak gebeurd is, heb ik mijn hand twintigmaal op den trekker van mijn pistool gehad, om u voor den kop te schieten!”

Dit plotseling optreden als een vastberaden man, van iemand dien hij zijn onnoozel slachtoffer had gewaand met het stellige besluit hem af te jagen tot den dood toe, welk besluit zoo onverbiddelijk in zijn gansche wezen uitgedrukt stond, was, bij den eersten schok, te veel voor hem. Zonder eenige poging om te spreken, waggelde hij onder den stoot. Maar er is geen grootere dwaling dan te veronderstellen dat een berekende booswicht, in eenige phase van zijn misdaad, zich niet zou gelijk blijven, en volkomen in overeenstemming met zijn gansche karakter. Zulk een man begaat moord, en moord is het natuurlijke toppunt van zijn loopbaan; zulk een man heeft den moord te trotseeren, en hij zal dat doen met de meeste onwrikbaarheid en onbeschaamdheid. Het is

een soort mode om zich te verwonderen dat eenig berucht booswicht, met zulk een misdaad op zijn geweten, zoo uittartend zijn kan. Zoudt zij denken dat zoo hij die misdaad al op zijn geweten had, of een geweten bezat om er die misdaad op te hebben, dat hij dan ooit een dergelijke daad zou hebben bedreven?

Geheel in overeenstemming met zich zelve, zooals ik geloof dat al die monsters zijn, herstelde deze Slinkton zich, en nam een uitdagende houding aan, die tamelijk koel en rustig was. Hij was bleek, hij was ontdaan, hij was veranderd; maar slechts als een bedrieger die veel op het spel gezet heeft, en dien men te sluw is geweest, waardoor hij het spel heeft verloren.

„Luister naar mij, zij schurk,” zei Beckwith, „en laat ieder woord dat zij zult hooren een dolksteek zijn in uw verdorven hart. Toen ik deze kamers nam, om mij op uw weg te plaatsen en u tot het plan te leiden, hetwelk ik wist dat zulk een duivel smeden moest uit mijn houding en mijn gewaande zeden en gewoonten, hoe wist ik dat? Omdat zij geen vreemdeling voor mij waart. Ik kende u zeer goed. Ik wist dat zij de snoode ellendeling zijt, die, voor zooveel geld, een onschuldig meisje gedood hebt omdat zij u blindelings vertrouwdde, en die op het punt zijt een tweede te dooden.”

Slinkton haalde een snuifdoos te voorschijn, nam een snuifje en lachte.

„Maar zie hier,” zei Beckwith, die niet omzag, zijn stem niet verhief, zijn gezicht niet veranderde, en zijn vuist gesloten hield. „Zie wat een stumperige wolf zij toch nog geweest zijt! De verslaafde dronkaard dronk nooit een vijftigste deel van den drank waarmede zij hem ruim voorzaagt, maar wierp het vocht weg, hierheen, daarheen, overal heen — bijna voor uw oogen; die den man omkocht, dien zij had aangesteld om hem te bewaken en op te vullen, voordat hij drie dagen met dit werk bezig was, door hem daarvoor hooger loon te bieden dan zij, — met wien zij zoo weinig omzichtigheid hebt in acht genomen, die echter zoo negen was de aarde van u, als van een wild dier te bevrijden, die u zou hebben verslagen, zoo ge den minsten argwaan hadt doen blijken — die dronkaard, dien zij menigmaal op den vloer dezer kamer hebt achtergelaten, en die u levend heeft laten heengaan zonder u uit de dwaling te helpen, zelfs wanneer ge hem met uw voet wegstiet — heeft bijna even dikwijls, in denzelfden nacht, gedurende een uur, of een paar minuten u wakend gade-geslagen, hij had zijn hand aan uw kussen wanneer ge slaapt, doorzocht uw papieren, nam monsters uit uw flesschen en pakjes met poeder, veranderde den inhoud er van, plunderde elk geheim van uw leven!”

Hij had weder een snuiffe tusschen zijn vingers maar liet het langzamerhand op den vloer vallen, waar hij het nu met zijn voet gladstreek, terwijl hij er onderwijl op bleef staren.

„Die dronkaard,” zeide Beckwith, „die te allen tijde vrijen toegang had tot uw kamers, opdat hij de sterke dranken zou drinken die gij toevallig op zijn weg geplaatst hadt, en het dus spoediger met hem gedaan mocht zijn, die met u op geen anderen voet was, dan hij met een tijger zou geweest zijn, heeft zijn looper gehad op al uw sloten, zijn toets voor al uw vergiften, zijn leidraad voor al uw cijferschrift. Hij kan u zeggen, evengoed als gij zelf dit kunt, dat dit alles dag aan dag werd opgeteekend, als een les der ervaring die naderhand dienstig kon zijn. Hij kan u zeggen, veel beter dan gij dit zelf kunt, waar zich dat dagboek op het oogenblik bevindt.”

Slinkton staakte de beweging met zijn voet, en keek Beckwith aan.

„Neen,” zeide de laatste, als beantwoordde hij zijn vraag. „Niet in de lade van de schrijftafel die met een veer geopend wordt; daar is het niet, en daar zal het ook niet meer komen.”

„Dan zijt gij een dief!” zeide Slinkton.

Zonder de minste verandering in het onwrikbare doel, dat zelfs voor mij vreeselijk was te aanschouwen en aan de kracht van hetwelk ik steeds gevoelde dat deze ongelukkige onmogelijk kon ontkomen, vervolgde Beckwith:

„En ik ben ook de schaduw van uw nicht.”

Met een verwensching bracht Slinkton de hand aan zijn hoofd, trok er eenig haar uit, en smeet het op den grond. Het was het einde van het gladde pad; hij verwoestte het met deze daad, en men zal spoedig zien dat hij het niet meer noodig had.

Beckwith ging voort: „Zoo dikwijls gij van hier gingt, ging ik ook heen. Ofschoon ik begreep dat gij noodig vondt langzaam te werk te gaan in de volvoering van uw doel, met het arme argelooze meisje ten einde argwaan te ontgaan, sloeg ik u toch van nabij gade. Toen ik het dagboek in mijn bezit had, en het woord voor woord kon lezen, — het was omstreeks den nacht voor uw laatste bezoek te Scarborough, — gij herinnert u dien nacht? gij slaapt met een klein fleschje aan uw hand gebonden, — zond ik naar mijnheer Sampson, die uit het gezicht werd gehouden. Dit is mijnheer Sampson's getrouwe bediende die aan de deur staat. Wij met ons drieën hebben uw nicht gered.”

Slinkton keek ons allen aan, deed van de plaats waar hij gestaan had een paar onwisse schreden, keerde weer daarheen terug, en staarde op vreemde wijze om zich heen, — als een der lagere kruipdieren zou hebben gedaan, om een hol te vinden ten einde zich daarin te verbergen. Ik merkte tegelijkertijd, dat een

zonderlinge verandering in 's mans gelaat plaats greep, — alsof het binnen zijn omhulsels ineenkromp, en deze gevolgelijk vormeloos werden en niet meer pasten.

„Gij zult weten,” zei Beckwith, „want ik hoop dat die wetenschap u bitter en vreeselijk zal zijn, waarom gij afgejaagd zijt door één man, en waarom gij op kosten van een enkel individu tot den dood toe vervolgd zijt, daar het gansche belang dat mijnheer Sampson hier vertegenwoordigt bestaat in een weinig geld dat verkwest is om u te ontmaskeren. Ik hoor dat gij nu en dan den naam van Meltham op uw lippen hebt gehad?”

Ik zag, dat er bij de andere veranderingen, plotseling een beletsel in zijn ademhaling plaats greep.

„Toen gij het lieve meisje dat gij vermoord hebt naar het kantoor van Meltham zondt (gij weet met welk kunstig weefsel van waarschuwingen gij zulks deedt), voordat gij haar medenaamt naar buiten ten einde de handeling te verrichten die haar ten grave sleepte, was Meltham zoo gelukkig haar te zien en te spreken. Hij was niet zoo gelukkig haar te redden, ofschoon ik weet dat hij daarom gaarne zijn eigen leven zou hebben opgeofferd. Hij bewonderde haar; — ik zou zeggen dat hij haar innig beminde, zoo ik dacht dat het u mogelijk was dit woord te begrijpen. Toen zij opgeofferd werd, was hij innig overtuigd van uw schuld. Daar hij haar verloren had, was er voor hem nog slechts één enkel levensdoel, en dat was haar te wreken en u te verdelgen.”

Ik zag de neusvleugels van den schelm stuipachtig op en neer gaan; maar ik zag geen beweging aan zijn mond.

„Die man Meltham,” aldus vervolgde Beckwith ongestoord, „was zoo bepaald zeker dat gij hem in deze wereld nimmer kondt ontgaan, zoo hij zich met alle trouw en ernst aan uw verdelging wijdde, en zoo hij geen andere dan die levenstaak op het oog had, daar hij verzekerd was dat door die te volbrengen hij slechts een gering werktuig zou zijn in de handen der Voorzienigheid, en in het oog des Hemels een weldaad zou verrichten door u uit de rij der levenden weg te ruimen. Ik ben die man, en ik dank God dat ik mijn werk volbracht heb!”

Indien Slinkton een dozijn mijlen ver een wedloop had moeten doen tegen snelvoetige wilden om zijn leven te redden, kon hij geen krachtiger teekenen hebben gegeven van benauwdheid en angstvol hijgen naar adem dan hij nu toonde, toen hij den vervolger aanzag, die hem zoo onbarmhartig had afgejaagd.

„Gij zaagt mij te voren nooit onder mijn waren naam; thans ziet ge mij onder mijn waren naam. Gij zult mij nog eens lichamelijk zien, wanneer gij verhoord zult worden. Gij

zult mij nog eens zien in den geest, wanneer de strop om uw hals wordt vastgemaakt, en de menigte u uitjouwt!"

Toen Meltham deze laatste woorden gesproken had, wendde de snoodaard plotseling zijn gelaat af, en scheen met de opene hand tegen zijn mond te drukken. Op hetzelfde oogenblik werd de kamer doortrokken met een ongewone en sterke reuk, en, bijna tegelijkertijd verviel hij in een draaienden loop, een sprong, een vaart. — Ik ken geen naam voor die krampachtige beweging, — en viel met een doffen en zwaren slag, die de oude deuren en vensters in hun kozijnen deed schudden.

Dat was voor hem een geschikt einde.

Toen wij zagen dat hij dood was, verlieten wij de kamer, en Meltham, mij de hand drukkende, zeide met vermoeid gelaat:

"Ik heb op aarde niets meer te doen, mijn vriend. Maar ik zal haar elders wederzien."

Het was te vergeefs dat ik hem tot andere gedachten trachtte te brengen. Hij had haar moeten redden, zeide hij; hij had haar niet gered, en dit verweet hij zich; hij had haar verloren, en zijn hart was gebroken.

"Het doel dat mij heeft staande gehouden is bereikt, Sampson, en thans is er niets meer dat mij aan het leven bindt. Ik ben voor het leven niet meer geschikt; ik ben zwak en moedeloos; ik heb geen hoop en ook geen levensdoel meer; mijn dagwerk is volbracht.

In waarheid, ik kon nauwelijks gelooven dat de geknakte man die toen tot mij sprak dezelfde was die een zoo sterken en zoo verschillende indruk op mij had gemaakt, toen hij zijn doel nog voor oogen had. Ik verzocht hem zoo dringend als ik vermocht; maar hij zeide opnieuw, en zeide al door, op een geduldige wijze, waartegen niets was in te brengen, — niets kon hem meer baten, — zijn hart was gebroken.

Hij stierf in het begin der volgende lente. Hij werd begraven naast het arme jonge meisje voor wie hij zulke teedere gevoelens gekoesterd, en die hij zoo innig betreurd had; en hij vermaakte al wat hij bezat aan haar zuster. Zij werd een gelukkige echtgenoot en moeder; zij huwde den zoon mijner zuster, die den armen Meltham opvolgde; zij leeft nog, en haar kinderen rijden door den tuin heen op mijn wandelstok wanneer ik haar ga bezoeken.

EEN ROMAN UIT DEN VACANTIE-TIJD

in vier deelen.

DEEL I.

INLEIDENDE ROMAN VAN DE PEN VAN DEN
HEER WILLIAM TINKLING. ¹⁾

Dit inleidende gedeelte is geen verdrichtsels van den een of ander, weet gij. Het is echt. Gij moet dit eerste gedeelte meer gelooven dan

¹⁾ Acht jaar oud.

wat later komt, anders zoudt gij niet begrijpen waarom hetgeen later komt geschreven werd.

Gij moet alles gelooven; maar gij moet zoo goed zijn dit het meest te gelooven. Ik ben er de uitgever van. Bob Redforth (hij is mijn neef, en stoot opzettelijk aan de tafel) wenschte er de uitgever van te zijn; maar ik zei dat dit niet gebeuren zou, omdat hij het niet kon. *Hy* heeft geen verstand om een uitgever te zijn.

Nettie Ashford is mijn bruid. Wij werden getrouwd in het kamertje rechts in den hoek

van de dansschool, waar wij elkander het eerst ontmoetten, met een ring (een groene) uit den speelgoed-winkel van Wilkingwater. Ik kocht hem van mijn zakgeld. Toen de verrukkelijke plechtigheid afgelopen was, gingen wij alle vier de laan opwandelen, en schoten een kanon af (dat Bob Redforth geladen in zijn zak had meegebracht) om onze trouwplechtigheid aan te kondigen, het vloog recht omhoog toen het afging en viel om. Des anderendaags werd Luitenant Kolonel Robin Redforth, onder dezelfde plechtigheden, verbonden met Alice Rainbird. Ditmaal was de uitbarsting zoo hevig dat het kanon sprong.

Mijn onvergelijkelijke bruid was op het tijdstip waarover wij nu spreken, in gevangenschap in het huis van Mejuffrouw Grimmer. Drowvey en Grimmer is de firma, en wie van beiden het grootste beest is, daaromtrent verschillen de gevoelens. De bekoorlijke bruid van den Kolonel was ook binnen de kerkertorens van dezelfde inrichting opgesloten.

Een gelofte werd gedaan tusschen den kolonel en mij, dat wij haar den volgende Woensdag zouden bevrijden wanneer zij twee aan twee op de wandeling waren. Onder de wanhopige omstandigheden van het geval, vereenigde zich de werkzame geest van den kolonel met het onrechtmatige van zijn onderneming (hij is een zeeroover), hij stelde namelijk voor een aanval te doen met vuurwerk. Dit echter werd, op grond der menschelijkheid, verworpen, daar het te duur was.

Licht gewapend met een vouwbeen, dat onder zijn buis verborgen was, en de gevreesde zwarte vlag wapperende aan een rotting, nam de kolonel het bevel over mij op zich tegen twee uur 's namiddags, op den merkwaardigen en bepaalden dag. Hij had het plan van den aanval op een stuk papier geteekend, dat om een hoepelstok gerold was. Hij toonde het mij. Mijn stand en mijn portret in volle lengte (hoewel mijn werkelijke ooren niet zoo horizontaal uitsteken) waren achter een lantaarnpaal op een hoek, met schriftelijk bevel op dien post te blijven totdat ik Mejuffrouw Drowvey zag vallen. Juffrouw Drowvey die vallen moest, was die welke een bril droeg, niet die met den lavendelkleurigen hoed. Op dat teeken moest ik toesnellen, mijn bruid aangrijpen, en mij vechtende een weg banen naar de laan. Daar zou dan een samentreffen plaats hebben tusschen mij en den kolonel, en onze bruiden tusschen ons en het rasterwerk plaatsende, moesten wij overwinnen of sterven.

De vijand verscheen — kwam nader. Met zijn zwarte vlag wuivende viel de kolonel aan. In angstige verwachting zag ik uit naar het teeken; maar dat teeken kwam niet. Wel verre van te vallen, scheen de gehate Drowvey met den bril, het hoofd van den kolonel in zijn

onwettige vlag gewikkeld te hebben, en met een parasol op hem toe te slaan. Die met den lavendelkleurigen hoed deed ook met haar vuist wonderen van dapperheid op zijn rug. Ziende dat voor het oogenblik alles verloren was, baande ik mij wanhopig vechtende een weg naar de laan. Door den weg daar achter in te slaan, was ik zoo gelukkig niemand te ontmoeten, en kwam daar zonder letsel aan.

Het scheen wel een eeuw te duren voor de kolonel met mij samentrof. Hij was naar een beunhaas kleermaker gegaan om zijn kleederen op verschillende plaatsen te laten naaien, en schreef onze nederlaag toe aan de omstandigheid dat de gehate Drowvey geweigerd had te vallen. Haar zoo hardnekkig vindende, had hij haar toegevoegd: „Sterf, trouwelooze!” maar had bevonden dat zij op dat punt niet redelijker was dan op het andere.

Mijn bloeiende bruid, vergezeld van de bruid des kolonels verscheen den volgende dag op de dansschool. Hoe! Was haar gelaat van mij afgewend? Ha! Zoo was het. Met een blik van verachting, stak zij mij een stuk papier toe, en nam een anderen danser. Op het papier was gegriffeld: „Hemel! kan ik het woord schrijven? Is mijn echtgenoot een lam?”

In de eerste verwarring van mijn verhit brein, trachtte ik na te gaan welke lasteraar mijn familie kon hebben genoemd naar het onnoozele dier hierboven vermeld. IJdel waren de pogingen. Toen die dans geëindigd was fluisterde ik den kolonel toe in de kleedkamer te komen, en ik toonde hem het briefje.

„Daar mankeert een lettergreep aan,” zei hij, met droefgeestig gelaat.

„Ha! Welke lettergreep?” was mijn vraag.

„Zij vraagt, kan zij het woord schrijven? En neen; gij ziet dat zij het niet kon,” zei de kolonel, naar het woord wijzende.

„En het woord was?” zei ik.

„Lam—lam—lamoor,” siste de rooverkolonel in mijn oor, en gaf mij het briefje terug.

Gevoelende dat ik voor altijd de aarde moest betreden als een gebrandmerkte jongen, — persoon meen ik, — of dat ik mijn eer moest zuiveren, vroeg ik om voor een krijgsraad terecht te staan. De kolonel erkende mijn recht om in verhoor te worden genomen. Eenige moeilijkheid werd geopperd ten aanzien van de samenstelling van het hof, daar de tante van den Keizer van Frankrijk weigerde hem te laten uitgaan. Hij moest president zijn. Eer wij echter een plaatsvervanger hadden benoemd, ontsnapte hij over een achtermuur, en stond onder ons, als een vrije monarch.

Het hof werd gehouden op het gras bij den vijver. Ik herkende, in een zekeren admiraal onder mijn rechters, mijn ergsten vijand. Een kokosnoot had aanleiding gegeven tot taal die ik niet kon verduren; maar vertrouwend op

mijn onschuld, en ook op de omstandigheid dat de President der Vereenigde Staten (die naast hem zat) mij een mes schuldig was, versterkte ik mij voor de vuurproef.

Het was een plechtig schouwspel, dat hof. Twee scherprechtters met omgekeerde sloofjes voor leidden mij binnen. Onder de schaduw van een parapluie bemerkte ik mijn bruid, ondersteund door de bruid van den rooverkolonel. Nadat de president een kleine vrouwelijke vaandrig berispt had van te gichelen waar het een zaak van leven of dood gold, riep hij mij op om te bepleiten: „Lamoor of geen lamoor, schuldig of niet schuldig?” Ik sprak op vasten toon: „Geen lamoor, en niet schuldig.” (De kleine vrouwelijke vaandrig opnieuw door den president berispt wegens wangedrag, kwam in verzet, verliet het hof, en gooide met steenen.)

Mijn onverzoenlijke vijand, de admiraal, leidde de zaak tegen mij. De bruid van den kolonel werd opgeroepen om te getuigen dat ik gedurende het gevecht achter den lantaarnpaal aan den hoek was gebleven. Men had mij de smart kunnen sparen van mijn eigen bruid als getuige op te roepen voor deze zaak, maar de admiraal wist waar ik kwetsbaar was. Wees kalm, mijn ziel, het doet er niets toe. De kolonel werd toen voorgebracht met zijn getuigenis.

Het was voor dit punt dat ik mij gespaard had, als zijnde het keerpunt in mijn zaak. Mij losmakende van mijn bewakers, — die niet noodig hadden mij te houden, de domoors, tenzij ik schuldig werd bevonden, — vroeg ik aan den kolonel, wat hij als de eerste plicht van een soldaat beschouwde? Alvorens hij antwoorden kon stond de president der Vereenigde Staten op en deelde het hof mede dat mijn vijand, de admiraal, den getuige had ingeblazen „Dapperheid”, en dat het niet fraai stond een getuige te bepraten. De president van het hof beval onmiddellijk den mond van den admiraal met bladeren te vullen, en dien dan met touw dicht te snoeren. Ik had de voldoening het vonnis te zien uitvoeren, alvorens de zaken voortgezet werden.

Ik nam toen een papier uit mijn broekzak, en vroeg: „Wat houdt gij, Kolonel Redforth, voor de eerste plicht van een soldaat? Is het gehoorzaamheid?”

„Dat is zoo,” zei de kolonel.

„Is dat papier — gelieve er naar te zien — van uw hand?”

„Ja,” zei de kolonel.

„Is het een militaire schets?”

„Ja,” zei de kolonel.

„Van een gevecht?”

„Volkomen,” zei de kolonel.

„Van het laatste gevecht?”

„Van het laatste gevecht.”

„Gelieve het te omschrijven en het dan aan den president van het hof te overhandigen.”

Van dat zegevierend oogenblik waren mijn lijden en mijn gevaren ten einde. Het hofrees op en was overtuigd dat ik nauwkeurig mijn orders had opgevolgd. Mijn vijand, de admiraal, die, hoewel gemuildeband toch nog boosaardig was, kwam op den inval te opperen dat ik ont-eerd was door het slagveld te hebben verlaten. Maar de kolonel had hetzelfde gedaan, en gaf als zijn gevoelen te kennen, op zijn woord en eer als roover, dat wanneer alles verloren was het slagveld zonder schande kon worden verlaten. Ik zou dus bevonden worden: „Geen lamoor en niet schuldig,” te zijn en mijn bloeiende bruid zou in het openbaar mij teruggegeven worden in een optocht, toen een onvoorziene gebeurtenis de algemeene vreugde verstoorde. Het was niets anders dan dat de tante van den Keizer van Frankrijk hem bij het haar greep. De zaken werden plotseling gestoord, en het hof op onstuimige wijze ontbonden.

Toen de schaduwen van den tweeden daaraan volgenden avond begonnen te vallen, eer nog de zilveren stralen van Luna de aarde bereikten, had men vier gestalten kunnen zien, die zich langzaam voortbewogen naar den treurwilg aan de oevers van den vijver, het nu verlaten tooneel van de angsten en overwinningen van eergisteren. Toen zij nader kwamen zou een geoeft oog deze hebben herkend als de gestalten van den rooverkolonel met zijn bruid, en van den dapperen gevangene van eergisteren met zijn bruid.

Op de schoone gezichten der Nimfen stond neerslachtigheid te lezen. Alle vier waren eenige minuten onder den wilg gebogen zonder te spreken, totdat ten laatste de bruid van den kolonel pruilend opmerkte: „Het is nutteloos langer aanspraak te maken, en wij deden beter het maar op te geven.”

„Ha!” riep de roover uit. „Aanspraak maken?”

„Ga niet op deze wijze voort; gij kwelt mij,” antwoordde zijn bruid.

De bekoorlijke bruid van Tinkling was de echo dezer ongeloofelijke verklaring. De twee krijgslieden wisselden versteende blikken met elkander.

„Indien,” zei de bruid van den rooverkolonel, „volwassen menschen niet willen doen wat zij behooren te doen, en ons eens willen weggagen, wat komt er dan van onze aanspraken?”

„Wij geraken maar in het nauw,” zei de bruid van Tinkling.

„Gij weet zeer goed,” vervolgde de bruid van den kolonel, „dat juffrouw Drowvey niet verkoos te vallen. Gij hebt er u zelve over beklaagd. En gij weet hoe schandelijk de krijgs-

raad afiep. Wat ons huwelijk betreft, zouden zij bij mij t'huis het willen erkennen?"

"Of zouden ze bij mij aan huis, het onze willen erkennen?" zei de bruid van Tinkling. Opnieuw wisselden de krijgslieden versteende blikken.

"Zoo gij, nadat men u gezegd had heen te gaan, aan de deur kloptet en mij opeischtet," zei de bruid van den kolonel, "zou men u slechts bij uw haren, ooren of neus trekken."

"Zoo gij voortgingt te bellen en mij op te eischen," zei de bruid van Tinkling tot dien heer, "zou men u uit het venster allerlei dingen op het hoofd werpen, of men zou de bloemenspuut op u richten."

"En in uw eigen huis," hernam de bruid van den kolonel, "zou het al even erg zijn. Gij zoudt naar bed gezonden worden, of iets even onwaardigs kon u wedervaren. En dan, hoe zoudt ge ons onderhouden?"

De rooverkolonel antwoordde moedig: "door plundering!" Maar zijn bruid antwoordde: "Veronderstel dat de volwassen menschen niet verkozen geplunderd te worden?"

"Dan," zei de kolonel, "zouden zij de boete met bloed betalen." — "Maar gesteld dat zij daar wat tegen hadden," hervatte de bruid, "en de boete niet met geld, noch met iets anders wilden betalen?"

Een treurig stilzwijgen volgde.

"Bemint gij mij dan niet meer, Alice?" vroeg de kolonel.

"Redforth! ik ben altijd de uwe," antwoordde zijn bruid.

"Bemint gij mij dan niet meer, Nettie?" vroeg de schrijver dezes.

"Tinkling! ik ben steeds de uwe," antwoordde mijn bruid.

Wij omhelsden elkander alle vier. Laat ik niet verkeerd verstaan worden door de oningewijden. De kolonel omhelsde zijn eigene bruid, en ik omhelsde de mijne. Maar tweemaal twee is vier.

"Nettie en ik," zei Alice treurig, "hebben eens over onzen toestand nagedacht. De volwassen lieden zijn ons te sterk. Zij maken ons belachelijk. Behalve dat, hebben zij de tijden veranderd. William Tinkling's kleine broertje werd gisteren gedoopt. Wat had er plaats? Was er eenige koning tegenwoordig? Antwoord, William."

Ik zeide: Neen, tenzij vermomd als Oud-oom Chopper?

"Was er eenige koningin?"

Er was, zoover ik weet, geen koningin bij ons aan huis geweest. Misschien was er een in de keuken geweest: maar ik dacht het niet, de bedienden zouden het dan wel gezegd hebben.

"Waren' er feeën geweest.
Geen zichtbare.

"Wij hadden een denkbeeld opgevat, onder ons, denk ik," zei Alice met droefgeestigen glimlach, "wij met ons vieren, dat juffrouw Grimmer zeker de booze fee zou zijn, en binnenkomen zou met haar kruk, bij gelegenheid van den doop, om het kind een slechte gift te schenken. Is er iets van dien aard gebeurd? Antwoord, William."

Ik zei dat mama naderhand gezegd had (en dat had zij ook) dat Oud-oom Chopper's geschenk vrij schriel was; maar zij had niet gezegd dat het een slecht geschenk was. Zij had het een lor genoemd, nagemaakt, halfsleten en niets geen geschenk voor hem.

"Het moeten zeker de volwassen menschen zijn die dit alles veranderd hebben," zei Alice. "Wij zouden het niet hebben kunnen veranderen, al hadden wij het ook gewild, en dat zouden wij nooit gewild hebben. Of misschien is Juffrouw Grimmer wel een booze fee, en wil niet daartoe meewerken omdat de volwassen menschen haar overreed hebben dit niet te doen. In elk geval zouden zij ons belachelijk maken zoo wij hen vertelden wat wij verwachtten."

"Tirannen!" mompelde de kolonel.

"Neen, mijn Redforth," zeide Alice, "zeg dat niet. Geen scheldnamen, mijn Redforth, of zij zouden het aan papa zeggen."

"Laat ze hun gang gaan," zei de kolonel. "Het kan mij niet schelen. Wie is hij?"

Tinkling nam hier de gevaarlijke taak op zich om zijn weerspannigen vriend terecht te wijzen, die eindelijk toestemde om de ongepaste uitdrukkingen boven vermeld terug te nemen.

"Wat blijft ons te doen over?" vervolgde Alice, op haar zachte en verstandige manier. "Wij moeten opvoeden, wij moeten het op een andere wijze beproeven, wij moeten wachten."

De kolonel beet zich op de tanden, — hij beet vier voortanden uit, en een stuk van een anderen, en tweemaal werd hij gesleurd naar de deur van een despoot-tandmeester, maar hij was zijn bewakers ontsnapt. "Hoe opvoeden? Wat op een nieuwe manier beproeven? Hoe wachten?"

"De volwassen menschen opvoeden," hernam Alice. "Wij vertrekken dezen avond. Ja, Redforth," — want de kolonel had reeds zijn mouwen opgestroopt, — "van avond vertrekken wij! Laat ons in de aanstaande vacantie beginnen, om onze gedachten te laten gaan, over iets ter opvoeding van de volwassen lieden, en hun een wenk geven hoe de zaken behooren gedaan te worden. Laat ons onze gedachten verbergen onder het masker van den roman; gij, ik, en Nettie. William Tinkling, als de duidelijkste en vlugste schrijver, zal het overschrijven. Is het aangenomen?"

De kolonel antwoordde gemelijk: "het kan mij niet schelen." Daarna vroeg hij: "Wat moet

er anders worden beproefd?" en welken schijn moet worden aangenomen?"

"Wij willen voorwenden," zei Alice, "dat wij kinderen zijn; niet dat wij die volwassen menschen zijn die ons niet willen helpen zooals zij behoorden te doen, en die ons zoo slecht begrijpen."

De kolonel, immer meer onvoldaan, bromde, "En hoe nu met wachten?"

"Wij zullen wachten," antwoordde de kleine Alice, Nettie's hand in de hare nemende, en de oogen opslaande naar den hemel, "wij zullen wachten — altijd standvastig en trouw — totdat de tijden zoo zullen veranderd zijn, dat alles met ons medewerkt en ons helpt, dat niets ons belachelijk maakt, en dat de feeën en toover-nimfen teruggekomen zijn. Wij zullen wachten — altijd standvastig en trouw — totdat wij tachtig, negentig, of honderd jaar zijn. En dan zullen de feeën ons kinderen zenden, en wij zullen ze uit den nood helpen, die arme kleine lievelingen, indien zij het ook willen beproeven, en ook zooveel aanspraak maken."

"Dat zullen wij doen, lieve," zei Nettie Ashford, terwijl zij haar met beide armen omvatte, en kuste.

"En nu, zoo mijn man voor ons wat kersen wil gaan koopen, ik heb eenig geld gekregen."

Op de vriendelijkste wijze verzocht ik den kolonel met mij mee te gaan, maar hij vergat zich zoodanig dat hij de uitnoodiging beantwoordde met achteruit te trappen, en toen zich voorover op het gras te leggen, dat hij uitrukte en kauwde. Toen ik terugkwam had Alice zijn ergernis bijna weggenomen, en stilde hem door hem voor te houden hoe spoedig wij allen negentig jaar zouden zijn.

Terwijl wij onder den wilgenboom zaten, onze kersen te eten (Alice had ze eerlijk gedeeld), speelden wij de negentigjarigen. Nettie beklagde zich over stijfheid in den rug, waardoor zij strompelde; en Alice zong een liedje op de manier van een oude vrouw, maar het was heel aardig, en wij waren allen vroolijk. Ik weet nu wel niet of wij juist vroolijk waren, maar wij waren ten minste tevreden en op ons gemak.

Er waren kersen in overvloed; en Alice had altijd een mooi taschje, doosje, of kistje bij zich, om de dingen in te doen. Dien avond had zij er een heel klein wijnglas in. Alice en Nettie zeiden dat zij wat kersenwijn zouden maken om bij het scheiden op onze liefde te drinken.

Elk onzer had een glas vol, en het was overheerlijk; en elk onzer dronk den toast. "Onze liefde bij het scheiden." De kolonel dronk zijn wijn het laatst; en het steeg mij terstond naar het hoofd zooals ook terstond met hem het geval was. Hoe dan ook, zijn oogen rolden onmiddellijk nadat hij zijn glas

omgekeerd had; en hij nam mij ter zijde, en stelde voor, met een schorre fluistering, dat wij "ze toch zouden bevrijden."

"Wat meende hij?" ik vroeg het mijn weer-spannigen vriend.

"Onze bruiden bevrijden en wegvoeren," zei de kolonel, "en daarna zonder om te keeren, ons een weg banen in eens naar de Spaansche vlakke!"

Wij hadden het kunnen beproeven, ofschoon ik niet dacht dat het lukken zou; toen keken wij rond, en zagen dat er niets was dan maanlicht onder den wilgenboom, en dat onze lieve, bekoorlijke vrouwen weggegaan waren. Wij barstten in tranen uit. De kolonel was de tweede die uitbarstte, en het eerst weer bijkwam; maar zijn aandoening was heftig.

Wij schaamden ons wegens onze roode oogen, en bleven nog een half uur buiten rondsletteren om ze wat bleeker te maken. Wij deden ook wat krijt rondom de randen, ik aan de oogen van den kolonel, en hij aan de mijne, maar later bevonden wij in den spiegel der slaapkamer dat dit niet natuurlijk was, en er bovendien gevaar bestond voor ontsteking. Ons gesprek kwam op den negentigjarigen leeftijd. De kolonel zeide mij dat hij een paar laarzen had die nieuw gezoold moesten worden; maar hij meende dat het nauwelijks de moeite waard was om het zijn vader te melden, daar hij zelf toch zoo spoedig negentig jaar zou zijn, en dat het dan gemakkelijker zou zijn schoenen te dragen. De kolonel zei mij ook, met zijn handen op zijn heup, dat hij zich reeds ouder gevoelde, en rheumatisch werd. Ik vertelde hem hetzelfde. En toen zij t'huis aan het souper zeiden, (zij hebben altijd over het een of ander wat te zeuren) dat ik voorover liep, gevoelde ik mij zeer verheugd!

Dit is het einde van het inleidend gedeelte, dat gij het meest moet gelooven.

DEEL II.

ROMAN VAN DE PEN VAN MEJUFFROUW
ALICE RAINBIRD. ¹⁾

Er was eens een koning, en hij had een koningin; hij was de manhaftigste van zijn sexe, en zij de bevalligste der hare. De koning had, in zijn bijzondere betrekking een post bij het gouvernement. De vader der koningin was geneesheer geweest buiten de stad.

Zij hadden negentien kinderen, en kregen er altijd nog meer. Zeventien dezer kinderen

¹⁾ Zeven jaar oud.

droegen zorg voor het jongste; en Alicia, de oudste, droeg zorg voor hen allen. Hun leefftijd wisselde af van zeven jaar tot zeven maanden.

Laat ons nu onze geschiedenis hervatten.

Op zekeren dag ging de koning naar zijn kantoor, toen hij even bij een vischkooper aanging om anderhalf pond zalm te koopen, het moest niet te dicht bij den staart worden afgesneden, de koningin (die een zorgzame huishoudster was) had hem verzocht dit t'huis te doen bezorgen. Mijnheer Pickles, de vischverkooper, zeide: „Zeker, mijnheer; hebt ge soms nog iets noodig? Goedenmorgen.”

De koning ging naar zijn kantoor in een droefgeestige stemming; want de betaaldag was nog ver verwijderd, en verscheidene der lieve kinderen groeiden uit hun kleederen. Hij was nog niet veel verder gegaan, toen de boodschapjongen van mijnheer Pickles hem achterop kwam loopen, en zeide: „Mijnheer, gij hebt de oude dame in onzen winkel niet opgemerkt.”

„Welke oude dame,” vroeg de koning. „Ik heb er geen gezien.”

De koning nu had ook geen oude dame gezien, omdat die oude dame voor hem onzichtbaar was geweest, ofschoon zichtbaar voor mijnheer Pickles' jongen. Waarschijnlijk omdat hij zoo met water plaste en over het geheel zoo ruw te werk ging en zooveel geweld maakte, dat, zoo zij voor hem onzichtbaar ware geweest, hij haar kleederen zou hebben bedorven.

Juist kwam toen de oude dame aandraven. Zij was gekleed in zijden stof van de fraaiste qualiteit, die rook naar gedroogde lavendel.

„Koning Watkins de Eerste, als ik wel heb,” zeide de oude dame.

„Mijn naam is Watkins,” antwoordde de koning.

„Als ik mij niet vergis, de Papa van de schoone Prinses Alicia?” zei de oude dame.

„En van achttien andere lievelingen,” hernam de koning.

„Luister eens. Gij gaat naar het kantoor,” zeide de oude dame.

Terstond kwam het denkbeeld bij den koning op dat zij een tooveres was, hoe zou zij dat anders hebben kunnen weten?

„Gij hebt gelijk,” zei de oude dame, op zijn gedachte antwoordende. „Ik ben de goede Fee Grootmarina. Let op! Zoo gij naar huis terugkeert om te eten, verzoek dan beleefdijk de Prinses Alicia iets te gebruiken van den zalm dien gij zoo even gekocht hebt.”

„Zij kan het misschien niet verdragen,” zei de koning.

De oude dame werd zoo boos over dit ongerijmde antwoord, dat de koning ontstelde, en haar nederig om vergeving verzocht.

„Wij hooren veel meer dan ons lief is dat lieden dit niet verdragen kunnen, en dan weder

dat niet verdragen kunnen,” zei de oude dame, met onuitsprekelijke verachting. „Wees niet zoo begeerig. Ik geloof dat gij alles voor u zelven zoudt willen hebben.”

De koning boog het hoofd onder deze berisping en zei: dat hij voortaan niet meer zou spreken over dingen die niet konden verdragen worden.

„Wees dan verstandig,” zei de Fee Grootmarina, „en doe het niet meer. Wanneer de schoone Prinses Alicia van den zalm iets gebruikt, — zooals ik wel denk dat zij doen zal, dan zult gij een graat op haar bord vinden. Zeg haar die te drogen, te wrijven, en te polijsten tot zij glanst als parelmoer, en er voor te zorgen als een geschenk van mij.”

„Is dat alles?” vroeg de koning.

„Wees niet ongeduldig, mijnheer,” hernam de Fee, hem streng beknorrrende. „Val de menschen niet in de rede, voordat zij uitgesproken hebben. Dit is zoo de manier van u allen, volwassene lieden. Gij doet dit altijd.”

De koning boog weder het hoofd, en zeide dat hij het voortaan zou laten.

„Wees dan goed,” zei de Fee Grootmarina, „en doe het niet meer! Zeg de Prinses Alicia, met mijn groet, dat de graat een toovergeschenk is dat slechts eenmaal kan worden gebruikt; maar dat het haar, die ééne keer, zal brengen wat zij wenscht, mits zij daarnaar verlangt op den rechten tijd. Dit is de boodschap. Draag er zorg voor.”

De koning begon. „Mag ik vragen wat de reden daarvan is?” toen werd de Fee bepaald woedend.

„Wilt gij stil zijn, mijnheer?” riep zij uit, met haar voet op den grond stampende. „Reden voor dit, en reden voor dat, werkelijk! gij wilt altijd de reden weten. Geen reden. Ziedaar! Voor den drommel! Ik walg van de redenen van u volwassenen.”

De koning was zeer verschrikt omdat de oude dame zoo driftig werd, en zei, dat het hem speet dat hij haar beleedigd had, en dat hij niet meer naar redenen zou vragen.

„Wees dan gezeggelijk, en doe het dan ook niet meer.”

Bij deze woorden verdween Grootmarina, en de koning vervolgde zijn weg naar het kantoor. Daar schreef hij, en schreef voortdurend door, tot het tijd was weer naar huis te gaan. Toen verzocht hij beleefdijk de Prinses Alicia, zooals de Fee hem had voorgeschreven, om mede van den zalm te gebruiken. En toen zij dit met vreugde had gedaan, zag hij de graat op haar bord liggen, zooals de Fee voorspeld had, en hij bracht de boodschap der Fee over, en de Prinses Alicia zorgde er voor dat de graat gedroogd werd, gewreven en gepolijst, tot zij glansde als parelmoer.

En toen de koningin op zou staan in den

morgen, zeide zij: „Ach, lieve Hemel, lieve Hemel, mijn hoofd!” en toen viel zij flauw.

De Prinses Alicia, die toevallig door de kamerdeur keek, om wat te vragen voor het ontbijt, was zeer ontsteld toen zij haar koninklijke mama in dien toestand zag, en zij belde om Peggy, dit was de naam van de hofdame. Maar zich herinnerende waar het reukfleschje was, klom zij op een stoel en kreeg het; en daarna klom zij op een anderen stoel bij het bed, en hield het reukfleschje aan den neus der koningin; en daarna sprong zij er af, en haalde wat water; en daarna sprong zij er weer op en bevochtigde het voorhoofd der koningin; en, kortom, toen de hofdame binnenkwam, zei de lieve oude vrouw tot de kleine prinses: „Wat zijt ge bij de hand! Ik zou het zelf niet beter kunnen doen.”

„Maar dat was niet het ergste van de ziekte der koningin. O, neen! Zij was gedurende langen tijd werkelijk zeer ziek. De prinses Alicia hield de zeventien jonge prinsjes en prinsesjes stil, kleepte en ontkleepte het kleine kind en danste er mee rond, en kookte het water, en maakte de soep warm, en veegde den haard bij, en schonk de medicijnen in, en verzorgde de koningin, en deed al wat zij kon, en was zoo ijverig en druk bezig als men ooit gezien had; want er waren in dat paleis niet veel bedienden, om drie redenen: omdat de koning slecht bij kas was, omdat een verhooging in zijn betrekking nimmer scheen te komen, en omdat de betaaldag nog zoo ver af was, dat hij bijna zoo ver verwijderd scheen en zoo klein als een der sterren.

Maar op den morgen toen de koningin flauw gevallen was, waar was toen de toovergraat? Wel, zij was in den zak van Prinses Alicia! Zij had ze er bijna uitgenomen om de koningin weer bij te brengen, toen zij de graat weer wegstak, en naar het reukfleschje omzag.

Nadat de koningin dien morgen van haar bezwijming bekomen was, en wat indommelde, vloog de Prinses Alicia naar boven om een zeer bijzonder geheim aan een bijzonder vertrouwde vriendin van haar te vertellen, die een hertogin was. De menschen meenden dat het een pop was; maar zij was werkelijk een hertogin, ofschoon niemand behalve de prinses het wist.

Dit zeer bijzonder geheim was het geheim van de toovergraat, de geschiedenis daarvan was de hertogin wel bekend, omdat de prinses haar alles vertelde. De prinses knielde bij het bed waarop de hertogin lag, geheel gekleed en klaar wakker, en deelde haar fluisterend het geheim mede. De hertogin glimlachte en knikte. De menschen zouden hebben kunnen denken dat zij nooit glimlachte of knikte, maar zij deed het dikwijls, ofschoon niemand het wist behalve de prinses.

Toen haastte zich de Prinses Alicia weer naar beneden, ten einde in de kamer der koningin te waken. Zij waakte dikwijls alleen in de kamer der koningin; maar elken avond, zoolang de ziekte duurde, zat zij daar te waken met den koning. En iederen avond zat de koning haar van ter zijde aan te kijken, en wenschte wel eens te weten waarom zij de toovergraat nooit te voorschijn bracht. Zoo dikwijls zij dit bespeurde, liep zij naar boven, fluisterde het geheim weder toe aan de hertogin, en zeide bovendien tot haar: „Zij denken dat wij kinderen nooit een reden of een meening hebben!” En de hertogin, ofschoon zij de fatsoenlijkste hertogin was van wie men ooit gehoord had, lonkte met haar oog.

„Alicia,” zeide de koning, op zekeren avond, toen zij hem goedennacht wenschte.

„Ja, papa.”

„Wat is er van de toovergraat geworden?”

„In mijn zak, papa.”

„Ik dacht dat gij ze verloren hadt!”

„O neen, papa!”

„Of vergeten?”

„Neen, zeker niet, papa.”

En op een anderen tijd vloog de bijtachtige kleine mophond, naast de deur, op een der jonge prinsjes toe, terwijl deze aan de trap stond, t'huis komende van school, en verschrikte hem zoo, dat hij met zijn hand door een vensterruit stiet, en vreeselijk bloedde. Toen de zeventien andere prinsjes en prinsesjes hem zoo erg zagen bloeden, waren zij ook buiten zich zelve van schrik, en schreeuwden zich bont en blauw in al hun zeventien gezichtjes. Maar de Prinses Alicia legde hun handjes over al hun zeventien mondjes, de een na den ander, en verzocht hen stil te zijn voor de zieke koningin. En toen stak zij de hand van den gewonden prins in een kom frisch koud water, terwijl zij met hun tweemaal zeventien is vier en dertig, vier ik houd er drie, oogen, dit aanstaarden, en toen keek zij naar de hand of er ook stukjes glas in zaten, en er waren gelukkig geen stukjes glas in. En toen zeide zij tot twee dikbeenige prinsjes, die barsch waren, ofschoon klein: „Breng mij eens den koninklijken voddenzak hier: Ik moet knippen en verstellen en snijden en verzinnen.” Zoo sleepten dan deze twee jonge prinsjes den koninklijken voddenzak naar binnen; en de Prinses Alicia ging op den vloer zitten, met een groote schaar en een naald en draad, en knipte en verstellde, en sneed en verzoon, en maakte een verband, en legde het aan, en het paste uitstekend; en toen alles gedaan was, zag zij den koning haar papa aan de deur staan kijken.

„Alicia.”

„Ja, papa.”

„Wat hebt gij gedaan?”

„Geknipt, versted, gesneden, en verzonnen, papa.”

„Waar is de toovergraat?”

„In mijn zak, papa!”

„Ik dacht dat gij ze verloren hadt?”

„O neen, papa!”

„Of vergeten?”

„Volstrekt niet, papa.”

Daarna liep zij naar boven naar de hertogin, en vertelde haar wat er gebeurd was, en zei haar het geheim nog eens; en de hertogin schudde haar vlassen krullen, en lachte met haar rooskleurige lippen.

Op een anderen tijd viel het jonge kind tegen het haardijzer. De zeventien jonge prinsjes en prinsesjes waren daaraan gewoon; want zij vielen bijna altijd tegen het haardijzer of van de trappen; maar het kleine kind was er niet aan gewoon, en hij kreeg daardoor een gezwollen gelaat en een blauw oog. Dat de arme lieveling getuimeld was, kwam doordien hij niet op den schoot der Prinses Alicia lag toen zij in een ruw voorschoot dat haar bijna deed stikken, voor het keukenvuur zat, om de knollen te schillen voor het diner; en de reden dat zij dit deed was dat 's konings keukenmeid dien morgen weggelopen was met haar beminde, een zeer lange maar zeer dronken soldaat. De zeventien jonge prinsjes en prinsesjes, die om alles wat gebeurde schreiden begonnen toen ook te schreien en te schreeuwen. Maar de Prinses Alicia (die niet nalaten kon zelve een weinig te schreien) riep hun bedaard toe stil te zijn, ten einde de koningin boven die pas wat beter begon te worden, niet weder te doen instorten, en zeide: „Houdt uw mond, gij ondeugende kleine apen, terwijl ik het kleine kind eens onderzoek!” Zij onderzocht het kind en bevond dat er niets gebroken was; en zij hield, koud ijzer tegen het arme lieve oogje, en streek zacht over zijn lieve gezichtje, en hij viel toen in slaap in haar armen. Toen zeide zij tot de zeventien prinsjes en prinsesjes: „Ik durf hem nog niet neer te leggen, opdat hij niet wakker worden, en pijn gevoelen zou; weest stil en gij zult allen koks en keukenmeiden zijn.” Zij sprongen op van vreugde toen zij dit hoorden, en begonnen voor zich zelve koksmutsen te maken van oude nieuwsbladen. Zoo gaf zij aan een het zoutvat, aan een gaf zij de rijst, en aan een ander de groenten, aan een ander de knollen, aan een ander de wortelen, aan een ander de uien, en weder aan een ander de kruidendoos, totdat zij allen koks waren, en allen rondliepen om wat te doen, terwijl zij in het midden zat, half gesmoord in het groote ruwe voorschoot, het kleine kind verzorgende. Spoedig was de soep klaar, en het kind ontwaakte, glimlachende als een engel, en het werd aan het bedaardste prinsesje toevertrouwd, om het te houden, terwijl de andere prinsjes en

prinsesjes naar een afgelegen hoek werden verbannen om naar de Prinses Alicia te kijken die de pan met soep moest afnemen, uit vrees (daar zij altijd hinderlijk waren) dat zij zouden bespat worden en zich branden. Toen de soep er uit gegoten werd, dampende en een heerlijken geur verspreidende, klaptten zij in hun handen. Dit deed ook het kleine kind in de handen klappen; en dit gevoegd bij het komieke gezicht dat hij trok alsof hij kiespijn had, maakte al de prinsjes en prinsesjes aan het lachen. De Prinses Alicia zeide: „Lach maar en wees stil; en na het eten zullen wij hem een bedje maken op den vloer in een hoek, en hij zal in zijn bedje zitten en een dans zien van achttien koks en keukenmeiden.” Dit verheugde de jonge prinsjes en prinsesjes, en zij aten al de soep op, en waschten al de borden en schotels om, en ruimden ze weg, en schoven de tafel in een hoek; en toen dansten zij een dans van achttien koks en keukenmeiden met hun mutsen op, en de Prinses Alicia in het verstikkende ruwe voorschoot dat aan de keukenmeid behoorde die weggelopen was met haar vrijer, den langen dronken soldaat, en dat deden zij alles voor het engelachtige kleine kind, dat zijn gezwollen gezichtje en blauwe oog vergat, en kraaide van pret.

Toen zag de Prinses Alicia wederom haar vader den Koning Watkins den Eerste, aan de deur staan kijken, en hij zeide: „Wat hebt gij gedaan, Alicia?”

„Gekookt en overlegd, papa.”

„Wat hebt gij nog meer gedaan, Alicia?”

„De kinderen wat vermaakt, papa.”

„Waar is de toovergraat, Alicia!”

„In mijn zak, papa.”

„Ik dacht dat gij ze verloren hadt?”

„O neen, papa!”

„Of vergeten?”

„Volstrekt niet, papa.”

Toen zuchtte de koning zoo zwaar, en scheen zoo neerslachtig, en zette zich zoo bedrukt neer, terwijl hij met zijn hoofd op zijn hand leunde, en met zijn elleboog op de keukentafel die in den hoek geschoven was, dat de zeventien prinsjes en prinsesjes stilletjes uit de keuken wegslopen, en hem alleen lieten met de Prinses Alicia en het engelachtige kindje.

„Wat scheelt er aan, papa?”

„Ik ben ontzettend arm, mijn kind.”

„Hebt gij in 't geheel geen geld, papa?”

„Volstrekt niet, mijn kind.”

„Is er geen middel om wat te krijgen, papa?”

„Er is geen middel,” zei de koning. „Ik heb mijn best gedaan zooveel ik kon, en ik heb alle middelen beproefd.”

Toen zij deze laatste woorden hoorde, begon de Prinses Alicia haar hand in den zak te steken waar zij de toovergraat geborgen had.

„Papa,” zeide zij, „wanneer wij alles gedaan hebben wat wij konden, en alle middelen hebben beproefd, dan moeten wij toch wel zeer ons best hebben gedaan?”

„Zonder twijfel, Alicia.”

„Indien wij zeer, zeer ons best hebben gedaan, en dat niet genoeg is, dan denk ik dat de rechte tijd gekomen is om hulp van anderen te vragen.” Dit nu was het ware geheim, verbonden aan de toovergraat, welk geheim zij zelve had ontdekt uit de woorden van de goede Fee Grootmarina, en dat zij zoo dikwijls fluisterend had gezegd aan haar schoone en fatsoenlijke vriendin, de hertogin.

Zij nam dus uit haar zak de toovergraat, die gedroogd, gewreven en gepolijst was tot zij schitterde als parelmoer, en zij gaf er één kusje op en wenschte dat het betaaldag mocht zijn. En zie, aanstonds was het betaaldag; en het driemaandelijksch salaris van den koning kwam ratelend door den schoorsteen; en bonsde in het midden van den vloer neer.

Maar dit was nog niet de helft van wat gebeurde, — neen, nog geen vierde; want onmiddellijk daarna kwam de goede Fee Grootmarina binnenrijden, in een koets met vier (pauwen) en de jongen van mijnheer Pickles achterop, gekleed in zilver en goud met een steek op, gepoederd haar, vleeschkleurige zijden kousen, een juweelen rotting, en een ruiker. De jongen van den heer Pickles sprong er af, met zijn steek in zijn hand, en hoogst beleefd (daar hij als door tooverij geheel veranderd was), hielp hij Grootmarina uitstappen; en daar stond zij nu in haar rijke zijden kleed met een geur van lavendel, terwijl zij zich met een schitterenden waaier afkoelde.

„Lieve Alicia,” zeide deze bekoorlijke oude Fee, „hoe vaart gij? Ik hoop dat gij wel zijt? Geef mij een zoen.”

De Prinses Alicia omhelsde haar; en toen wendde zich Grootmarina tot den koning, en zeide eenigszins scherp: „zijt gij goed?”

De koning zeide dat hij het hoopte.

„Ik veronderstel dat gij nu de reden kent waarom mijn peetdochter hier,” de prinses op, nieuw kussende, „zich niet vroeger tot de vischgraat wendde?” zeide de Fee.

De koning maakte een verlegen buiging.

„Zoo! maar toen kendet gij die nog niet?” zei de Fee.

De koning maakte een nog verlegener buiging.

„Hebt gij nog naar meer redenen te vragen?” zei de Fee.

De koning zei: Neen, en dat het hem zeer speet.

„Wees dan verstandig,” zei de Fee, „en leef in het vervolg altijd gelukkig.”

Toen wuifde Grootmarina met haar waaier, en de koningin kwam binnen zeer prachtig gekleed; en de zeventien jonge prinsjes en prin-

sesjes kwamen binnen niet meer uit hun kleeren gegroeid, maar van top tot teen in 't nieuw, met inslagen in elk stuk opdat het kon worden uitgelegd. Daarna raakte de Fee de Prinses Alicia met haar waaier aan; en het verstikkende ruwe voorschoot vloog weg en zij verscheen uitstekend gekleed, als een kleine bruid met een krans van oranjebloemen en een zilveren sluier. Daarna veranderde de aanrechttafel der keuken vanzelve in een kleerkast, van mooi hout gemaakt en goud en spiegelglas, die gevuld was met allerlei soort kledingstukken, alle voor haar en juist passend. Daarna kwam het engelachtige kind alleen naar binnen loopen, zijn gezichtje en zijn oog waren niets erger, maar veel beter. Toen vroeg Grootmarina aan de hertogin te worden voorgesteld; en toen de hertogin beneden werd gebracht, werden tusschen haar veel complimenten gewisseld.

Er had eenig gefluister plaats tusschen de fee en de hertogin; en toen zei de fee luide: „Ja, ik dacht wel dat zij het u zou verteld hebben.” Grootmarina wendde zich toen tot den koning en de koningin, en zeide: „Wij gaan thans Prins Zekerpersonio halen. Wij verzoeken u het genoegen van uw gezelschap in de kerk over een half uur precies.” Zij en de Prinses Alicia stegen toen in de koets; en de jongen van mijnheer Pickles hielp de hertogin er in, die op de tegenoverstaande bank ging zitten; en toen sloeg de jongen van den heer Pickles de treden dicht en ging achterop staan, en de pauwen vlogen weg met hun staarten achteraan.

Prins Zekerpersonio zat alleen, suikererwtten te eten, in afwachting dat hij negentig jaar was. Toen hij de pauwen gevolgd door het rijtuig, het venster zag binnenkomen, viel hem terstond in dat er iets ongewoons gebeuren zou.

„Prins,” zei Grootmarina, „ik breng u uw bruid.”

Op het oogenblik dat de fee deze woorden sprak, was het gelaat van Prins Zekerpersonio niet meer kleverig, en zijn bombazijnen huis veranderde in perzikkleurig fluweel, en zijn haar krulde, en een muts en veder vlogen naar binnen als een vogel en zetten zich op zijn hoofd. Hij streeg in de koets op uitnoodiging van de fee; en daar hernieuwde hij zijn kennis met de hertogin, die hij te voren gezien had.

In de kerk bevonden zich 's prinsen betrekkingen en vrienden, en de betrekkingen en vrienden van de Prinses Alicia, en de zeventien prinsjes en prinsesjes, en het kleine kind, als mede een menigte bureu. De huwelijksvoltrekking was onuitsprekelijk prachtig. De hertogin was bruidsmisje, en beschouwde de plechtigheid van uit het spreekgestoelte, waar zij ondersteund werd door de kussens van den lessenaar.

Grootmarina gaf daarna een prachtig bruiloftsfeest, waarop allerlei te eten was en nog meer te drinken. De bruidstaart was keurig ver-

sierd met witsatijnen linten, met zilver bestrooid, en witte leliën, en was twee en veertig ellen in omtrek.

Toen Grootmarina het jonge paar haar beste wenschen had toegedronken, en Prins Zekerpersonio een aanspraak had gehouden en iedereen had geroepen: Hip, hip, hip, hoera! deelde Grootmarina aan den koning en de koningin mede dat er voortaan in elk jaar acht betaaldagen zouden zijn, in plaats van vier, uitgenomen met schrikkeljaar, als wanneer er tien zouden zijn. Toen wendde zij zich tot Zekerpersonio en Alicia, en zeide: „Mijn lieven, gij zult vijf en dertig kinderen hebben, en zij zullen alle braaf en schoon zijn. Zeventien uwer kinderen zullen jongens zijn, en achttien meisjes. Het haar van al uw kinderen zal van nature krullen. Zij zullen nooit de mazelen krijgen, en zullen hersteld zijn van den kinkhoest voor zij geboren worden.”

Op het hooren van zulk goed nieuws, riep iedereen opnieuw uit: „Hip, hip, hip, hoera!” „Er blijft nog over,” zei Grootmarina, tot besluit, „om een einde aan de graat te maken.”

Zij nam ze dus uit de hand van de Prinses Alicia, en aanstonds vloog ze in de keel van den gevreesden, kleinen bijtachtigen mophond, naast de deur, en deed hem stikken, en hij stierf in stuiptrekkingen.

DEEL III.

ROMAN VAN DE PEN VAN LUITENANT KOLONEL
ROBIN REDFORTH. ¹⁾

De hoofdpersoon van dit verhaal schijnt zich op betrekkelijk jeugdigen leeftijd gewijd te hebben aan het beroep van zeeroover.

Wij vinden hem als bevelhebber van een prachtige schoener van honderd stukken geschat tot aan den mond toe geladen, voordat hij nog een partijtje had gehad ter eere van zijn tienden verjaardag.

Het schijnt dat onze held zich gekrenkt achtte door een Latijnschen taalmeester, en de genoegdoening eischte, die een man van eer jegens een ander verschuldigd is.

Daar hij die niet verkreeg, onttrok hij in stilte zijn fieren geest aan zulk min gezelschap, kocht een halfsleten zakpistool, pakte eenige broodjes met vleesch in een papieren zak, maakte een flesch Spaansch dropwater, en begaf zich op den weg die tot een loopbaan van moed leidde.

Het zou vervelend zijn om Stouthart (want dit was zijn naam) op de eerste schreden van

zijn loopbaan te volgen. Het zij voldoende te melden dat wij hem vinden met den rang van Kapitein Stouthart, liggende in groote uniform op een karmozijnen haardkleed uitgespreid op het halfdek van zijn schoener „De Beauty”, in de Chineesche zeeën. Het was een schoone avond; en, daar zijn manschappen rondom hem gegroepeerd lagen, onthaalde hij hen op de volgende melodie:

„O, landlieden zijn dwazen!
O, zeeroovers zijn bazen!
O, Fideldom dom,

Dij!

Koor. — Hoera, hei.”

Het streelend geluid dezer bezielde klanken ruischte over de wateren, terwijl de mindere scheepslieden hun ruwe stemmen verenigden om de schoone tonen van Stouthart aan te vullen, dit kan gemakkelijker begrepen dan beschreven worden.

Het was onder deze omstandigheden, dat de man die in den top van den grooten mast op den uitkijk stond uitriep: „Walvisschen!”

Alles kwam nu in beweging.

„Waar?” riep kapitein Stouthart, opspringende.

„Aan den bakboord boeg, mijnheer,” riep de man in den top van den mast zijn hoed aanrakende. Want zoo goed was de krijgstuicht aan boord van „De Beauty” dat, zelfs op die hoogte, hij verplicht was zich daarna te gedragen, of doodgeschoten te worden.

„Deze zaak zal ik wel klaren,” zei Stouthart. „Jongen, mijn harpoen. Laat niemand volgen;” en, in zijn boot springende, roeide de kapitein met bewonderenswaardige behendigheid in de richting van het monster.

Alles was nu in spanning.

„Hij nadert hem!” zeide een bejaard zeeman, die den kapitein door zijn verrekijker volgde.

„Hij treft hem!” zeide een andere zeeman, nog maar een aankomend jongeling, maar ook met een verrekijker.

„Hij sleept hem naar ons toe!” zei een ander zeeman, een man in de kracht van zijn leven maar ook met een verrekijker gewapend.

Inderdaad, men zag den kapitein naderen, met de kolossale massa achter zich. Wij zullen niet veel zeggen van het oorverdoovend geschreeuw van „Stouthart! Stouthart?” waarmede hij werd ontvangen, toen hij onverschillig op het halfdek sprong, hij bood zijn buit aan zijn manschappen aan. Zij kregen er naderhand tweeduizend vierhonderd en zeventien pond tien shillings en zes stuivers voor.

Bevel gevende, de zeilen te brassen, zette de kapitein koers. West-Noord-West. „De Beauty” vloog meer dan hij dreef over de donkerblauwe wateren. Gedurende veertien dagen viel er niets bijzonders voor, behalve de verovering van

¹⁾ Negen jaar oud.

vier Spaansche galjooten na een hevige slachting, en een snauw van Zuid-Amerika, alle rijk geladen. Werkeloosheid begon haar uitwerking te doen op den geest der manschappen. Kapitein Stouthart riep alle handen naar achter, en zeide: „Jongens, ik hoor dat er ontevreden onder u zijn. Laat die voorkomen.”

Na eenig gemor, waarin uitdrukkingen werden gehoord als: „Wel, wel, mijnheer!” „Nationale Vlag”, „Strop”, „Stuurboord”, „Haven”, „Boegspriet”, en dergelijke aanwijzingen van een muitenden onderstroom ofschoon onderdrukt, kwam Bill Boozey, kapitein van de fokkemars, van onder de anderen te voorschijn. Zijn gestalte was die van een reus, maar hij deinsde terug voor het oog van den kapitein.

„Waarover hebt gij te klagen?” zei de kapitein.

„Wel, ziet u, Kapitein Stouthart,” hernam de krante zeeman. „Ik heb gevaren, als matroos en scheepsjongen gedurende verscheidene jaren, maar nooit heb ik het bijgewoond dat de melk voor de thee van het scheepsvolk zuur was, zooals aan boord van dit vaartuig het geval is.”

Op dit oogenblik werd de doordringende kreet vernomen. „Een man over boord!” dit verkondigde aan het ontstelde scheepsvolk dat Boozey, terugtrekkende, toen de kapitein (slechts in gedachte) zijn hand legde op het getrouwe zak-pistool dat hij in zijn gordel droeg, zijn evenwicht verloor, en in de schuimende zee lag te worstelen.

Er ontstond nu een algemeene ontzetting.

Allen waren ontoeroerd, behalve Kapitein Stouthart, die zijn uniform-jas afwierp, zonder acht te slaan op de vele rijke ridder-orde waarmede zij versierd was, en den verdrinkenden reus in zee achterna sprong, dit alles was het werk van een oogenblik. Er heerschte uitbundige opgewondenheid toen de booten zeil streken; groote vreugde toen men den kapitein zag, die den drenkeling met zijn tanden boven water hield; oorverdoovend het gejuich toen beiden weer op het hoofddek van „De Beauty” aankwamen. Van het oogenblik dat hij zijn natte kleederen voor droge verwisselde had Kapitein Stouthart nooit zulk een verknochten, hoewel nederigen vriend als William Boozey.

Stouthart wees nu naar den horizon, en bracht de opmerkzaamheid van zijn scheepsvolk naar de puntig toeloopende sparren van een schip dat goed verscholen lag in de haven onder bescherming van het geschut van een fort.

„Dat schip zal ons zijn bij zonsopgang,” zei hij. „Deel een dubbele portie grog uit, en maak u gereed tot den strijd!”

Alles werd nu gereedgemaakt.

Toen na een slapeloozen nacht de morgen aanbrak, zag men dat de vreemdeling alle zeilen bijzette om uit de haven te komen en den

slag uit te lokken. Toen de schepen elkander naderden, vuurde de vreemdeling een kanon af en heesch de romeinsche vlag. Stouthart bespeurde toen dat het de driemaster was van den Latijnschen taalmeester. Dat was ook werkelijk zoo, en het schip had bij den wind gezeild rondom de wereld op een vergeefsche onderneming, van den tijd af dat het voor het eerst een zwervend bestaan begon.

Stouthart sprak nu zijn scheepsvolk toe, belovende hen in de lucht te doen vliegen zoo hij zich overtuigd gevoelde dat hun eer het vereischte, en beval dat de Latijnsche taalmeester levend zou worden gevangengenomen. Hij zond ze toen naar hun posten, en het gevecht begon met een volle laag van „De Beauty”. Toen wendde zij zich om en gaf een tweede volle laag. „De Schorpioen” (zoo werd de driemaster van den Latijnschen taalmeester eigenlijk genoemd) was niet traag om het vuur te beantwoorden: en er volgde toen een hevige kanonnade, waarin het geschut van „De Beauty” vreeselijke uitwerking deed.

De Latijnsche taalmeester werd aan den achtersteven opgemerkt, te midden van rook en vuur, zijn mannen aamoedigende. Hij was niet lafhartig, om de waarheid te zeggen, ofschoon zijn witte hoed, zijn korte grijze broek, en zijn lange snuifkleurige overjas die tot aan zijn hielen reikte (dezelfde jas waarin hij Stouthart geërgerd had), ongunstig afstaken bij de schitterende uniform van den laatsten. Op dit oogenblik greep Stouthart een lans, en zich aan het hoofd zijner mannen stellende, gaf hij bevel om te enteren.

Een wanhopig gevecht volgde toen in het netwerk der hangmatten, — of ergens in die richting — totdat de Latijnsche taalmeester, al zijn masten verloren hebbende, de romp en het touwwerk van zijn schip doorschoten, en ziende dat Stouthart zich een weg baande naar hem toe, zijn vlag zelf nederhaalde, zijn zwaard overgaf aan Stouthart, en om lijfsгенade vroeg. Nauwelijks was hij in de boot van den kapitein geplaats toen „De Schorpioen” zonk met alles wat aan boord was.

Toen kapitein Stouthart nu zijn manschappen verzamelde, had er een omstandigheid plaats. Hij vond het noodig met een enkelen slag van zijn hartsvanger zijn kok te doodden, die, in het laatste gevecht zijn broeder verloren hebbende op den Latijnschen taalmeester toekwam in woedende houding, voornemens hem met een voorsnijmes te verdelen.

Kapitein Stouthart wendde zich toen tot den Latijnschen taalmeester, verweet hem ernstig zijn trouweloosheid, en liet het aan zijn manschappen over te beslissen wat zij meenden dat een meester verdiende die een jongen ergerde.

Zij antwoordden eenstemmig: „Den dood.”

„Het zij zoo,” zei de kapitein, „maar het

zal nooit gezegd worden dat Stouthart zijn overwinning bevestigde met het bloed van zijn vijand. Maak de kotter gereed."

De kotter werd onmiddellijk gereedgemaakt. „Zonder u van het leven te berooven," zei de kapitein, „moet ik u toch voor altijd de macht benemen andere jongens te ergeren. Ik zal u in deze boot laten afdrijven. Gij zult daarin vinden twee roeispanten, een kompas, een flesch rum, een klein vaatje met water, een stuk varkensvleesch, een zak beschuit, en mijn Latijnsche spraakkunst. Ga! en erger de eilanders, zoo gij er vinden kunt."

De ongelukkige gevoelde dezen spot diep, hij werd in den kotter geplaatst, en spoedig was hij ver uit het gezicht. Hij deed geen poging om te roeien, maar men zag hem op zijn rug liggen toen hij het laatst met den scheepskijker gezien werd.

Daar er een stijve bries begon op te komen gaf Kapitein Stouthart bevel koers te zetten naar het Zuid-Zuid-Westen, terwijl hij in den avond een paar streken naar het Westen of zelfs naar het Zuid-Westen af liet vallen wanneer het schip het te kwaad kreeg. Hij trok zich toen terug om wat nachtrust te nemen, die hij wezenlijk wel noodig had. Bij de vermoeienissen die hij had doorstaan, had deze dappere officier nog zestien wonden ontvangen in het gevecht, maar had daarover niet eens gesproken.

Den volgenden morgen kwam er een windvlaag die door verscheidene andere gevolgd werd. Het donderde en lichte zwaar zes weken lang. Orkanen kwamen opzetten gedurende twee maanden. Waterhoozen en windhoozen volgden. De oudste matroos aan boord — en hij was zeer oud — had nooit zulk weder gezien. „De Beauty" verloor geheel en al den koers, en de timmerman meldde dat er zes en een half voet water in het ruim stond. Iedereen viel dagelijks gevoelloos bij de pompen neer.

De levensmiddelen begonnen nu sterk te verminderen. Onze held stelde het scheepsvolk op klein rantsoen, en stelde zich zelven op minder rantsoen dan iemand op het schip. Maar zijn geest hield hem staande. In dit uiterste, was de dankbaarheid van Boozey, den kapitein van de fokkemars, onze lezers herinneren zich hem, waarlijk treffend. De liefhebbende hoewel nederige William verzocht herhaaldelijk dat men hem zou dooden, en toebereiden voor de tafel van den kapitein.

Thans kwam er een verandering van zaken.

Op zekeren dag terwijl er een zonnestraal doorbrak, en het weder nogal tamelijk was, riep de man boven in den mast — thans te zwak om zijn hoofd aan te raken, welke bovendien weggewaaid was — ons toe:

„Wilden!"

Alles was nu in gespannen verwachting.

Vijftien honderd kano's, elk door twintig wilden geroeid, zag men in uitstekende orde naderen. Zij waren van lichtgroene kleur (namelijk de wilden), en zongen, met groote kracht, het volgende gezang:

„Choo a choo a choo tooth.

Muntch, muntch. Nycey!

Choo a choo a choo tooth.

Muntch, muntch. Nycey!"

Daar op dien tijd de schaduwen van den nacht begonnen te vallen, veronderstelden wij dat deze uitdrukkingen een avondlied van dit eenvoudige volk moesten voorstellen. Maar spoedig bleek dat het gezang een vertolking was van: „Wat zullen wij nu krijgen," enz.

Het opperhoofd, zeer deftig versierd met vederen van levendige kleuren, en die de majestueuse houding had van een vechtenden papegaai, had nauwelijks vernomen (hij verstond volkomen goed Engelsch) dat het schip „De Beauty" was, Kapitein Stouthart, of hij viel met zijn gelaat op het dek, en kon niet overreed worden op te staan totdat de kapitein hem had opgeheven, en hem gezegd dat hij hem geen kwaad zou doen. Al de overige wilden vielen ook voorover met teekenen van schrik, en moesten ook een voor een worden opgeheven. Dus was de faam van den grooten Stouthart voor hem uitgegaan, zelfs onder deze kinderen der natuur.

Schildpadden en oesters werden thans in menigte verschaft; en met deze en yamswortel deed het volk een heerlijk maal. Na den maaltijd zeide het hoofd tot Kapitein Stouthart dat er nog beter voedsel was ginds in het dorp, en dat hij zich gelukkig zou achten hem en zijn officieren daarheen te brengen. Voor verraad beducht, beval Stouthart de manschappen van zijn boot hem geheel gewapend te vergezellen. En het zou gelukkig geweest zijn voor andere bevelhebbers indien hun voorzorgen. — Maar laat ons niet vooruitloopen.

Toen de booten aan het strand kwamen werd de duisternis van den nacht opgehelderd door een groot vuur. Hij beval zijn bootslieden (met den vermetelen ofschoon ongeletterden William aan hun hoofd) aaneengesloten te blijven en op hun hoede te zijn en daarop ging Stouthart dapper vooruit, arm in arm met het opperhoofd.

Maar wie schildert de verbazing van den kapitein toen hij een kring wilden vond, die in koor die barbaarsche vertaling zongen van: „Wat zullen wij daar nu krijgen," enz., welke hierboven vermeld is, en die hand aan hand dansten rondom den Latijnschen taalmeester in een strik gevangen met geschoren hoofd, terwijl twee wilden hem met meel bestrooiden, alvorens hem op het vuur te zetten om gekookt te worden!

Stouthart raadpleegde toen met zijn officieren wat er moest gedaan worden. Inmiddels stond daar de rampzalige gevangene die onophoudelijk om vergeving bad en smeekte dat men hem bevrijden zou. Op voorstel van den edelen Stouthart, werd ten laatste besloten dat hij niet zou worden gekookt, maar rauw zou blijven, op twee voorwaarden, namelijk:

1°. Dat hij nooit, onder welke omstandigheden ook, zich zou verstouten om aan eenigen jongen meer iets te leeren.

2°. Dat, zoo hij weer naar Engeland werd teruggebracht hij zijn leven zou doorbrengen met reizen, ten einde jongens te vinden die wenschten dat hun vertalingen door anderen werden gemaakt, en dat hij dan die vertalingen voor die jongens zou maken voor niets, en er nooit een woord over zou spreken.

Daarna zijn zwaard uit de scheede trekkende, deed Stouthart hem deze voorwaarden bezweren op het schitterend lemmet. De gevangene weende bitter en scheen de dwalingen van zijn vroegeren loopbaan innig te gevoelen.

De kapitein beval toen zijn bootslieden zich gereed te houden voor een volle laag, en daarna hun geweren terstond weder te laden. „En ik verwacht dat er een veertigtal van u hals over kop zullen gaan,” mompelde William Boozey; „want ik heb je al in 't oog.” Op deze woorden legde de vrolijke doch gevaarlijke William goed aan.

„Vuur!”

De klinkende stem van Stouthart ging verloren te midden der wilden. Losbranding op losbranding deed de talrijke echo's weergalmen. Honderde wilden werden gedood, honderde gewond, en duizende renden huilende naar de bosschen. Men leende den Latijnschen taalmeester een overgeblevene slaapmuts, en een rok met lange panden, dien hij achterste voren droeg. Hij vertoonde een koddige hoewel deerniswaardige figuur, en hij had loon naar werken.

Wij vinden nu Kapitein Stouthart, met dezen geredden rampzalige aan boord, op weg naar andere eilanden. Op een dezer, geen eiland met menscheneters maar een waar men varkensvleesch en groenten at, huwde hij (alleen maar voor de grap van zijn kant) met 's konings dochter. Hier bleef hij eenigen tijd, en ontving van de inboorlingen groote hoeveelheden van kostbare steenen, stofgoud, olifantstanden en sandelhout en hij werd zeer rijk, ofschoon hij bijna elken dag aan zijn manschappen geschenken van groote waarde gaf.

Toen het schip ten laatste zoo vol was met kostbare zaken dat er niet meer in kon, gaf Stouthart bevel het anker te lichten en den boeg van „De Beauty” naar Engeland te wenden. Onder een driewerf hoera werd aan deze bevelen gehoorzaamd; en eer de zon onderging

was er menige horlepijp op het dek gedanst door den ruwen doch vluggen William.

Daarna vinden wij Kapitein Stouthart omstreeks drie mijlen van Madeira, door zijn verrekijker een vreemd schip van verdacht uiterlijk opnemende dat naar hem toe kwam. Toen hij een kanon liet afschieten, heesch het schip een vlag, die hij aanstonds herkende voor de vlag aan den mast achter in den tuin van zijn huis.

Hieruit afleidende, dat zijn vader in zee gestoken was om zijn lang verloren zoon te zoeken, zond de kapitein zijn eigen boot aan boord van het vreemde schip om te vernemen of zijn veronderstelling juist was, en in dat geval, of de voornemens van zijn vader strikt eervol waren. De boot kwam terug met een geschenk van groenten en versch vleesch, en berichtte dat de naam van het vreemde schip was „De Familie”, van twaalfhonderd ton, en niet alleen den vader van den kapitein aan boord had, maar ook zijn moeder, met de meeste zijner ooms en tantes, en al zijn neven. Verder werd aan Stouthart bericht dat al deze betrekkingen zich op hoogst betamelijke wijze hadden uitgelaten, en zeer begeerig waren hem te omhelzen en hem te danken dat hij hen allen in zoo roemrijk aanzien had gebracht. Stouthart noodigde hen allen den volgenden morgen uit tot een ontbijt aan boord van „De Beauty”, en gaf bevelen tot regeling van een schitterend bal dat den ganschen dag moest duren.

In den loop van den nacht ontdekte de kapitein dat de Latijnsche taalmeester voor geen verbetering vatbaar was. Deze ondankbare verrader werd ontdekt, terwijl de beide schepen naast elkander lagen, dat hij in verstandhouding stond met „De Familie” door teekenen, en dat hij aanbod Stouthart uit te leveren. Het eerste wat men den volgenden dag deed was hem aan de ra op te hangen, nadat hem nadrukkelijk door Stouthart werd te kennen gegeven, dat dit het einde was van allen die ergernis gaven.

Bij de samenkomst van den kapitein en zijn bloedverwanten werden tranen gestort. Zijn ooms en tantes zouden hun ontmoeting ook met tranen hebben vergezeld, maar hij zou dit niet hebben kunnen verdragen. Zijn neven waren zeer verwonderd door den omvang van zijn schip en de tucht van zijn manschappen, en waren buiten zich zelve door de pracht van zijn uniform. Hij geleidde hen met de meeste vriendelijkheid over het gansche schip heen, en wees hen alles aan dat belangrijk was. Hij liet ook zijn honderd kanonnen afvuren, en vond het vermakelijk hun onrust aan te zien.

Het feestmaal overtrof al wat ooit aan boord van een schip was gezien, en duurde van tien uur in den morgen tot zeven uur van den volgenden morgen. Er had slechts één onaangenaam geval plaats. Kapitein Stouthart

vond zich verplicht zijn neef Tom in boeien te slaan, wegens oneerbiedigheid. Daar de jongen echter beterschap beloofde, werd hij op menschlievende wijze vrijgelaten na een paar uur eenzame opsluiting.

Stouthart nam nu zijn moeder mede naar beneden in de groote kajuit, en vroeg naar de jonge dame, op wie hij, zooals iedereen wist, verliefd was. Zijn moeder antwoordde dat het voorwerp zijner genegenheid destijds school lag te Margate, om de zeebaden te kunnen gebruiken (het was de maand September), maar zij vreesde dat de bloedverwanten van de jonge dame steeds tegen de verbintenis waren. Stouthart besloot toen terstond, zoo noodig, de stad te beschieten.

Toen nam hij met dit doel het bevel van zijn schip weer op zich, deed alle onstrijdbare mannen overbrengen aan boord van „De Familie”, met bevel aan dit schip, dicht bij hem te blijven, en spoedig ankerde Stouthart in Margate Roads. Hier ging hij goed gewapend aan land, en vergezeld door zijn bootslieden (aan hun hoofd de trouwe doch woeste William) en vroeg den Mayor te spreken, die uit zijn kantoor kwam.

„Kent gij den naam van het gindsche schip, Mayor?” vroeg Stouthart barsch.

„Nee,” zei de Mayor, zijn oogen wrijvende, die hij nauwelijks kon gelooven, toen hij het voortreffelijke schip ten anker zag liggen.

Het heet „De Beauty”, zei de kapitein.

„Ha!” riep de Mayor met schrik uit. „En gij zijt dus kapitein Stouthart?”

„Dezelfde.”

Er volgde een stilzwijgen. De Mayor beefde.

„Nu, Mayor,” zei de kapitein, „kies! Help mij aan mijn bruid, of gij wordt gebombardeerd.”

De Mayor vroeg twee uren tijd, om onderzoek te doen naar de jonge dame. Stouthart stond hem slechts één uur toe; en gedurende dien tijd plaatste hij William Boozey als schildwacht bij hem, met uitgetogen zwaard, en voorschriften om hem te begeleiden waar hij ook mocht gaan, en hem te doorsteken bij het minste teeken van valsheid.

Na een uur verscheen de Mayor weder, meer dood dan levend, van nabij gevolgd door Boozey meer levend dan dood.

„Kapitein,” zei de Mayor, „ik heb mij vergewist dat de jonge dame een bad gaat nemen. Op dit oogenblik zelfs wacht zij haar beurt voor een badkoetsje. Het tij is laag, ofschoon opkomend. Ik, in een onzer stadsbooten, zal niet verdacht worden. Wanneer zij in haar badkostuum verschijnt in het ondiepe water van achter de kap van het koetsje, dan zal mijn boot haar den terugtocht afsnijden. Doe gij het overige.”

„Mayor,” hervatte Kapitein Stouthart, „gij hebt uw stad gered.”

De kapitein seinde toen zijn boot hem te komen halen, en, die zelf besturende, beval hij het scheepsvolk om naar de badplaats te roeien, en daar op hun riemen te blijven liggen. Alles gebeurde zooals bepaald was. Zijn bekoorlijke bruid verscheen, de Mayor sloop met zijn boot achter haar, zij ontstelde, en zou naar de diepte gedreven zijn, toen, met een enkele bekwame wending van het roer en één riemslag van het bootsvolk, de hartstochtelijke Stouthart haar in zijn sterke armen hield. Toen veranderden haar angstkreten in vreugdekreten.

Alvorens „De Beauty” vertrekken kon, verkondigden de vlaggen in de stad en het gelui van alle klokken aan den dapperen Stouthart dat hij niets had te vreezen. Hij besloot dus zijn huwelijk op de plaats zelve te voltrekken en seinde om een geestelijke en een kosten, die terstond van wal staken in een zeilboot genaamd „De Veld-leeuwrik”. Er werd toen weder een groote partij aan boord van „De Beauty” gegeven, te midden van welke de Mayor door een bode even buitengeropen werd. Hij keerde terug met het bericht dat de regering een bode had gezonden om te weten of Kapitein Stouthart, ter erkenning van de groote diensten die hij zijn land bewezen had als zee-roover, de betrekking van luitenant-kolonel zou willen aannemen. Voor zich zelve zou hij deze onwaardige gift met verachting hebben afgewezen; maar zijn bruid wenschte het, en zoo stemde hij er in toe.

Nog slechts één zaak gebeurde alvorens het goede schip „Familie” weggezonden werd met rijke geschenken voor allen aan boord. Het is smartelijk om te vermelden (maar zoo is de menschelijke natuur in sommige neven) dat Kapitein Stouthart's ongemanierde neef Tom vastgebonden werd aan den mast om drie dozijn met een eindje touw te ontvangen, wegens onbeschaamdheid en ongepaste gekscheerderij, toen Kapitein Stouthart's vrouw een goed woord voor hem deed, waarop het hem werd kwijtgescholden. „De Beauty” werd toen weer in orde gebracht, en de kapitein met zijn bruid vertrokken naar den Indischen Oceaan om voor altijd gelukkig te zijn.

DEEL IV.

ROMAN VAN DE PEN VAN MEJUFFROUW NETTIE
ASHFORD. ¹⁾

Er is een land, dat ik u zal toonen wanneer ik landkaarten heb, waar de kinderen alles naar hun eigen zin kunnen doen. Het is een heerlijk

¹⁾ Oud zes en een half jaar.

land om in te leven. De volwassen lieden zijn verplicht de kinderen te gehoorzamen, en mogen nooit opblijven tot het souper, uitgenomen op hun verjaardagen. De kinderen geven hun bevel om konserf van vruchten en gelei te maken, alsmede marmelade, taarten, pasteien, poddingen, en alle soorten van gebak. Zoo zij zeggen dat zij niet willen, zet men ze in een hoek totdat zij het doen. Soms tijds mogen zij er ook wat van hebben; maar, wanneer dat gebeurt, dan moet men hun gewoonlijk naderhand poeders ingeven.

Een der inwoners van dat land, een allerliefst jong schepseltje genaamd Mejuffrouw Oranje, had het ongeluk zeer door haar talrijke familie geplaagd te worden. Haar ouders vereischten heel wat nakijken, en zij hielden er betrekkingen en kennissen op na, die nooit iets anders dan verkeerde dingen deden. Mejuffrouw Oranje zeide dus bij zich zelve: „ik kan waarlijk niet langer door deze folteringen gekweld worden; ik moet ze allen naar school zenden.”

Mejuffrouw Oranje deed haar voorschoot af, kleepte zich zeer netjes, nam haar kleine kind op, en ging uit om een bezoek te brengen aan een andere dame, namens Juffrouw Citroen, die een voorbereidende school hield. Mejuffrouw Oranje stond op het krab-ijzer om aan de schel te trekken, en maakte een hevig geklingel.

De kleine nette dienstmeid van Juffrouw Citroen haalde haar schoenen wat op terwijl zij door de gang liep, om op dat gelui open te gaan doen.

„Goedenmorgen,” zei Mejuffrouw Oranje. „Mooie dag vandaag. Hoe vaart gij? Is Juffrouw Citroen t'huis?”

„Ja, Mevrouw.”

„Wilt gij zeggen dat Mejuffrouw Oranje er is met haar kind?”

„Ja wel, Mevrouw. Gaat u binnen.”

Het kind van Mejuffrouw Oranje was zeer schoon, en geheel en al een wassen beeldje. Het kind van juffrouw Citroen was van leder en zemelen. Intusschen, toen juffrouw Citroen met haar kind in haar armen in de voorkamer kwam, zeide Mejuffrouw Oranje beleefd: „Goedenmorgen. Mooie dag vandaag. Hoe maakt gij het? en hoe gaat het met de kleine Tootleumboots?”

„Wel, zij is er niet best aan toe. Zij krijgt tanden, mevrouw,” zeide juffrouw Citroen.

„O, is het waar, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje.

„Geen stuipen, hoop ik?”

„Neen, mevrouw.”

„Hoeveel tanden heeft zij, mevrouw?”

„Vijf, mevrouw.”

„Mijn Emilia, mevrouw, heeft er acht,” zei Mejuffrouw Oranje. „Willen wij ze op den schoorsteenmantel naast elkander leggen terwijl wij spreken!”

„Heel goed, mevrouw,” zei juffrouw Citroen. „Hum!”

„De eerste vraag is, mevrouw,” zeide Mejuffrouw Oranje. „Stoor ik u niet?”

„Niet in het minst, mevrouw,” zei juffrouw Citroen. „In geenerlei wijze, dat verzeke ik u.”

„Mag ik u dan vragen,” zei Mejuffrouw Oranje, „hebt gij een paar plaatsjes open?”

„Ja, Mevrouw. Hoevele zoudt u er wenschen?”

„Wel, om u de waarheid te zeggen, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje. „Ik ben tot het besluit gekomen dat mijn kinderen,” — O, ik vergat te zeggen dat zij de volwassen menschen in dat land kinderen noemen! — „dat mijn kinderen mij waarlijk te lastig worden. Laat eens zien. Twee ouders, twee boezemvrienden van hen, een peetoom, twee peettantes, en nog een tante. Hebt gij zoo wat acht ledige plaatsen?”

„Ik heb er juist acht, mevrouw,” zei juffrouw Citroen.

„Dat is heel gelukkig! billijke voorwaarden, denk ik?”

„Zeer billijk, mevrouw.”

„Goede kost, hoop ik?”

„Uitstekend, mevrouw.”

„Zooveel als zij lusten?”

„Zooveel als zij lusten.”

„Uitmunten! Geen lichamelijke straffen?”

„Nu, wij schudden ze nu en dan eens door elkander,” zei juffrouw Citroen, „en wij hebben ook wel eens een paar klappen uitgedeeld. Maar alleen in buitengewone gevallen.”

„Zou ik, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje.

— „Zou ik de inrichting eens mogen zien?”

„Met alle plezier, mevrouw,” zei juffrouw Citroen.

Juffrouw Citroen nam toen Mejuffrouw Oranje mede naar de schoolkamer, waar tal van leerlingen bijeen waren. „Sta op, kinderen,” zei juffrouw Citroen; en zij stonden allen op.

„Ik zie daar een bleek kind, met kaal hoofd, en roode bakkebaarden, dat straf heeft. Mag ik vragen wat hij gedaan heeft?”

„Kom eens hier, White,” zei juffrouw Citroen, „en vertel eens aan deze dame wat gij hebt gedaan.”

„Ik heb op paarden gewed,” zei White gemelijk.

„Hebt gij er spijt over, ondeugend kind?” zei juffrouw Citroen.

„Neen,” zei White. „Het spijt mij dat ik verloren heb, maar het zou mij niet spijten te winnen.”

„Dat is een ondeugende jongen, mevrouw!” zei juffrouw Citroen. „Ga weg, jongen! Dit is Brown, Mejuffrouw Oranje. O, met dien Brown is het akelig gesteld! Hij kent nooit zijn maat en is zeer gulzig. Hoe is het met uw podagra, mijnheer?”

„Niet best,” zei Brown.

„Wat kunt ge ook anders verwachten?” zei juffrouw Citroen. „Gij eet voor twee. Ga terstond wat bewering nemen. Jongejuffrouw Black, kom eens bij mij. Hier, hebt ge nu een kind, Mejuffrouw Oranje, mevrouw, dat zeer speelsch is. Men kan haar geen enkelen dag te huis houden; altijd straatslijpen en haar kleederen bederven. Spelen, spelen en nog eens spelen, van den morgen tot den avond, en altijd maar zoo door. Hoe is het mogelijk dat zij vorderingen maakt?”

„Het kan mij ook niet schelen of ik vorderingen maak, „pruilde jongejuffrouw Black. „Ik behoef geen vorderingen te maken.”

„Daar hebt ge nu een staaltje van haar karakter, mevrouw!” zei juffrouw Citroen.

„Gij moest haar eens zien wanneer zij tierend rondloopt, alles verwaarloozende, zij zoudt dan denken dat zij ten minste het naar den zin had. Maar lieve Hemel, mevrouw! zij is een zoo onbeschaamde en luidruchtige steekneus als zij er ooit in uw leven een gezien hebt!”

„Gij moet al heel wat met hen te doen hebben, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje.

„O, dat moogt ge wel zeggen, mevrouw!” zei juffrouw Citroen. „Ik sta heel veel uit door hun geaardheid, hun gekrakeel, hun volkomen onkunde van wat goed voor hen is, en hun begeerte om altijd den baas te spelen, ik wenschte wel van deze onhebbelijke kinderen bevrijd te zijn!”

„Nu ik wensch u goedenmorgen, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje.

„Nu, ik wensch u evenzeer goedenmorgen, mevrouw,” zei juffrouw Citroen.

Toen nam Mejuffrouw Oranje haar kleine kind op en ging naar huis, en zei tot haar familie die haar zoozeer plaagde, dat zij allen naar school gezonden zouden worden. Zij zeiden dat zij niet naar school wilden; maar zij pakte hun koffers in, en zond ze weg.

„O, goede Hemel, goede Hemel! rust nu en wees dankbaar!” zei Mejuffrouw Oranje, zich achterover in haar kleinen armstoel werpende. Thans zal ik van deze lastige plagen bevrijd worden!”

Juist kwam aan de straatdeur een andere dame, genaamd Mejuffrouw Alicumpaine haar een bezoek brengen, en belde aan.

„Mijn lieve Mejuffrouw Alicumpaine,” zei Mejuffrouw Oranje, „hoe vaart zij? Doe mij een plezier en blijf bij mij eten. Wij hebben maar een enkel gebakje en daarna een gerecht brood en stroop; maar als ge het voor lief wilt nemen, zult ge mij zeer verplichten!”

„O, spreek er niet van,” zeide Mejuffrouw Alicumpaine. „Het zal mij een waar genoegen zijn. Maar waar denkt zij wel, dat ik eigenlijk om gekomen ben, mevrouw? Raad eens, mevrouw.”

„Ik kan het waarlijk niet raden, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje.

„Wel ik zal van avond een klein jongelui partijtje hebben,” zei Mejuffrouw Alicumpaine; „en, zoo zij met mijnheer Oranje en het kleine kind ook bij ons zouden willen komen, dan zouden wij compleet zijn.”

„Met zeer veel genoegen, voorzeker,” zei Mejuffrouw Oranje.

„Dat is heel lief van u!” zei Mejuffrouw Alicumpaine. „Maar ik hoop dat de kinderen u niet zullen vervelen?”

„Die lievelingen! volstrekt niet,” zei Mejuffrouw Oranje. „Ik houd dol veel van hen.”

Thans kwam mijnheer Oranje uit de stad naar huis; en hij belde ook, met een luid gerinkel.

„James mijn schat,” zei Mejuffrouw Oranje, „zij ziet er vermoeid uit. Wat is er vandaag in de stad te doen geweest?”

„Stokken, kolven, en ballen, mijn lieve,” zei mijnheer Oranje; „en het put een mensch uit.”

„Die vreeselijke Stad; mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje tot Mejuffrouw Alicumpaine; „zoo vermoeiend, niet waar?”

„O, zoo verleidelijk!” zei Mejuffrouw Alicumpaine. „John heeft laatstelijk in den priktollenkring gespeculeerd; en dikwijls zeg ik 's avonds tot hem, John, is de uitkomst al die moeite en kosten wel waard?”

Het eten was nu gereed: zij gingen dus aanzitten; en, terwijl mijnheer Oranje het stuk lekkers voorsneed, zei hij: „Het is een arme ziel die zich nooit eens ergens mee zou verheugen. Jane, ga eens naar den kelder, en haal een flesch van het moesseeerende gemberbier.”

Tegen theetijd gingen mijnheer, en mevrouw Oranje met het kind, en Mejuffrouw Alicumpaine naar het huis van deze laatste. De kinderen waren nog niet gekomen; maar de balzaal was reeds voor hen gereed, en met papieren bloemen versierd.

„Hoe aardig!” zei Mejuffrouw Oranje. „De lievelingen wat zullen zij plezier hebben!”

„Ik voor mij geef niet veel om kinderen,” zei mijnheer Oranje, geeuwende.

„Niet om meisjes?” zei Mejuffrouw Alicumpaine. „Kom! zij geeft wel om meisjes?”

Mijnheer Oranje schudde zijn hoofd, en geeuwde opnieuw.

„Beuzelachtig en ijdel, mevrouw!”

„James mijn schat,” riep Mejuffrouw Oranje die rondgekeken had, „kijk eens hier. Hier hebt ge het souper voor de lievelingen, het staat geheel gereed in de kamer achter de vonwdeuren. Hier is hun kleine ingelegde zalm, op mijn woord! En hier is hun kleine salade, en hun klein gebraden vleesch en gevogelte, en hun kleine gebakjes, en hun nietige, kleine champagne!”

„Ja, ik dacht het maar beter, mevrouw,” zei

Mejuffrouw Alicumpaine, „dat zij onder elkander soupeerden. Onze tafel staat hier in den hoek, waar de heeren hun glas warmen wijn kunnen drinken, hun broodje eten, en hun partijtje kunnen maken. Wat ons betreft, mevrouw, wij zullen onze handen vol genoeg hebben om het gezelschap te besturen.”

„O, inderdaad, dat moogt ge wel zeggen! Genoeg te doen, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje.

Het gezelschap begon nu langzamerhand te komen. De eerste was een kloeke jongen, met witten haarbundel en een bril op. De meid bracht hem en zeide: „Complimenten, en hoe laat hij moest gehaald worden?” Mejuffrouw Alicumpaine zei: „Volstrekt niet later dan tien uur. Hoe vaart gij, mijnheer? Ga zitten.” Toen kwamen er een aantal andere kinderen; jongens alleen, meisjes alleen, en jongens en meisjes te zamen. Zij gedroegen zich volstrekt niet goed. Sommigen keken door lorgnons naar anderen, en zeiden: „Wie zijn deze? Ik ken ze niet.” Sommigen keken door lorgnons naar anderen, en zeiden: „Hoe gaat het?” Sommigen werden kopjes thee of koffie toegereikt door anderen, en zeiden: „Wel bedankt!” Een menigte jongens stonden overal verspreid, en voelden aan hun halsboorden. Vier vervelende dikke jongens stonden voortdurend in den post van de deur, te spreken over de nieuwsbladen, totdat Mejuffrouw Alicumpaine naar hen toeging. „Mijn lieven, ik kan waarlijk niet toestaan dat gij andere menschen het binnenkomen belet. Het zou mij waarlijk spijten; maar, zoo gij iedereen in den weg gaat staan, dan moet ik u bepaald naar huis zenden.” Een jongen, met een baard en een groot wit vest, die wijdbeens op het haardkleed stond de slippers van zijn rok te warmen, werd naar huis gezonden. „Hoogst ongepast, mijn waarde,” zei Mejuffrouw Alicumpaine, terwijl zij hem uit de kamer zette, „en ik kan dit volstrekt niet toestaan.”

Er was een muziekgezelschap voor kinderen, — harp, hoorn en piano, — en Mejuffrouw Alicumpaine en Mejuffrouw Oranje waren ijverig in de weer onder de kinderen om hen aan te moedigen iemand ten dans te vragen. Maar zij waren zoo halsstarrig! Want het duurde lang eer men ze kon overhalen om met iemand te dansen. De meeste jongens zeiden: „Zeer verplicht! Maar niet voor 't oogenblik.” En de meesten der overige jongens zeiden: „Dank u zeer! Maar ik doe het nooit.”

„O, die kinderen zijn zeer vervelend!” zei Mejuffrouw Alicumpaine tot Mejuffrouw Oranje.

„Die lievelingen! Ik houd zeer veel van hen; maar vervelend *zijn* zij,” zei Mejuffrouw Oranje tot Mejuffrouw Alicumpaine.

Ten laatste begonnen zij langzaam en treurig op de muziek voort te schuiven; doch zelfs toen sloegen zij geen acht op wat men zeide,

maar wilden dan met deze dan weder met een ander niet dansen, en waren uit hun humeur daarover. En zij verkozen niet te glimlachen, — neen, daartoe waren zij niet te bewegen; maar toen de muziek ophield, liepen zij treurig de kamer rond twee aan twee, alsof ieder ander dood voor hen was.

„O, het kost waarlijk veel moeite om deze lastige kinderen bezig te houden!” zei Mejuffrouw Alicumpaine tot Mejuffrouw Oranje.

„Ik houd veel van die lievelingen; maar het is moeielijk,” zei Mejuffrouw Oranje tot Mejuffrouw Alicumpaine.

Zij beproefden alles met de kinderen, dat moet gezegd zijn. Eerst, wilden zij niet zingen wanneer het hun gevraagd werd; en wanneer dan iederen meende dat zij niet wilden, dan wilden zij. „Indien gij ons nog eens zoo behandeld, mijn lieve,” zei Mejuffrouw Alicumpaine tot een groot kind, in maluw-zijde met kant gekleed, „zal ik het smartelijk voorrecht hebben u een bed aan te bieden, en er u onmiddellijk heen te zenden.”

De meisjes waren ook zoo bespottelijk gekleed, dat voor het souper hun kleederen in flarden hingen. Konden de jongens helpen dat zij op haar slepen trapt? En toch, wanneer op haar slepen getrapt werd, waren zij dikwijls weer uit hun humeur, en keken zoo boos, als zij maar konden! Echter, zij schenen allen in hun schik toen Mejuffrouw Alicumpaine zeide: „Het souper is gereed, kinderen!” En zij drongen vooruit en duwden elkander naar binnen, alsof zij droog brood voor hun diner gehad hadden.

„Hoe gaat het met de kinderen?” zei mijnheer Oranje tot Mejuffrouw Oranje, toen deze naar het kleine kind kwam kijken. Zij had het kind op een plank gelegd, dicht bij mijnheer Oranje terwijl hij zijn partijtje speelde, en had hem verzocht er nu en dan het oog op te hebben.

„Allerliefst, mijn schat,” zei Mejuffrouw Oranje. „Zoo aardig, hun kleine coquetteriën en jaloezie te zien! Kom eens even kijken!”

„Zeer verplicht lieve,” zei mijnheer Oranje; „maar ik voor mij, heb niet veel met kinderen op.”

Toen Mejuffrouw Oranje zich dus overtuigd had, dat het kleine kind veilig was, ging zij terug zonder mijnheer Oranje, naar de kamer waar de kinderen soupeerden.

„Wat doen zij nu?” zei Mejuffrouw Oranje tot Mejuffrouw Alicumpaine.

„Zij houden redevoeringen en spelen Parlement,” zei Mejuffrouw Alicumpaine tot Mejuffrouw Oranje.

Dit hoorende, keerde Mejuffrouw Oranje nog eens terug naar mijnheer Oranje en zei: „Waarde James, kom eens mee. De kinderen spelen Parlement.”

„Dank u, mijn lieve,” zei mijnheer Oranje,

„maar ik voor mij, heb niet veel op met het Parlement.”

Mejuffrouw Oranje keerde dus nogmaals terug naar de kamer waar de kinderen soupeerden, om ze Parlement te zien spelen. En zij vond sommige der jongens uitroepende: „Hoor, hoor, hoor!” terwijl andere jongens riepen: „Nee, neen!” en andere: „Onderzoek!” „Beletsel!” en allerlei soort onzin die gij nooit gehoord hadt. Toen zei een van de vervelende dikke jongens, die den ingang der deur versperd had tot de anderen dat hij vast op zijn beenen stond (alsof zij niet konden zien dat hij niet op zijn hoofd, of op een ander lichaamsdeel stond) wanneer het er op aan kwam te verklaren, en dat, met verlof van zijn achtbaren vriend, indien hij de vrijheid mocht nemen hem zoo te noemen (een andere vervelende jongen boog), hij tot de verklaring over zou gaan. Toen ging hij gedurende geruimen tijd voort met een gezeur, (wat hij bedoelde) over een glas dat hij in zijn hand hield, en daarover dat hij dien avond in dit huis was gekomen om zich te kwijten van wat hij een openbaren plicht zou noemen; en dat hij bij deze gelegenheid zijn hand (zijn andere hand) op zijn hart zou leggen, en de achtbare heeren wenschte te zeggen dat hij van zins was de deur te openen tot een algemeene goedkeuring. Toen opende hij de deur met te zeggen: „Op onze gastvrouw!” en alle anderen zeiden insgelijks: „Op onze gastvrouw!” en toen was er gejuich. Toen stond er een andere vervelende jongen op met gezeur, en daarna met een half dozijn luidruchtige en onzinnige jongens tegelijk. Maar ten laatste zei Mejuffrouw Alicumpaine: „Ik kan dat geraas niet langer hebben. Nu, kinderen, gij hebt heel aardig Parlement gespeeld; maar op den duur wordt het Parlement vervelend, en het is nu tijd op te houden, want gij zult spoedig gehaald worden.”

Nadat men nog een dans gedaan had (waarin nog meer in flarden gescheurd werd dan voor het souper), werden zij langzamerhand gehaald; en gij zult met genoegen vernemen dat de vervelende dikke jongen, die vast op zijn

been en stond, het eerst werd afgehaald zonder eenige complimenten. Toen zij allen weg waren, viel de arme Mejuffrouw Alicumpaine op een sofa neer, en zei tot Mejuffrouw Oranje: „Die kinderen zullen mij nog den dood doen, — dat zullen zij. Mevrouw!”

„Ik houd heel veel van hen, mevrouw,” zei Mejuffrouw Oranje; „maar zij moeten eenige uitspanning hebben.”

Mijnheer Oranje nam zijn hoed, en ook Mejuffrouw Oranje nam haar hoed en haar kind, en zij begaven zich op weg naar huis. Zij moesten op hun weg voorbij de voorbereidende inrichting van juffrouw Citroen.

„Ik zou wel eens willen weten, James, mijn schat,” zei Mejuffrouw Oranje opziende naar het venster, „of de lieve kinderen al slapen!”

„Het is mij vrij onverschillig of zij slapen of niet,” zei mijnheer Oranje.

„Lieve James!”

„Gij zijt verzot op hen, weet ge,” zei mijnheer Oranje. „Dat is heel wat anders.”

„Dat ben ik ook,” zei Mejuffrouw Oranje in verrukking. „O, dat ben ik!”

„Ik niet,” zei mijnheer Oranje.

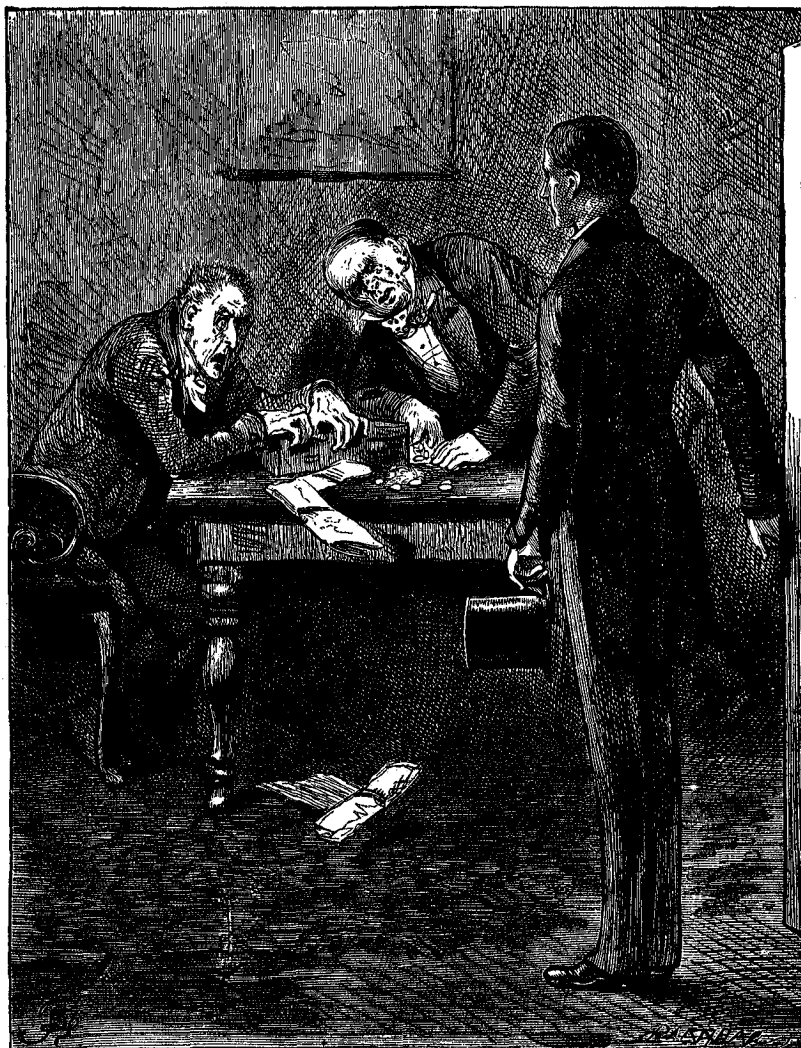
„Maar, ik dacht zoo, James, mijn schat,” zei Mejuffrouw Oranje, zijn arm innig drukkende, „of onze lieve, goede, vriendelijke juffrouw Citroen hen gedurende de vakantie-dagen bij zich zou willen houden.”

„Als zij daarvoor betaald werd, dan geloof ik wel dat zij het zou willen doen,” zei mijnheer Oranje.

„Ik houd innig veel van hen, James,” zei Mejuffrouw Oranje, „maar, als wij haar eens daarvoor betaalden.”

Dit nu was het waardoor dit land tot zulk een toestand van volmaaktheid geraakte, en waardoor het zulk een bekoorlijke plaats was om in te wonen. Die volwassen personen (die in andere landen waren) kregen spoedig geen vakantie-dagen meer nadat Mijnheer en Mejuffrouw Oranje de proef genomen hadden; en de kinderen, (die in andere landen waren) lieten ze op school zoolang zij leefden, en leerden hen doen alles wat men hun zeide.

DE VERKLARING VAN GEORGE SILVERMAN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het gebeurde op deze wijze —
 Maar, terwijl ik met mijn pen in de hand deze woorden opnieuw aanzie, zonder daarin eenige aanleiding te ontdekken tot de woorden die volgen moeten, komt het bij mij op dat zij een te onverwachte verschijning maken. Zij kunnen echter dienen, zoo ik ze laat staan, om mij te herinneren hoe moeilijk ik het vind om aan het verklaren mijner

verklaring te beginnen. Een zonderlinge volzin: en toch zie ik niet in hoe een beteren te leveren.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het gebeurde op deze wijze —
 Maar, deze woorden beschouwende, en ze vergelijkende met mijn eersten aanhef, vind ik dat zij een herhaling zijn van dezelfde woorden.

Dit verwondert mij zooveel te meer, daar ik ze in een geheel nieuwen samenhang gebruik. Want ik verklaar inderdaad dat mijn voornemen was het begin, dat ik eerst in mijn gedachten had, ter zijde te schuiven, en de voorkeur te geven aan een ander van geheel verschillenden aard, mijn verklaring dateerende van een vroeger tijdstip van mijn leven. Ik zal een derde proef nemen, zonder deze tweede mislukking uit te wisschen, betuigende dat het mijn plan niet is om een mijner zwakheden, noch van hoofd noch van hart te verbergen.

DERDE HOOFDSTUK.

Ofschoon ik thans nog niet rechtstreeks het oog heb op de wijze hoe het gebeurde, zal ik er toch langzamerhand wel toe komen. De natuurlijke wijze, in elk geval, want God weet dat het mij op die wijze overkwam.

Mijn ouders verkeerden in een ellendigen toestand, en de woning mijner kindsheid was een kelder in Preston. Ik herinner mij het geluid van vader's Lancashire klompen op de straatsteen boven, als hebbende in mijn jong gehoor een geluid hetwelk verschildte van dat van alle andere klompen; en ik herinner mij dat wanneer moeder de keldertrappen af kwam, ik mij bevend in bespiegelingen verdiepte over haar voeten of die er goed of slecht geluimd uitzagen, — over haar knieën, — over haar leest, — totdat eindelijk haar gelaat zichtbaar werd, en de quaestie ophelderde. Hieruit zal men bespeuren dat ik beschroomd was, dat de keldertrappen steil waren, en dat de opening der deur zeer laag was.

Mijn moeder had den stempel der armoede op haar gelaat, op haar gestalte en niet het minst in haar stem. Haar scherpe en sterk be-toonde woorden werden uit haar geperst alsof magere vingers een lederen zak samendrukten; en als zij knorde, rolde zij met haar oogen naar alle hoeken van den kelder, op een manier die getuigde van schrielheid en honger. Vader, met zijn schouders gewelfd, placht rustig te zitten op een stoel met drie pooten, en op den ledigen rooster te staren, totdat zij den stoel onder hem wegrukte; en hem zei heen te gaan en wat geld t'huis te brengen. Dan placht hij somber de trappen op te gaan; en ik, terwijl ik mijn gescheurde hemd en broek met eene hand (mijn eenige bretels) vasthield, trachtte mijn moeders vervolgenden greep naar mijn haar te ontwijken.

Een wereldsche kleine duivel was de gewone naam, dien mijn moeder voor mij had gekozen. Hetzij dat ik schreide omdat ik in donker zat, of omdat ik het koud had, of omdat ik honger

had of dat ik mij in een warm hoekje drukte wanneer er vuur was, of gulzig at wanneer er wat te eten was, zij zeide altijd: „O, gij wereldsche kleine duivel!” En het stekelige daarvan was, dat ik zeer goed wist dat die naam wereldsche kleine duivel op mij toepasselijk was. Wereldsch omdat ik behoefte had aan een huis en aan warmte, wereldsch omdat ik behoefte had aan voedsel, wereldsch wegens de gretigheid waarmede ik bij mij zelve mijn portie der lekkere dingen vergeleek, bij de hoeveelheid die vader en moeder daarvan namen, wanneer, bij uitzondering, die lekkernijen in huis waren.

Somtijds gingen zij beiden uit om werk te zoeken; en dan placht ik in den kelder opgesloten te worden voor een dag of twee achtereen. Dan was ik zoo wereldsch mogelijk. Zoo alleen aan mij zelve overgelaten, gaf ik toe aan een wereldsch verlangen om verzadigd te worden van iets (uitgenomen ellende) en reikhalzend uit te zien naar den dood van moeder's vader, die een werktuigkundige was te Birmingham, en bij wiens dood, zooals ik moeder had hooren zeggen, zij een geheel plein vol huizen zou krijgen „indien zij kreeg wat haar toekwam”. Als een wereldsche kleine duivel, stond ik daar te peinzen en paste mijn koude bloote voeten in de gebarsten steenen en spleten van den vochtigen keldervloer, — loopende, om zoo te spreken, over mijn grootvader's lichaam, naar het plein vol huizen, en die verkoopende voor eten en drinken, en kleederen om te dragen.

Ten laatste kwam er een verandering in onzen kelder. De algemeene verandering waaraan al het geschapene onderworpen is vertoonde zich zelfs in onzen oneraardschen kelder, — zoo zal zij ook opstijgen tot elke hoogte die een menschelijk schepsel bereiken kan, — en bracht andere veranderingen met zich.

Wij hadden in den donkersten hoek een hoop, van ik weet niet wat voor vuil stroo, hetwelk wij „het bed” noemden. Drie dagen achtereen lag moeder daar neder zonder op te staan, en dan begon zij van tijd tot tijd te lachen. Zoo ik haar ooit te voren had hooren lachen, was dit zoo zeldzaam geweest dat het vreemde geluid mij verschrikte. Vader schrikte er ook van, en wij brachten haar ieder op zijn beurt wat water. Toen begon zij haar hoofd heen en weer te bewegen, en te zingen. Daarna, werd zij niet beter, en ook vader begon te lachen en te zingen; en toen bleef alleen ik over om hen beiden water te geven, en zij beiden stierven.

VIERDE HOOFDSTUK.

Toen ik uit den kelder gedragen werd door twee mannen, waarvan er een eerst alleen kwam kijken, waarna hij heenging en den anderen meebracht, kon ik nauwelijks het licht in de straat verdragen. Ik zat op den rijweg, te knipoogen, te midden van een kring lieden die rondom mij verzameld waren, echter zij bleven op eenigen afstand van mij, toen, ingevolge mijn karakter van wereldschen kleinen duivel, ik het stilzwijgen verbrak door te zeggen: „Ik heb honger en dorst!”

„Weet hij dat zij dood zijn?” vroeg een der omstanders aan een anderen.

„Weet gij dat uw vader en moeder beiden aan de koorts gestorven zijn?” vroeg een derde mij streng.

Ik weet niet wat het is gestorven te zijn. Ik veronderstelde dat het beteekende, wanneer het kopje tegen hun tanden ratelde, en zij het water over zich heen stortten. „Ik heb honger en dorst.” Dat was alles wat ik daaromtrent te zeggen had.

De kring der menschen breidde zich van binnen uit terwijl ik om mij heen zag; en ik rook azijn, en iets wat ik wist dat kamfer genoemd werd, hetwelk men wierp naar den kant waar ik zat. Thans zette iemand een groote schaal dampenden azijn naast mij op den grond; en toen keken zij allen naar mij met stillen afschuw terwijl ik at en dronk van hetgeen men voor mij bracht. Ik zag toen dat zij een afschuw van mij hadden, maar ik kon het niet helpen.

Ik bleef maar al door eten en drinken, en er ontstond een gemompel om mij heen ten aanzien van wat er naderhand met mij moest gedaan worden, toen ik in den kring een snoevende stem hoorde zeggen: „Mijn naam is Hawkyard, mijnheer Verity Hawkyard, van West Bromwich.” Toen opende de kring zich op een plaats; en een spitsneuzige heer met een geel gezicht, geheel in donkergrijs gekleed, drong voorwaarts met een politie agent en nog een anderen ambtenaar. Hij naderde tot dicht bij de schaal dampenden azijn, waarmede hij zich zelve behoedzaam en mij overvloedig besprenkelde.

„Hij had een grootvader te Birmingham, deze kleine jongen, die ook juist gestorven is,” zei mijnheer Hawkyard.

Ik wendde mijn oogen naar den spreker, en zei op gretige wijze: „Waar zijn zijn huizen?”

„Ha! afschuwelijke wereldschgezindheid op den rand van het graf,” zei mijnheer Hawkyard, nog meer azijn over mij werpende, alsof hij den duivel uit mij wilde verdrijven. „Ik heb een geringe — een zeer geringe verplichting — ten behoeve van dien jongen op mij genomen; een

geheel vrijwillige verplichting; enkel een zaak van eer, zooal niet van enkel gevoel: toch heb ik ze op mij genomen, en zij zal (o ja, zij zal worden) afgedaan.”

De omstanders schenen van dien heer een meening op te vatten die veel gunstiger was dan de meening die zij van mij hadden.

„Hij zal onderricht worden,” zei mijnheer Hawkyard „(o ja, hij zal onderricht worden!)”; maar wat moet voor het oogenblik met hem worden gedaan? Hij kan inisschien besmet zijn. Hij kan de besmetting verspreiden.” De kring verbreedde zich aanmerkelijk. „Wat moet er met hem gedaan worden?”

Hij sprak even met de twee ambtenaren. Ik kon geen woord verstaan dan „Boerderij”. Er was nog een ander geluid dat dikwijls herhaald werd, hetwelk destijds voor mij geheel zonder beteekenis klonk, maar naderhand wist ik dat het „Hoghton Towers” was.

„Ja,” zeide mijnheer Hawkyard, mij dunkt dat klinkt hoopvol. En hij kan voor een paar nachten alleen liggen in een ziekenzaal, zegt gij?”

Het scheen dat het de politie-ambtenaar was die dit gezegd had; want hij was het die antwoordde: Ja. Hij was het ook, die mij eindelijk bij den arm nam, en mij voor zich uit door de straten deed gaan, naar een kamer met witte muren in een kaal gebouw, waar ik een stoel had om op te zitten, een tafel om aan te zitten, een ijzeren ledikant en goede matras om op te liggen, en een deken en laken om mij te dekken. Waar ik ook genoeg te eten kreeg, en men mij wees hoe ik het tinnen schoteltje waarin het mij gebracht werd moest schoonmaken, totdat het glom als een spiegel. Hier ook werd ik in een bad gedaan, nieuwe klederen werden mij gebracht; en mijn oude werden verbrand, en ik werd met kamfer en azijn ontsmet op verschillende manieren.

Toen dit alles gedaan was — ik weet niet in hoeveel, of hoe weinig dagen, maar dat doet er niets toe, — stapte mijnheer Hawkyard de deur in, vatte daarnaast post, en zeide: „Ga aan den muur hier tegenover staan, George Silverman. Zoo ver af, als gij kunt. Zoo is het goed. Hoe gevoelt ge u?”

Ik zei hem dat ik geen kou gevoelde, geen honger en ook geen dorst. Dit was de gansche kring der menschelijke gevoelens die ik kende, behalve nog de smart van geslagen te worden.

„Wel, George,” zeide hij, „gij gaat naar een gezonde boerderij om geheel gereinigd te worden. Houdt u daar zooveel gij kunt in de vrije lucht op. Breng er een buitenleven door totdat gij teruggehaald wordt. Gij moet er niet veel zeggen — het zou inderdaad beter voor u zijn in 't geheel niets te zeggen — van de wijze waarop uw ouders gestorven zijn, of zij mochten bezwaar maken u bij zich te nemen. Ge-

draag u goed en dan zal ik u naar school zenden. (O ja! ik zal u naar school zenden,) ofschoon ik niet verplicht ben dit te doen. Ik ben een dienaar des Heeren, George; en ik ben een goede en getrouwe dienaar voor hem geweest. Vijf en dertig jaren heb ik hem gediend. De Heer heeft aan mij een goed dienaar gehad, en hij weet dit wel."

Wat ik toen dacht over al wat hij hiermede meende, kan ik mij niet meer voorstellen. Evenmin weet ik wanneer ik begon te begrijpen dat hij een uitstekend lid was van de een of andere weinig bekende geestelijke orde, waarvan ieder lid voor de overigen kon optreden, wanneer hij daartoe roeping gevoelde, en onder welke hij genoemd werd Broeder Hawkyard. Het was genoeg voor mij dat ik dien dag in de ziekenzaal te weten kwam, dat de boerenkar mij stond te wachten aan den hoek der straat. Ik talmde niet er in te stijgen; want het was de eerste rijtoer dien ik in mijn leven deed.

Het rijden maakte mij slaperig, en ik viel in slaap. Eerst keek ik naar de straten van Preston zoolang zij duurden; en, inmiddels mag ik misschien wel in stomme verbazing bij mij zelve gevraagd hebben, waar omstreeks onze kelder was; maar daaraan twijfel ik toch. Zulk een wereldsche kleine duivel was ik, dat ik er niet eens aan dacht wie vader en moeder zou begraven, of waar en wanneer zij zouden begraven worden. De vraag of bij dag het eten en drinken en bij nacht de ligging en het dek, even goed zouden zijn op de boerderij als in de ziekenzaal beheerschte alle andere vragen.

Het hotsen van de kar op een lossen steenachtigen weg wekte mij; en ik bevond dat wij een steilen heuvel opreden, waar de weg een zijpad vol wagensporen was door een veld. En zoo, langs overblijfsels van een oud terras, en langs eenige ongelijke nevengebouwen die eens versterkt waren geweest, en onder een vervallen poort doorgaande, kwamen wij aan de oude boerderij, bij den dikken steenen muur aan den buitenkant van den ouden vierhoek van Hoghton Towers; waar ik als een domme wilde naar keek, vermits ik er geen bijzonderheid, en ook geen antiekiteit in zag; aannemende dat alle boerderijen hetzelfde waren; en den vervallen toestand, dien ik opmerkte, schreef ik toe aan de ééne machtige oorzaak van alle vernieling die ik kende, — armoede; ik zag de duiven in hun vlucht, de runderen in hun stallen, de eenden in den vijver, het gevogelte pikende op de boerenwerf, dat alles beschouwde ik met de hongerige verwachting dat er vele daarvan mochten worden gedood voor het diner zoolang ik daar verbleef; nieuwsgierig te weten of de geboende melkvaten, die in de zon stonden te drogen, heerlijke schalen waren waaruit de baas zijn voedzame spijzen gebruikte,

en die hij polijste als hij gedaan had, overeenkomstig mijn ervaring in de ziekenzaal; met eenige huivering vermoedende dat de schaduwen, welke over die luchtige hoogte heen zweefden op den helderen lentedag, niet iets waren van toornige gezichten, — morsig, bang, niet te bewonderen, — een klein dierlijk wezen om voor te sidderen.

Tot op dien tijd had ik nooit het geringste denkbeeld gehad van wat plicht beteekende. Ik had niet den minsten indruk gekregen dat er iets in dit leven beminnelijk was. Wanneer ik voorheen de keldertrappen opgeslopen was naar de straat en voor de winkelvensters had staan kijken, dan was ik daarbij met geen hoogere gevoelens beziel geweest, dan die welke men bij een schurftigen hond of een jongen wolf veronderstellen kan. Het is evenzeer een feit dat ik nooit alleen was geweest, in den zin van een onbevangen verkeer met mij zelve te hebben. Ik was dikwijls vrij eenzaam en verlaten geweest, maar was er niet beter door geworden.

Dit was mijn toestand toen ik dien dag aan mijn maaltijd zat, in de keuken der oude boerderij. Dit was mijn toestand toen ik dien nacht in de oude boerderij op mijn bed lag uitgestrekt, tegenover het nauwe kruisvenster, in het koude maanlicht, als een jonge vampier.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Wat weet ik nu van Hoghton Towers?

Zeer weinig; want ik ben dankbaar genoeg om mijn eerste indrukken niet te willen bederven. Een huis, eeuwen oud, op een heuvelachtig terrein een mijl of wat verwijderd van den grooten weg tusschen Preston en Blackburn, waar Jacobus de Eerste van Engeland, in zijn ijver om geld te krijgen door baronets te maken, misschien eenige dier winstgevende waardigheidsbekleeders in het leven riep. Een huis, eeuwen oud, verlaten en vervallen, de bosschen en tuinen zijn reeds lang in weiland herschapen of tot bouwland omgeploegd, de rivieren Ribble en Darwen glinsteren in de verte, en er stijgt een onbestemde nevel van rook op, waarin zelfs het zienersoog van den eersten Stuart, nog niet de minste toespeling op stoomkracht kon bespeuren krachtig in twee richtingen.

Wat wist ik dan van Hoghton Towers:

Toen ik het eerst door de deur keek van den levenloozen vierhoek, en terugdeinsde van schrik voor het vermolmd standbeeld dat voor mij zichtbaar werd als zijn beschermgeest; toen ik rondsloop achter de boerderij, en de oude kamers binnentrad, in vele daarvan waren de vloeren en zolderingen vervallen, de sparren en

balken hingen gevaarlijk nederwaarts, de kalk viel terwijl ik voortstapte, de eikenhouten paneelen waren weggenomen, de vensters half dichtgemetseld, half gebroken; toen ik een galerij ontdekte die op de oude keuken uitzag, keek ik tusschen de balustrade naar beneden op een massieve oude tafel en banken, vreezende dat ik mocht te zien krijgen, ik weet zelf niet wat voor dood-levende schepselen die zouden binnen komen, zich daar nederzetten, en opzien met, ik weet niet wat voor vreeselijke oogen, of oogholten; wanneer ik door het gansche huis heen bang gemaakt werd door openingen en scheuren, door welke de hemel treurig op mij neerzag, waar de vogels voorbij vlogen, en het klimop ritselde, en de vlekken van het winterweder den verrotten vloer bedekten; wanneer op den bodem van donkere putten, waarvan de trappen ineengezonken waren, groene bladeren beefden, vlinders fladderden, en bijen gonsden in en uit door de gebroken deuropeningen; wanneer de geheele bouwval doortrokken was van liefelijke geuren, en overal frisch groen en steeds hernieuwd leven te zien was, waarvan ik nooit gedroomd had. — Ik zeg, wanneer ik overging tot een duister begrip van al deze dingen, zoover mijn bevelde geest die kon omvatten, wat wist ik dan nog van Hoghton Towers?

Ik heb geschreven dat de hemel treurig op mij neer zag. Hierin ben ik op het antwoord vooruitgelopen. Ik wist dat al die dingen mij treurig aanstaarden; dat zij schenen te zuchten of te fluisteren, niet zonder medelijden voor mij: „Helaas, arme wereldsche kleine duivel!”

Er waren twee of drie ratten op den bodem van een der kleinere holten onder een gebroken trap, toen ik er mij overheen boog en er in keek. Zij scharrelden naar eenige prooi die daar te vinden mocht zijn; en, wanneer zij opschrokken en zich dicht bij elkander in de duisternis verborgen, dan dacht ik aan het oude leven (het was reeds oud geworden) in den kelder.

Hoe, was ik niet die wereldsche kleine duivel? hoe moest ik geen afkeer hebben van mij zelven, zooals ik het had van de ratten? Ik verborg mij in den hoek van een der kleinere kamers, verschrikt van mij zelven, en schreiende (het was de eerste maal dat ik ooit geschreid had om iets dat niet zuiver lichamenlijk was), en ik trachtte daarover te denken. Juist toen kwam een der ploegen van de boerderij in mijn gezichtskring; en die scheen mij te helpen terwijl hij daar met zijn twee paarden zoo vreedzaam en rustig over het veld op en neer ging.

Er was in het huisgezin op de boerenhofstede een meisje van omstreeks mijn leeftijd, en zij zat gedurende de maaltijden tegenover mij aan den smallen tafel. Bij ons eerste middagmaal was het bij mij opgekomen, dat zij door mijn toedoen de koorts kon krijgen. Die ge-

dachte had mij toen niet verontrust. Ik had er alleen maar over nagedacht hoe zij er onder die veranderde omstandigheden zou uitzien, en of zij zou sterven. Toen kwam echter de gedachte bij mij op, dat ik haar beletten kon de koorts te krijgen, door mij van haar verwijderd te houden. Ik wist dat zoo ik dit deed, ik mij ten aanzien van den kost benadeelen zou; zooveel te minder wereldsch en duivelsch zou de daad zijn, dacht ik.

Van dat oogenblik af verwijderde ik mij in den vroegen morgen naar geheime hoekjes van het vervallen huis, en bleef daar verborgen totdat zij naar bed ging. In den eersten tijd, wanneer de maaltijd gereed was, placht ik hen mij te hooren roepen, en dan verzwakte mijn besluit. Maar ik versterkte het weder door verder in de ruïne door te dringen, waardoor ik ze niet meer kon hooren. Dikwijls bespiedde ik haar aan de doffe vensters; en wanneer ik zag, dat zij er frisch en rood uitzag, gevoelde ik mij veel gelukkiger.

Door haar zoo bestendig in mijn gedachten te houden, ten einde mij meer menschelijk te maken, veronderstel ik dat een soort kinderlijke liefde in mij was ontstaan. Ik gevoelde mij eenigermate vereerd door het bewustzijn haar te beschermen, door den trots voor haar een opoffering te doen. Terwijl mijn hart door dit nieuwe gevoel zwol, werd het onwillekeurig zachter gestemd omtrent moeder en vader. Het scheen voorheen bevrozen te zijn geweest, en nu was het ontdooid. De oude ruïne, en al de mooie zaken die zich daar bevonden, waren niet alleen voor mij, maar ook voor moeder en vader, zeer verdrietig. Daarom schreide ik weder, en later nog dikwijls.

De familie op de boerenhofstede meende dat ik van stuggen aard was en toonde zich zeer koel tegen mij, ofschoon zij mij nooit bekibbelden in den leeftocht, wanneer ik er niet op den bepaalden tijd was. Op zekeren avond dat ik, op den gewonen tijd de klink van de keukendeur oplichtte, had Sylvia (dat was haar lieve naam) juist de kamer verlaten. Ziende dat zij de trappen recht tegenover mij opging, bleef ik aan de deur staan. Zij had het geluid der klink gehoord, en keek rond.

„George,” riep zij mij met een verheugde stem toe, „morgen is het mijn verjaardag; en er komt een vioolspeler, en er komen een heele partij jongens en meisjes in een kar, en wij zullen dansen. Ik noodig u uit. Wees eens voor één keer gezellig George.”

„Het spijt mij wel, Mejuffrouw,” antwoordde ik; „maar ik — maar neen; ik kan niet komen.”

„Gij zijt een onaangename, norsche jongen,” hervatte zij minachtend; „en ik had u niet moeten vragen. Ik zal voortaan niet meer tegen u spreken.”

Terwijl ik daar in het vuur stond te staren

nadat zij vertrokken was, voelde ik dat de boer zijn oogen op mij vestigde.

„He, jongen!” zei hij: „Sylvia heeft gelijk. Gij zijt een zoo sombere en barsche knaap als ik er ooit een onder mijn oogen gehad heb.”

Ik trachtte hem te verzekeren dat ik geen kwade bedoelingen had; maar hij zeide slechts koeltjes: „Het kan zijn, het kan zijn! Daar, gebruik uw souper, gebruik uw souper; en dan kunt gij weder naar hartelust prullen.”

Ach! zoo zij mij den volgende dag in de ruïne hadden kunnen zien, het oogenblik afwachtede dat de boerenwagen met de vroolijke jonge gasten zou aankomen; zoo zij mij des avonds hadden kunnen zien, van achter het spookachtige standbeeld te voorschijn sluipende, luisterende naar de muziek en naar den tred der dansende voeten, en turende naar de verlichte vensters der boerderij van uit den vierhoek toen de geheele ruïne in duisternis gehuld was; zoo zij in mijn hart hadden kunnen lezen, terwijl ik langs een achterweg naar mijn bed kroop, mij troostende met de overdenking: „Zij zullen door mij niet aangestoken worden,” — dan zouden zij niet gedacht hebben dat mijn aard stug en ongezellig was.

Op deze wijze vormde zich in mij een aanleg tot schuwheid en verlegenheid; tot een beschroomdheid en stilheid die verkeerd werden opgevat; en tot een onuitsprekelijke, misschien ziekelijke vrees, van ooit vuil of wereldsch te zijn. Het was op deze wijze dat mijn natuur de gestalte aannam, naar zulk een vorm, zelfs voor zij werd gewijzigd door de invloeden van het onderzoekend en afgezonderd leven van een armen geleerde.

ZESDE HOOFDSTUK.

Broeder Hawkyard (zooals hij verlangde dat ik hem noemen zou) deed mij op school en zeiden mij dat ik moest zien mij een weg te banen in de wereld. „Gij hebt volkomen gelijk George,” zei hij. „Ik ben de beste knecht geweest die de Heer in zijn dienst gehad heeft in de laatste vijf en dertig jaren (O ja, dat ben ik); en hij kent de waarde van zulk een knecht als ik voor hem geweest ben (O ja, die kent hij); en hij zal uw schoolonderwijs zegenen als een deel van mijn bezoldiging. Dat is het wat hij doen zal, George. Hij zal het voor mij doen.”

Reeds in den beginne kon ik mij niet verenigen met deze gemeenzame kennis der verhevene en ondoorgrondelijke wegen des Almachtigen van de zijde van Broeder Hawkyard. Toen ik wat wijzer en nog wat wijzer werd, was ik er steeds minder mee ingenomen. Ook zijn

manier om zijn woorden tusschen twee haakjes te bevestigen — alsof hij zelf wist, dat hij zijn eigen woorden moest betwijfelen — vond ik walgelijk. Ik kan niet zeggen hoeveel deze afkeer mij kostte; want ik vreesde dat het wereldsch van mij was.

Na verloop van tijd verkreeg ik een beurs om te studeeren aan een zeer goede stichting, en ik kostte Broeder Hawkyard niets. Toen ik mijn weg zoover gebaad had, werkte ik nog harder in de hoop naderhand voor een voordracht in aanmerking te komen aan een hogeschool en een graad te behalen. Mijn gezondheid is nimmer sterk geweest (eenige dampen uit den kelder te Preston kleven mij nog aan, denk ik); en gedeeltelijk door het vele werken, gedeeltelijk door zwakheid, ging ik opnieuw door — dat is, bij mijn medestudenten — voor ongezellig.

Gedurende al den tijd dien ik in de stichting doorbracht, was ik slechts eenige mijlen verwijderd van Broeder Hawkyard's congregatie; en, wanneer ik zondags verlof had, ging ik, op zijn verlangen daarheen. Voordat ik de overtuiging erlangde dat buiten de plaats hunner vergadering deze broeders en zusters niet beter waren dan de overige menschenkinderen, maar dat zij over het geheel, op zijn zachtst genomen, even slecht waren als de meeste hunner, in zake van te kort te doen in maat en gewicht in hun winkels, en niet de waarheid te spreken, — ik zeg dat voor ik deze overtuiging erlangde, ik mij dikwijls ergerde, aan hun langdradige toespraken, hun buitensporige inbeelding, hun buitengewone onkunde, hun gewoonte om den Opper-Bestuurder van hemel en aarde pasklaar te maken voor hun eigen ellendige laagheden en kleingeestigheden. Daar zij echter den geestes-toestand van hem, die niet kon merken dat zij in dien verheven staat van genade verkeerden, met den naam van „wereldsch” bestempelden, folterde ik mij gedurende eenigen tijd met het onderzoeken of die wereldsche duivel in mij, misschien de oorzaak was dat ik niet genoeg kon waardeeren.

Broeder Hawkyard was de meest gevierde voorganger in deze vergadering, en gewoonlijk betrad hij de verhevenheid (er was een kleine verhevenheid met een tafel er op, in plaats van een lessenaar) het eerst des Zondags namiddags. Hij was van beroep drogist. Broeder Gimblet, een bejaard man met een stuursch gezicht, breeden hemdskraag, die als honden-ooren uitstak, en een blauwgevekte das die van achteren tot aan den kruin van zijn hoofd reikte, was ook een drogist en voorganger tevens. Broeder Gimblet betuigde de grootste bewondering voor Broeder Hawkyard, maar (dat dacht ik althans dikwijls) hij was naijverig en wan-gunstig op hem.

Laat iedereen wien deze regelen onder de

oogen komen zoo vriendelijk zijn zich hier de moeite te geven tweemaal mijn plechtige verklaring te lezen, dat wat ik vermeld van de taal en de gebruiken der broederschap in quaestie, ik dit angstvallig, letterlijk, nauwkeurig schrijf, naar het leven en naar waarheid.

Op den eersten Zondag nadat ik geslaagd was in mijn zoo langdurige en ernstige pogingen, en toen het zeker was dat ik naar de universiteit zou gaan, eindigde Broeder Hawkyard een lange vermaning op de volgende wijze:

„Nu waarde vrienden en medezondaars, ik zeide u, toen ik begon, dat ik geen woord kende van al wat ik u zou mededeelen (en neen, ik kende het niet), maar dat mij zulks onverschillig was, vermits ik wist dat de Heer mij de woorden die ik behoefde in den mond zou geven.”

(„Zoo is het!” van Broeder Gimblet.)

„En hij legde mij de woorden, die ik behoefde in den mond.”

(„Ja dat deed hij!” van Broeder Gimblet.)

„Omdat ik gedurende vijf en dertig jaar zijn dienst necht ben geweest, en omdat hij dat weet. Gedurende vijf en dertig jaren! En hij weet het, let wel! Ik ontving tot mijn bezoldiging de woorden die ik noodig had. Ik ontving ze van den Heer, waarde medezondaars. Afgedaan! zei ik. „Hier is heel wat loon verschuldigd; laat ons iets afdoen op rekening.” En ik ontving afdoening, en ik betaalde het u uit; en gij zult het niet in een servet wikkelen, noch zelfs in een handdoek, noch in een zakdoek, maar gij zult het tegen goeden interest uitzetten. Zeer goed. Nu, mijn waarde broeders en zusters en medezondaars, zal ik met een vraag besluiten, en ik zal dat zoo eenvoudig doen (met de hulp van den Heer, waarop ik wel mag hopen, na vijf en dertig jaar dienst!) dat de Duivel niet bij machte zal zijn in uw hoofd verwarring te brengen, — hetgeen hij uiterst gaarne doen zou.”

(„Ja dat is zoo zijn manier! Sluwe oude schobbejak!” van Broeder Gimblet.)

„De vraag is namelijk deze. Zijn de engelen geleerd?”

(„Neen dat zijn ze niet! Geen zier!” van Broeder Gimblet met de grootste vertrouwelijkheid.)

„Zij zijn het niet! En waar is het bewijs? Het bewijs, zeg ik, klaargemaakt en gezonden door de hand van den Heer. Wel, er is in ons midden thans iemand die al de geleerdheid verkregen heeft, waarmede iemand kan worden opgevuld. Ik verkreeg voor hem al de geleerdheid die in hem kon worden opgestapeld. Zijn grootvader „(dit had ik nooit voorheen vernomen)” was een onzer broederen. Hij was Broeder Parksop. Dat was hij. Parksop; Broeder Parksop. Zijn wereldsche naam was Parksop, en hij was een Broeder van deze onze Broederschap. Was hij dus niet Broeder Parksop?”

(„Dat moet zoo zijn. Hij kon daar niets aan doen!” van Broeder Gimblet.)

„Nu, hij liet die iemand, die thans hier in ons midden is over aan de zorg van een zijner Broeders zondaren (en die Broeder zondaar, let wel, was in zijn tijd, een veel grooter zondaar dan iemand uwer; geloofd zij de Heer!) Broeder Hawkyard. Ik zelf. Ik gaf hem zonder bezoldiging of belooning, — zonder een weinigje mirre, of wierook, noch zelfs amber, alleen de honigraat, — al de geleerdheid waarmede hij kon worden opgevuld. Heeft zij hem in onzen tempel gebracht, heeft zij hem den geest gegeven? Neen. Hebben wij inmiddels niet verscheidene onwetende broeders en zusters, die geen ronde *O* van een kromme *S* konden onderscheiden tot ons zien komen? Dus zijn de engelen niet geleerd; dus kennen zij niet eens hun alphabet. En thans, waarde broeders en medezondaars, daar ik zoo ver gekomen ben, zal misschien een der aanwezige broeders — wellicht gij, broeder Gimblet — een beetje voor ons willen bidden?”

Broeder Gimblet nam die heilige taak op zich, na zich den mond met zijn mouw te hebben afgeveegd, en prevelde: „Wel, ik weet niet of het mij gelukken zal den een of ander onder u op de juiste plaats te treffen!” Hij zei dit met een dubbelzinnigen glimlach, en begon toen te bulderen. Waar wij, volgens zijn smeekingen bijzonder voor moesten behoed worden, was, berooving van de weezen, verduistering van testamentaire beschikkingen vanwege een vader (zegge) grootvader, toeëigening van het huis of eigendom van den wees, aan wien men veinsde, uit christelijke liefde te geven wat men hem van zijn rechtmatig eigendom onthield; en meer zonden die tot dezelfde soort behooren. Hij eindigde met de bede: „Geef ons vrede!” in welk gebed, ik voor mij zelven, zeer instemde, na twintig minuten zijn gebulder te hebben aangehoord.

Zelfs al had ik hem niet van zijn knieën zien oprijzen, badende in zijn zweet, terwijl hij een blik wierp op Broeder Hawkyard, en al had ik ook niet den toon gehoord waarop Broeder Hawkyard hem gelukwenschte met de kracht waarmede hij gebulderd had, zou ik toch een boosaardige toespeling in dit gebed hebben opgemerkt. Verstrooide vermoedens van dezelfde strekking waren mij nu en dan door den geest gegaan in mijn vroegeren schooltijd, en hadden mij altijd veel verdriet veroorzaakt; want zij waren wereldsch in hun aard, en ver, zeer ver verwijderd van de gevoelens die mij vroeger aan Sylvia hadden onttrokken. Het waren verachtelijke vermoedens, zonder een schijn van bewijs. Zij waren wel waardig in een ongezonder kelder te zijn ontsproten. Zij waren niet alleen zonder bewijs, maar tegen het bewijs in; want was ik niet zelf het levende bewijs van wat

Broeder Hawkyard had gedaan? en, hoe zou ik, zonder hem, ooit den hemel zoo treurig hebben zien neerzien op dien ongelukkigen jongen te Hoghton Towers?

Ofschoon de terugkeer tot een staat van overdreven zelfzucht minder sterk bij mij werkte naarmate ik den mannelijken leeftijd naderde, en in meerdere mate voor mij zelve kon handelen, toch was ik altijd op mijn hoede tegen elke neiging tot dergelijken terugkeer. Nadat ik deze vermoedens te boven was gekomen, werd ik gekweld door het zelfverwijt van niet in staat te zijn eenige genegenheid te gevoelen voor de handelingen noch voor de godsdienstbelijdenis van Broeder Hawkyard. Zoo gebeurde het dan dat, terwijl ik dien Zondag avond huiswaarts keerde, ik dacht dat het een daad van vergelding zou zijn, voor elke beleediging die ik in mijn gedachte hem onbewust had aangedaan, zoo ik, alvorens naar de hogeschool te gaan, hem een schriftelijke verklaring ter hand stelde, waarin ik zijn goedheid voor mij erkende, en hem daarvoor hartelijken dank toebreacht. Het zou hem kunnen dienen als een stilzwijgende rechtvaardiging tegen elke bedekte blaam van een afgunstigen Broeder en voorganger, of van welken kant die ook komen mocht.

Dientengevolge, schreef ik dit document met de meeste zorg. Ik mag er bijvoegen, met veel gevoel; want het deed mij aan toen ik er mee bezig was. Daar ik geen gezette bezigheden had in den korten tijd tusschen het verlaten der stichting en mijn vertrek naar Cambridge, besloot ik te wandelen naar de plaats waar hij zijn zaken dreef, en zelf hem het geschrift ter hand te stellen.

Het was op een winter achtermiddag toen ik aan de deur klopte van zijn kleine kantoor, aan het einde van een langen winkel laag van verdieping. Terwijl ik dit deed (langs een achtererf binnenkomende, waar vaten en kisten gewoonlijk werden uitgedragen, en waar een opschrift stond: „Bijzondere toegang tot het kantoor”), riep een bediende mij van achter de toonbank toe dat hij bezet was en mij niet kon spreken.

„Broeder Gimblet,” (zei de winkelbediende, die ook tot de broederschap behoorde), „is bij hem.”

„Ik achtte dit zooveel te beter voor mijn doel, en was zoo vrij nog eens te kloppen. Zij spraken zacht samen, en het was over geldzaken; want ik hoorde geld tellen.

„Wie is daar?” vroeg broeder Hawkyard scherp.

„George Silverman,” antwoordde ik, de deur openende. „Mag ik binnen komen?”

De twee broeders schenen zoo ontsteld mij te zien, dat ik mij nog verlegener gevoelde dan gewoonlijk. Zij zagen er uit als lijken in het reeds opgestoken gaslicht, en misschien verdergerde deze bijkomende omstandigheid de uitdrukking hunner gelaatstreken.

„Wat is er?” vroeg Broeder Hawkyard.

„Wel! wat is er?” vroeg Broeder Gimblet.

„Volstrekt niets,” zei ik, terwijl ik nederig mijn geschrift voor den dag haalde: „Ik ben slechts de bringer van een brief van mij zelve.”

„Van u zelve, George?” riep Broeder Hawkyard.

„En wel voor u,” zei ik.

„En wel voor mij, George?”

Hij werd nog bleeker, en opende hem haastig; maar, het document doorlopende, en vluchtig ziende wat het was, werd hij minder onrustig, herkreeg zijn kleur, en zeide: „Geloof jij de Heer!”

„Zoo is het!” riep Broeder Gimblet uit. „Goed gezegd! Amen.”

Broeder Hawkyard zei toen, op meer levendigen toon: „Gij moet weten, George, dat Broeder Gimblet en ik van plan zijn onze twee zaken te vereenigen. Wij gaan een vennootschap beginnen. Wij zijn bezig die thans te vestigen. Broeder Gimblet zal de helft van de winst hebben. (O ja! die zal hij hebben; hij zal ze hebben tot op den laatsten penning).”

„Als God belooft!” zei Broeder Gimblet, terwijl hij zijn rechtervuist stevig op zijn rechterbeen drukte.

„Hebt gij er niet tegen,” vervolgde Broeder Hawkyard, „dat ik dit hardop lees, George?”

Daar dit juist was wat ik begeerde, na het gebed van gisteren, verzocht ik hem terstond het hardop te lezen. Hij deed het; en Broeder Gimblet luisterde met een gedwongen glimlach.

„Het was te goeder ure dat ik hier kwam,” zei hij, zijn wenkbrauwen samentrekkende, evenzeer, dat ik gisteren tot schrik der boosdoeners een karakter schilderde, dat juist het tegenovergestelde is van dat van Broeder Hawkyard. Maar het was de Heer die dit deed; ik gevoelde het terwijl ik mij afmatte.”

Daarna werd door beiden voorgesteld dat ik nog eens de vergadering zou bijwonen vóór mijn bepaald vertrek. Ik wist vooruit wat mijn verlegen terughoudendheid zou hebben te doorstaan, wanneer er opzettelijk voor mij geprekeet en gebeden werd. Maar ik bedacht dat het voor het laatst zou zijn, en dat het aan mijn brief eenig gewicht zou bijzetten. Het was den broeders en zusters wel bekend dat er voor mij geen plaatsen in hun paradijs zouden besproken worden; en zoo ik dit laatste bewijs van beleefdheid aan Broeder Hawkyard toonde, klaarblijkelijk in weerwil mijner zondige neigingen, dan kon dit eenigermate mijn eigene verklaring staven dat hij goed voor mij was geweest, en dat ik hem dankbaar was. Na derhalve bepaald te hebben, dat geen opzettelijke pogingen zouden worden aangewend om mij te bekeeren, — hetwelk ten gevolge zou hebben gehad dat vele broeders en zusters op den vloer rolden, met de verklaring dat

zij al hun zonden op de linkerzijde opgehoopt voelden, met zooveel ponden gewoon gewicht, zooals ik dit wist uit hetgeen ik van die stuitende geheimzinnigheden gezien had, — beloofde ik te komen.

Sedert de voorlezing van mijn brief, had Broeder Gimblet bij tusschenpoozen een zijner oogen met den tip van zijn gevlekt blauwen das afgewischt, terwijl hij bij zich zelven grijsde. Het was, echter, een gewoonte die deze broeder aangenomen had om op een leelijke wijze te grijnslachen zelfs wanneer hij bezig was te verklaren. Ik herinner mij een eigenaardig geknor waarmede hij van de verhevenheid de kwellingen omschreef die waren bestemd voor de goddeloozen (waarmede hij het gansche menschengeslacht uitgenomen de broederschap bedoelde), en dat in het oog loopend afschuwelijk was.

Ik liet hen beiden de artikelen hunner vennootschap vaststellen, en hun geld tellen; en ik zag hen niet weer tot den volgende Zondag, Broeder Hawkyard stierf binnen twee of drie jaren, en liet al wat hij bezat na aan Broeder Gimblet, krachtens een testament gedateerd (zooals men mij zeide) op dienzelfden dag.

Nu! ik had in zooverre vrede met mij zelven toen de Zondag kwam, dat ik mij bewust was mijn wantrouwen te hebben overwonnen, en Broeder Hawkyard te hebben gerechtvaardigd in de bevooroordeelde meeningen van een mededinger, zoodat ik, in een minder gevoeligen toestand dan gewoonlijk, zelfs naar die gemeene kapel ging. Hoe kon ik voorzien dat de zwakke, misschien de ziekelijke snaar van mijn gemoed, bij welker aanraking of nadering zelfs ik ontstelde en terugdeinsde, zou worden behandeld als het onderwerp der geheele samenkomst?

Bij deze gelegenheid werd Broeder Hawkyard aangewezen om te bidden, en Broeder Gimblet om te preeken. Het gebed moest de plechtigheid openen; de toespraak moest volgen. De Broeders Hawkyard en Gimblet waren beiden op de verhevenheid; Broeder Hawkyard geknield voor de tafel, gereed om op onmuzikale wijze te bidden; Broeder Gimblet grijnzende bij den muur gezeten, en gereed om te preeken.

„Laat ons overgaan tot het offer des gebeds, waarde broeders en zusters en medezondaars.” Ja; maar ik was het offer. Het was onze arme, zondige, wereldschgezinde Broeder hier tegenwoordig voor wien moest worden gestreden. De nieuw geopende loopbaan van dezen onzen nog niet ontwaakten Broeder, zou kunnen leiden tot zijn benoeming van dienaar van wat genoemd werd „de kerk”. Daarop had hij het oog. De kerk. Niet de kapel, Heer! De kerk. Geen leeraars, geen hulppredikers, geen aartsdekens, geen bisschoppen, geen aartsbisschoppen in de kapel, maar, O Heer! vele derzulken in de kerk. Bewaar onzen zondigen Broeder voor winzucht. Reinig het hart van

onzen nog niet ontwaakten Broeder van de zonde der wereldschgezindheid. Het gebed zei nog oneindig meer in woorden, maar niets tot het verstand. Toen trad Broeder Gimblet op, en nam (zooals ik van te voren wist) tot tekst: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.” Ach! waarde medezondaars, wiens koninkrijk was dan wel van deze wereld? Ik vraag het u. Wiens? Wel, dat van onzen Broeder hier aanwezig. Het eenige koninkrijk waarvan hij eenig denkbeeld had was van deze wereld. („Dat is het!” van verscheidene leden der congregatie.) Wat deed de vrouw toen zij het geldstuk verloren had? Zij ging er naar zoeken. Wat behoort onze Broeder te doen wanneer hij het pad is bijster geraakt? („Er naar gaan zoeken,” van een Zuster.) Er naar gaan zoeken, zeer waar. Maar moet hij er naar zoeken in de rechte richting, of in de verkeerde? („In de rechte,” van een Broeder.) Zoo spreken de profeten! Hij moet er naar zoeken in de rechte richting, of hij zal het niet vinden. Maar hij had zich van de rechte richting afgewend, en hij kon het dus niet vinden. Nu, medezondaars, om u het verschil te toonen tusschen wereldschgezindheid en onwereldschgezindheid, tusschen koninkrijken niet van deze wereld en koninkrijken *wel* van deze wereld, hier is een brief geschreven juist door onzen wereldschgezinden Broeder aan Broeder Hawkyard. Oordeel nadat hij voorgelezen is, of Broeder Hawkyard de getrouwe rentmeester was, dien de Heer bedoelde een paar dagen geleden, toen op deze zelfde plaats, hij u de beeltenis schetste van den ontrouwen rentmeester; want hij deed dat, niet ik. Twijfel daar niet aan!”

Broeder Gimblet loeide en bulderde mijn opstel voor, en naderhand ging hij nog een uur lang voort. De dienst eindigde met een lofzang, waarin de Broeders eenstemmig voor mij brulden en de Zusters eenstemmig gilden. Dat ik verblind was door de aanlokselen van wereldsch goed, en zij gewiegd werden op wateren van innige liefde: dat ik met Mammon worstelde in de duisternis, terwijl zij voortdreven in een tweede ark. Ik ging van dat alles heen met een ziek hart en een afgematten geest: niet omdat ik zoo zwak was deze kleingeestige schepselen te beschouwen als de vertolkers der Goddelijke Majesteit en Wijsheid, maar omdat ik zwak genoeg was een gevoelen te hebben alsof het mijn hard lot was verkeerd te worden voorgesteld en verkeerd te worden verstaan, daar ik toch mijn uiterste best deed om elke opwelling van wereldschgezindheid in mij te onderdrukken, en ik de beste verwachting koesterde dat, door ernstig pogen, het mij eindelijk gelukt was.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Mijn beschroomdheid en mijn onbeduidendheid maakten dat ik een eenigszins afgezonderd leven leidde aan de hoogeschool, en ik was weinig bekend. Geen bloedverwant kwam mij ooit bezoeken, want ik had geen bloedverwanten. Geen boezemvrienden hinderden mij in mijn studie, want ik maakte geen vrienden. Ik voorzag in mijn onderhoud door mijn geleerdheid, en las veel. Mijn studententijd was anders niet zeer verschillend van den tijd dien ik te Hoghton Towers had doorgebracht.

Wetende dat ik ongeschikt was voor de luidruchtigere beweging van het maatschappelijk leven, maar daar ik mij in staat geloofde mijn plicht te doen in een stille doch ernstige betrekking, zoo ik een gering ambt kon verkrijgen in de kerk, legde ik mij toe op den geestelijken stand. Op den behoorlijken tijd trad ik in den geestelijken stand, werd bevestigd, en begon uit te zien naar een betrekking. Ik moet opmerken dat ik met lof mijn examen deed, dat ik met goed gevolg tot de academische lessen was toegelaten, en dat mijn middelen overvloedig waren voor mijn afgezonderde levenswijze. Om dezen tijd had ik verscheidene jongelieden in hun studiën geholpen; en daardoor mijn inkomsten vermeerderd, terwijl ik er tevens belang in stelde. Eens hoorde ik, tot mijn groote vreugde, een onzer aanzienlijkste jongelieden zeggen: „Dat hij van Silverman had hooren spreken, als den besten privaät docent, wegens zijn gave van bedaard verklaren, zijn geduld, zijn beminnelijk karakter, en zijn gemoedelijkheid.” Moge mijn „gave van bedaard verklaren” mij gepaster en krachtiger te hulp komen bij deze verklaring, dan ik denk dat dit het geval zal zijn!

Het moge in zekere mate een gevolg zijn van de ligging mijner Collegekamers (in een hoek waar het daglicht sober was), maar het is in nog grootere mate een gevolg van mijn zielstoestand, zoodat wanneer ik op dezen tijd van mijn leven terugzie, het mij voorkomt alsof ik altijd in de rustige schaduw heb gestaan. Ik kan anderen in het zonlicht zien; ik kan onze bootslieden, en athletische jongelieden op het heldere water, of besprenkeld door het beweeglijk licht van door de zon beschenen bladeren gadeslaan; maar ik zelf sta altijd in de schaduw toe te kijken. Niet zonder sympathie, — God verhoedde het! — maar alleen toekijkende, nagenoeg zooals ik naar Sylvia keek van uit de schaduwen van het vervallen huis, of naar het roode schijnsel door de vensters der boerderij, terwijl ik luisterde naar den tred der dansende voeten, wanneer de geheele ruïne in den vierhoek in duisternis gehuld was.

Ik kom nu tot de reden waarom ik de

bovenbedoelde lofspraak op mij zelven vermeld. Zonder die reden, zou de herhaling daarvan slechts grootspraak zijn.

Onder degenen met wie ik gerepeteerd had was mijnheer Fareway, tweede zoon van mevrouw Fareway, weduwe van den heer Gaston Fareway, Baronet. De begaafheden van dien jongenheer waren verre boven het middelmatige; maar hij was van een rijke familie en was ijdel en weelderig. Hij kwam te laat bij mij, en daarna kwam hij te ongeregeld, dan dat ik hem van veel dienst kon zijn. Ten laatste, achtte ik het mijn plicht hem af te raden zich aan te bieden voor een examen, waar hij nooit kans had door te komen; en hij verliet de hoogeschool zonder een graad te behalen. Na zijn vertrek, schreef mevrouw Fareway mij een brief, waarin zij mij voorstelde de helft van mijn salaris terug te zenden, daar haar zoon zoo weinig nut van mij gehad had. Zoover ik weet is een dergelijke vraag nooit in eenig ander geval gedaan; en ik neem vrij aan dat het rechtvaardige daarvan mij nooit is opgevallen, totdat het mij duidelijk werd aangewezen. Maar plotseling bemerkte ik het, gaf toe, en zond het geld terug.

Mijnheer Fareway was reeds sedert twee jaren of meer weggegaan, en ik had hem vergeten, toen hij eens mijn kamer binnentrad terwijl ik aan mijn boeken zat.

Nadat de gewone groeten gewisseld waren, zei hij: „Mijnheer Silverman, mijn moeder is hier in de stad, in het hotel, en wenscht dat ik u aan haar voorstel.”

Ik was met vreemdelingen niet op mijn gemak, en ik vrees dat ik eenige zenuwachtigheid en onwil verraadde. „Want,” zei hij, zonder dat ik nog gesproken had, „ik geloof dat het onderhoud kan strekken tot bevordering uwer vooruitzichten.”

Ik bloosde bij de gedachte dat ik door een wereldsche reden in verzoeking werd gebracht, doch ik stond onmiddellijk op.

Onderweg zei mijnheer Fareway, „zijt gij nogal bedreven in zaken?”

„Dat geloof ik niet,” zei ik.

„Mijn moeder wel,” zei toen mijnheer Fareway.

„Is het waar,” zei ik.

„Ja mijn moeder is wat men gewoonlijk een bedrijvige vrouw noemt. Zij doet nooit iets verkeerd, bij voorbeeld, zelfs niet in zake de verkunstende levenswijze van mijn oudsten broeder in het buitenland. Kortom, een vrouw van zaken. Dit blijft onder ons.”

Hij had nooit vertrouwelijk met mij gesproken, en ik was verwonderd dat hij dit nu deed. Ik zeide dat ik zijn vertrouwelijke mededeeling zou eerbiedigen, natuurlijk, en zei niets meer over dat kiesche onderwerp. Wij hadden niet ver te loopen, en ik was spoedig in gezelschap zijner moeder. Hij stelde mij voor, schudde mij de

hand, en liet ons beiden (zooals hij zeide) aan onze zaken.

Ik zag in Mevrouw Fareway een schoone vrouw die voor haar leeftijd er nog zeer goed uitzag, zij had een eenigszins verheven gestalte, en een vasten blik in haar groote donkere oogen, welke blik mij in verlegenheid bracht.

De dame sprak, „ik heb van mijn zoon gehoord mijnheer Silverman, dat gij gaarne een ambt in de kerk zoudt hebben.” Ik gaf mevrouw te kennen dat dit inderdaad het geval was.

„Ik weet niet of het u bekend is,” ging mevrouw voort, „dat wij de voordracht ter benoeming kunnen doen voor een predikantsplaats? Ik zeg *wij* kunnen; maar eigenlijk moest ik zeggen: *Ik* kan.”

Ik gaf mevrouw te verstaan dat deze omstandigheid mij niet bekend was.

„Zoo is het!” zei mevrouw, „ik heb inderdaad twee voordrachten, — een van tweehonderd pond 's jaars, een van zeshonderd. Beide predikantsplaatsen zijn in onze landstreek, — Noord Devonshire, — zooals gij misschien weet. De eerste is vacant. Zou zij u aanstaan?”

Gedeeltelijk door het oog van mevrouw, en gedeeltelijk door het plotselinge van dit voorgestelde ambt, was ik zeer onthutst.

„Het spijt mij dat het niet de voordeeligere voordracht is,” zei mevrouw eenigszins koel; „ofschoon ik u niet, mijnheer Silverman, het onaangename compliment wil maken te veronderstellen dat het u spijt, want dit zou geldzucht verraden, — en geldzuchtig zijt gij niet, daarvan ben ik overtuigd.

Ik zeide met den meesten ernst: „Dank u, Mevrouw Fareway, dank u, dank u! het zou mij innig leed doen, zoo ik dacht dat ik zulk een karakter bezat.”

„Natuurlijk,” zeide mevrouw. „Altijd verachtelijk maar vooral in een geestelijke. Gij hebt niet gezegd of de plaats u aanstaat?”

Met verontschuldiging voor mijn onverschilligheid of verwardheid, verzekerde ik mevrouw dat ik ze gereedelijk en dankbaar aannam. Ik voegde er bij dat ik hoopte, dat zij mijn waardeering van de edelmoedigheid harer keus niet zou schatten naar den vloed mijner woorden; want in dit opzicht was ik geen gevat man, wanneer ik overvallen of in het hart getroffen werd.

„De zaak is afgedaan,” zei mevrouw; „afgedaan. Gij zult de verplichtingen daaraan verbonden zeer licht vinden, Mijnheer Silverman. Een aardig huis; mooie kleine tuin, boomgaard, en dat alles. Gij kunt ook leerlingen houden. A propos! Neen: Ik zal er later op terugkomen. Wat wilde ik ook zeggen, toen het mij ontschoot?”

Mevrouw keek mij aan, alsof ik het wist. En ik wist het niet. En dit bracht mij opnieuw in de war.

Na eenige overdenking, zei mevrouw: „O natuurlijk, hoe onnoozel van mij! De laatste ambtenaar, — de minst geldzuchtige man dien ik ooit gezien heb, — overwegende dat de verplichtingen zoo gemakkelijk en licht, en het huis zoo heerlijk was, kon niet rusten, zei hij, tenzij ik hem veroorloofde, mij te helpen met mijn briefwisseling, rekeningen, en verschillende kleine dingen, van die soort; op zich zelve onbeduidend, maar lastig voor een dame om zich er mee te bemoeien. Zou Mijnheer Silverman ook genegen zijn —? Of zal ik?”

Ik haaste mij te verklaren dat mijn geringe hulp Mevrouw altijd ten dienste stond.

„Ik gevoel mij innig gelukkig,” zei mevrouw, haar oogen hemelwaarts richtende (en ze derhalve een oogenblik van mij afwendende), „dat ik te doen heb met fatsoenlijke lieden die een afkeer hebben van geldzucht!” Zij huiverde bij dat woord. „En nu wat betreft de leerling.”

„De—?” ik was geheel de kluts kwijt.

„Mijnheer Silverman, gij kunt u geen denkbeeld maken van hetgeen zij is. Zij is,” zei mevrouw, haar hand op de mouw van mijn jas leggende, „dat geloof ik werkelijk, het buitengewoonste meisje ter wereld. Zij kent reeds meer Grieksch en Latijn dan Lady Jane Grey. En door eigen onderricht! Zij heeft nog niet, denk eens, een oogenblik partij getrokken van mijnheer Silverman's klassieke begaafdheden. Om niet eens te spreken van de Wiskunde, waarvan zij gaarne geheel op de hoogte zou willen komen, en waarin (naar ik van mijn zoon en anderen verneem) Mijnheer Silverman een zoo welverdienden naam bezit!”

Onder den blik van mevrouw moest ik den draad verloren hebben, daarvan gevoelde ik mij overtuigd; en toch wist ik niet waar ik hem had laten vallen.

„Adelina,” zei mevrouw, „is mijn eenige dochter. Zoo ik mij niet overtuigd gevoelde dat ik niet door moederlijke partijdigheid word verblind; en niet volkomen zeker was dat wanneer gij haar kent, mijnheer Silverman, gij het een groot en buitengewoon voorrecht zult achten haar studiën te leiden, — zou ik een geldzuchtig element in dit gesprek brengen, en u vragen op welke voorwaarden —”

Ik verzocht mevrouw niet verder te gaan. Mevrouw zag dat ik verlegen was, en deed mij de eer mijn verzoek toe te staan.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Alles, wat haar broeder in verstandelijke ontwikkeling had kunnen zijn, zoo hij gewild had, en alles wat in bevalligheid en bewonderenswaardige hoedanigheden niemand dan zij zelve kon zijn, — dit was Adelina.

Ik zal niet uitweiden over haar schoonheid; ik zal niet uitweiden over haar verstand, haar vlugge opvatting, de kracht van haar geheugen, haar lieve erkentelijkheid, van het eerste oogeblik af, voor den bedaaften leermeester die haar wonderlijke gaven moest besturen. Ik was toen dertig jaar; thans ben ik over de zestig: zij is nog even tegenwoordig voor mij in deze uren, als zij het in gene was, beeldschoon en jong, verstandig en levendig van verbeelding en goed.

Wanneer ik ontdekte dat ik haar beminde, hoe kan ik het zeggen? Op den eersten dag? in de eerste week? in de eerste maand? Onmogelijk dit op te sporen. Indien ik (zooals waarlijk het geval is) niet in staat ben om mij eenig voorafgaand tijdstip van mijn leven voor te stellen als geheel afgescheiden van haar aantrekkelijke kracht, hoe kan ik dan op de vraag naar die eene bijzonderheid antwoorden?

Op welken tijd dan ook ik de ontdekking maakte, zij legde mij een zwaren last op. Entoch, vergeleken met den veel zwaarder last dien ik naderhand op mij nam, schijnt hij mij thans niet zwaar geweest te zijn. In de bewustheid dat ik haar mijn gansche leven door beminnen zou, en dat ik mijn geheim altijd in het diepste van mijn hart moest verbergen, en zij het nooit moest vinden, daarin lag een vreugde, of trots, of troost, met mijn smart vermengd die mij staande hield.

Maar later — zeg, een jaar later, — toen ik een andere ontdekking deed, toen inderdaad waren mijn lijden en mijn worsteling groot. Die andere ontdekking was ....

Deze woorden zullen nimmer het licht zien, zoo ooit, totdat mijn hart tot stof vergaan is; totdat haar schitterende geest teruggekeerd is naar de streken van welke, toen hij nog hier gevangen was, hij zeker een ongewonen glimp van herinnering had behouden; totdat alle polsen die ooit rondom ons heen geslagen hebben reeds lang stil zullen zijn; totdat al de vruchten van alle kleine overwinningen en nederlagen die in onze kleine gemoederen zijn volbracht verwelkt zullen zijn. Die ontdekking was dat zij mij beminde.

Wellicht heeft zij mijn kennis verhoogd, en mij daarom bemind; zij kan misschien mijn plichtsvervulling jegens haar te hoog geschat hebben, en mij daarom hebben bemind; wellicht is zij te ver gegaan in een zeker medelijden, dat zij somtijds toonde voor wat zij mijn gebrek aan wijsheid noemde, met betrekking tot het licht van 's werlds dievenlantaarn, en dat zij mij daarom beminde; zij moge — zij moet — verward hebben het ontleende licht van wat ik alleen geleerd had, met de helderheid die het bezat in zijn zuivere oorspronkelijke stralen, maar zij beminde mij in dien tijd, en zij gaf het mij te verstaan.

Familietrots en rijkdom stelden mij, in het oog van mevrouw, zoo ver van haar als ware ik een ondergeschikt slaafsch schepsel van een andere soort. Maar zij konden mij niet verder van haar plaatsen dan ik dit mij zelven deed, wanneer ik mijn verdiensten tegenover de hare stelde. Bovendien. Zij konden mij op geen millioenen vadem half zoo diep beneden haar plaatsen als ik dit mij zelven deed, wanneer ik in mijn verbeelding partij trok van haar edel vertrouwen, het vermogen aannam dat ik wist dat zij rechtens moest bezitten, en haar dan op het toppunt van haar schoonheid en geest verbond aan een armen, duffen zwoeger zooals ik.

Neen! Wereldschgezindheid zou hier in geen geval binnensluipen. Zoo ik gepoogd had deze gezindheid van andere plaatsen te verwijderen, hoeveel te meer was ik verplicht te trachten ze van dezen heiligen bodem verwijderd te houden!

Maar er was in haar groot en edelmoedig karakter iets onversaagds, dat bij zulk een kiesche zaak met de meeste kiescheheid behandeld moest worden. Na vele bittere nachten (O! ik bevond dat ik bij deze omstandigheid van mijn leven schreien kon, om redenen niet van zuiver lichamelijken aard) nam ik mijn besluit.

Mevrouw had, onbewust bij ons eerste onderhoud, de gemakken van mijn fraai huis wel wat hoog aangeslagen. Er was bij mij slechts plaats voor een leerling ter huisvesting. Hij was een jong heer bijna meerderjarig, van goede familie, maar wat men een armen bloedverwant noemde. Zijn ouders waren dood. De kosten van zijn onderhoud en voorbereiding te mijnen werden door, een oom betaald, en hij en ik deden gedurende drie jaren ons best hem in staat te stellen zich een weg te banen in de wereld. Hij zag er goed uit, was bovendien bekwaam, krachtig, dwepend, ondernemend; in de beste beteekenis van het woord, een volmaakt jong Angel-Sakser.

Ik besloot deze twee te zamen te brengen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Op zekeren avond, toen ik mij volkomen beheerscht had, zei ik: „Mijnheer Granville.” — Zijn naam was mijnheer Granville Wharton, — „Ik betwijfel of gij Mejuffrouw Fareway wel ooit goed aangezien hebt.”

„Wel mijnheer,” antwoordde hij lachend, „gij zelf ziet haar zoo vaak, dat gij een ander mensch ternauwernood gelegenheid geeft een blik op haar te werpen.”

„Gij weet ik ben haar leermeester,” zei ik. En hierbij bleef het onderwerp voor dat

oogenblik. Maar ik beraamde het zoo dat zij kort daarna elkander moesten ontmoeten. Voorheen had ik altijd gezorgd hen van elkander verwijderd te houden; want terwijl ik haar beminde, — ik meen voor ik tot mijn offer besloten had, — lag een bespiedende jaloezie altijd op den bodem van mijn onwaardig hart.

Het was een zeer gewone samenkomst in het Fareway Park; maar zij spraken eenigen tijd zeer ongedwongen met elkander: soort zoekt soort, en zij hadden veel punten van overeenkomst. Mijnheer Granville zei tot mij, toen wij dien avond samen aan het souper zaten: „Mevrouw Fareway is merkwaardig schoon, mijnheer, hoogst innemend. Denkt gij dit ook niet?“ „Dat denk ik ook,“ zeide ik. En ik wierp van ter zijde een blik op hem, en zag dat hij bloosde en in gedachten verzonken was. Ik herinner het mij levendig, omdat het gemengd gevoel van innig genoeg en grievende smart dat deze kleine omstandigheid mij veroorzaakte de eerste was van een lange, lange reeks van zulke gemengde indrukken, waaronder mijn haar langzamerhand grijs is geworden.

Ik had niet zeer noodig zelfbeteugeling te veinzen; maar ik hield mij ouder dan ik in alle opzichten was (De Hemel weet het! mijn hart was toen maar al te jong), en veinsde meer te hebben van een kluizenaar en een boekwurm dan werkelijk het geval was, en allengskens nam ik tegenover Adelina meer een vaderlijke houding aan. Evenzeer droeg ik zorg bij mijn onderwijs minder op de verbeeldingskracht te werken dan te voren; ik scheidde mij zelven af van mijn dichters en wijsgeeren; droeg zorg ze in hun eigen licht te stellen, en mij, hun nederigen dienaar, in mijn eigen schaduw. Wijders, gaf ik evenzeer acht op mijn kleeding; niet dat ik ooit zeer netjes daarop was geweest, maar nu werd ik bepaald slordig op dit punt.

Terwijl ik mij met eene hand vernederde, zoo deed ik mijn best om mijnheer Granville met de andere op te heffen; zijn aandacht vestigende op zoodanige onderwerpen, waarin ik maar al te goed wist dat zij het meeste belang stelde, en hem vormende (spot niet met deze uitdrukking en begrip haar ook niet verkeerd, onbekende lezer van dit geschrift; want ik heb geleeden!) zoodat hij meer op mij geleeke ten aanzien mijner eenzelveigheid waarin ik alleen sterk was. Langzamerhand en trapsgewijze, zag ik hem meer en meer dat uitgeworpen lokaas van mij aannemen, toen kwam ik hoe langer hoe meer te weten dat liefde hem aantrok, en haar van mij wegvoerde.

Meer dan het volgende jaar ging voorbij; elke dag was wel een jaar door het aantal mijner gemengde indrukken van innige vreugde en diepe smart; en toen de twee jongelieden meerderjarig waren en vrij, om wettig voor zich

zelve te handelen, kwamen zij hand in hand tot mij (mijn haar was nu geheel wit) en verzochten mij hen samen te vereenigen. „En werkelijk, waarde leermeester,“ zei Adelina, „het is volkomen in overeenstemming met u dat gij dit voor ons doet, aangezien wij zonder u, elkander dien eersten keer niet zouden hebben gesproken, en zonder u, elkander naderhand niet zoo dikwijls zouden hebben ontmoet.“ Dat alles was waar; want ik had gebruik gemaakt van mijn vele amtsbezigheden bij, en mijn gesprekken met mevrouw, om mijnheer Granville mee te nemen naar het huis, en hem in de buitenste kamer bij Adelina te laten.

Ik wist dat mevrouw veel bedenkingen zou hebben tegen zulk een huwelijk voor haar dochter, of tot welk huwelijk ook dat iets anders zou zijn, dan een inwisseling van haar, tegen bedongen, landerijen, goederen en geld. Maar toen ik hen beiden aanschouwde, en duidelijk inzag dat zij beiden jong en schoon waren; en wetende dat zij gelijk waren in smaak en ontwikkeling, welke jeugd en schoonheid overleven; overwegende dat Adelina thans een vermogen had te harer beschikking; en verder, overwegende, dat mijnheer Granville, ofschoon voor het oogenblik arm, van een goede familie was, die nooit in een kelder te Preston had gewoond; en geloovende dat hun liefde duurzaam zou zijn, daar zij geen te groote tegenstrijdigheid in elkander zouden vinden, — verklaarde ik mij bereid datgene te doen hetwelk Adelina van haar waarde leermeester vroeg, en ze heen te zenden, als man en vrouw, in de schitterende wereld met gouden poorten die hen wachtte.

Het was op een zomerschen ochtend dat ik voor zonsopgang opstond, ten einde mij geschikt te maken om met dit slot mijn werk te bekronen, en daar mijn woning dicht bij zee lag, wandelde ik naar de rotsen aan de kust, opdat ik de zon in haar majesteit kon zien opkomen.

De kalmte op de diepte en aan het uitspansel, het geregeld verdwijnen der sterren, de kalme belofte van een nieuwen dag, het rozige waas dat over den hemel en de wateren verspreid lag, de onuitsprekelijke pracht die toen zich ontwikkelde, dat alles stemde mijn ziel opnieuw na de wanklanken van den nacht. Het kwam mij voor dat alles waar ik op zag, en alles wat ik hoorde in de zee en in de lucht tot mij zeide: „Troost u, sterveling, dat uw leven zoo kort is. Onze voorbereiding voor hetgeen volgen moet heeft geduurd, en zal duren, voor ondenkbare tijden.“

Ik trouwde hen. Ik wist dat mijn hand koud was toen ik die op hun saamgevouwen handen legde; maar de woorden waarmede ik de handeling moest vergezellen kon ik zonder stamelen uitspreken, en toen had ik vrede.

Toen zij voor goed uit mijn huis en van de plaats waren heengegaan na ons eenvoudig

ontbijt, was de tijd aangebroken dat ik moest doen wat ik hun beloofd had te doen, — namelijk het bericht aan mevrouw mededeelen.

Ik ging naar het huis en vond mevrouw in haar gewone werkkamer. Toevallig had zij mij dien dag een menigte zaken en bestellingen op te dragen; en had mijn handen met papieren opgevuld voor ik een woord kon uitbrengen.

„Mevrouw,” begon ik terwijl ik naast haar tafel stond.

„Wel, wat is er?” zeide zij haastig, en keek op.

„Niet veel, zou ik gaarne hopen, nadat gij u zult hebben voorbereid, en een weinig nagedacht.”

„Mij voorbereid; en een weinig nagedacht! Gij schijnt, in elk geval, u zelve maar middelmatig voorbereid te hebben, mijnheer Silverman.” Dit werd gezegd met hoogheid en minachting, ik gevoelde mijn gewone verlegenheid weder onder haar blik.

Ik zeide, geheel uitgeput: Mevrouw Fareway, ik voor mij zelve heb slechts te zeggen, dat ik getracht heb mijn plicht te doen.

„Voor u zelve?” herhaalde mevrouw. „Dan zijn er anderen bij betrokken, merk ik. Wie zijn zij?”

Ik was op het punt te antwoorden, toen zij plotseling naar de bel ijde met een vaart die mij stuitte, en zeide: „Wel, waar is Adelina?”

„Verdraag! Wees kalm, mevrouw. Ik heb haar dezen morgen in den echt verbonden met mijnheer Granville Wharton.”

Zij kneep haar lippen samen, keek mij meer gespannen aan dan ooit, hief haar rechterhand op, en deed die onzacht op mijn wang neerkomen.

„Geef mij die papieren terug! geef terug die papieren!” Zij rukte ze mij uit de handen, en wierp ze op haar tafel. Toen, zich uittartend en met over elkander geslagen armen, in haar grooten stoel zettende, wondde zij mij diep in het hart met het onvoorziene verwijt: „Gij wereldsche ellendeling!”

„Wereldsch!” riep ik uit. „Wereldsch!”

„Dit is, als 't u belieft,” — ging zij voort met buitengewoon hoon, terwijl zij mij met den vinger aanwees alsof er nog iemand daar was om te zien, — „dit, als 't u belieft, is de belangelooze geleerde, die geen ander doel heeft dan zijn boeken! Dit is, God beter 't de eenvoudige man dien iedereen bij een koop kon misleiden! Dit, als 't u belieft, is mijnheer Silverman! Niet van deze wereld; hij niet! Hij is te eenvoudig voor de sluwheid van deze wereld. Zijn bedoeling is te eenvoudig dan dat hij geschikt zou zijn voor de dubbelhartigheid dezer wereld. Wat heeft hij er u voor betaald?”

„Voor wat? En wie?”

„Hoeveel,” vroeg zij, zich voorover buigende in haar grooten stoel, terwijl zij op beleedigende wijze met de vingers harer rechterhand op de

palm harer linkerhand tikte, — „hoeveel betaalt mijnheer Granville Wharton u dat gij hem hebt geholpen aan het geld van Adelina? Wat is het bedrag van uw commissie-loon op het vermogen van Adelina? Wat waren de voorwaarden der overeenkomst die gij dien jongen voorstelde toen gij, de Eerwaarde George Silverman, gerechtigd een huwelijk te sluiten, u verbondt hem in bezit van dat meisje te stellen? Gij hebt goede voorwaarden voor u zelve gemaakt, wat die ook waren. Hij zal een armzalige figuur gemaakt hebben tegenover uw geslepenheid.” Verward, verontwaardigd, verpletterd door deze wreede verdorvenheid, kon ik niet spreken. Maar ik vertrouw dat ik er onschuldig uitzag, daar ik onschuldig was.

„Luister naar mij, doortrapte huichelaar,” zei mevrouw, wier toorn bij het uiten vermeerderde; geef acht op mijn woorden, gij listige plannemaker, die dit komplot hebt geleid met zulk een schijnheilig gelaat, dat ik u nooit heb verdacht. Ik had mijn plannen met mijn dochter; plannen voor familiebetrekking, plannen voor fortuin. Gij hebt ze gedwarsboomd, en zijt mij te sluw afgeweest; maar ik ben niet iemand die men dwarsboomt en misleidt zonder wedervergoeding. Meent ge soms dat ge deze predikantsplaats nog een maand langer zult houden?”

„Acht gij het mogelijk, mevrouw Fareway, dat ik ze nog een uur langer kan houden, onder uw beleedigende woorden?”

„Doet ge dus afstand?”

„In den geest was er reeds afstand van gedaan, mevrouw, voor eenige minuten.”

„Spreek niet dubbelzinnig mijnheer. Doet ge afstand?”

„Onvoorwaardelijk en volkomen; en ik wenschte dat ik nooit, nooit hier gekomen was!”

„Een hartelijk antwoord van mij op dien wensch, mijnheer Silverman! Maar neem deze verzekering met u, mijnheer. Zoo ge er geen afstand van gedaan hadt, dan zou ik u hebben doen ontslaan. En hoewel gij er afstand van gedaan hebt, zult ge van mij niet zoo gemakkelijk afkomen als gij denkt. Ik zal u met deze geschiedenis vervolgen. Ik zal deze laaghartige samenzwering van u om geld te winnen, bekend maken. Gij hebt er geld mee gemaakt, maar gij hebt er tegelijk een vijand mee gemaakt. Gij zult wel zorg dragen dat het geld bij u blijft ik zal van mijn kant de noodige zorg aanwenden dat de vijand bij u blijft.”

Toen zeide ik eindelijk: „Mevrouw Fareway, ik denk dat mijn hart gebroken is. Tot op het oogenblik dat ik in deze kamer kwam, was zelfs de mogelijkheid van zulke lage goddeloosheid als waarvan gij mij hebt beticht, nooit in mijn gedachten opgekomen. Uw vermoedens—”

„Vermoedens! Bah!” zeide zij met verontwaardiging. „Zekerheid.”

„Uw zekerheid, mevrouw, zooals gij die noemt, uw vermoedens zooals ik ze noem, zijn wreed, onrechtvaardig, in werkelijkheid geheel van grond ontbloot. Meer kan ik niet verklaren; behalve dat ik niet voor eigen voordeel noch voor eigen genoegen heb gehandeld. Ik heb in deze handeling mij zelven in 't geheel niet op het oog gehad. Nog eens, ik geloof dat mijn hart gebroken is. Zoo ik onwetend iets verkeers heb gedaan met een rechtschapen bedoeling, dan zal ik daarvoor te boeten hebben.”

Zij ontving dit met een tweede, en nog meer verontwaardigd „Bah!” en ik verliet haar kamer (ik geloof dat ik den uitweg al tastende met mijn handen voelde, ofschoon mijn oogen open waren), bijna vermoedende dat mijn stem een terugstootenden klank bezat, en dat ik een terugstootend wezen was.

Er werd heel wat beweging gemaakt, de bisschop werd erin betrokken, ik ontving een scherpe berisping en ternauwernood ontkwam

ik aan schorsing. Jarenlang hing er een wolk over mij, en mijn naam was bezoedeld. Maar mijn hart brak niet, ten minste zoo een gebroken hart den dood ten gevolge heeft; want ik overleefde het.

Zij stonden bij mij, Adelina en haar echtgenoot al dien tijd. Zij die mij gekend hadden aan het gymnasium, en zelfs de meesten dergenen die mij daar slechts bij naam gekend hadden, stonden ook bij mij. Langzamerhand, kreeg het geloof ingang dat ik niet schuldig was aan hetgeen men mij te last legde. Ten laatste werd ik voorgedragen voor een betrekking aan een school in een afgelegen plaats, en daar schrijf ik thans mijn verklaring. Ik schrijf ze in den zomer, gezeten aan mijn open venster, voor mij ligt het kerkhof, dezelfde rustplaats voor gezonde harten, gewonde harten, en gebroken harten. Ik schrijf ze tot verlichting van mijn eigen gemoed, zonder te kunnen voorzien of zij wel ooit een lezer zal hebben.

